

DANIEL PENNAC

Hoa trái

MIỀN ĐÁM SÂY

Người dịch: Phạm Đông, Đa Huyền

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Tác phẩm: **HOA TRÁI CỦA NIỀM ĐẮM SAY**

Tác giả: **Daniel Pennac**

Nguyên tác: *Aux fruits de la passion*

Dịch giả: Phạm Dong, Đa Huyền

Nhà xuất bản: Đà Nẵng

Năm xuất bản: 01/2008

Số trang: 340

Khổ sách: 13 x 20.5 cm

Giá bìa: 46.000 đồng

Đánh máy: Quỳnh Tiên, Phương Liên, Thanh Trúc, Ngọc
Thạch, Mỹ Trang, Cẩm Nhung

Kiểm tra: Hồng Sơn

Chế bản ebook: Thảo Đoàn

Ngày thực hiện: 04/11/2011

Making Ebook Project #212 – www.BookaholicClub.com

Bạn đang đọc ebook **HOA TRÁI CỦA NIỀM ĐẮM SAY** của tác giả **Daniel Pennac** do **Bookaholic Club** chế bản theo **Dự án chế bản Ebook (Making Ebook Project)**.

Mong rằng ebook này sẽ mang đến cho bạn một tác phẩm Văn học hay, giàu giá trị biểu cảm và nhân văn, với chất lượng cao. Chúng tôi luôn cố gắng mang đến những chế bản ebook tốt nhất, nếu trong quá trình chế bản có lỗi sai sót nào mong bạn góp ý và cho chúng tôi biết những ebook mà đang mong muốn.

Making Ebook Project của **Bookaholic Club** là một hoạt động phi lợi nhuận, nhằm mục đích mang đến những chế bản ebook hay, có giá trị với chất lượng tốt nhất mà chúng tôi có thể với Cộng đồng đọc - người Việt. Tuy nhiên, nếu bạn có khả năng xin hãy đọc tác phẩm này bằng sách trước hết vì lợi ích cho Nhà xuất bản, bản quyền tác giả và góp phần phát triển xây dựng nền Văn hóa đọc.

Hãy chỉ đọc chế bản này trong điều kiện bạn không thể tìm đến ấn phẩm sách.

MỤC LỤC

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

CHƯƠNG I

THÉRÈSE YÊU TỪ ĐÂU.

TỪ ĐÂU AI BIẾT ĐƯỢC

1.

2.

CHƯƠNG II

NƠI ĐÂU NGƯỜI TA NHẬN THỨC RỘNG RÃI HƠN VỀ ĐIỀU

ĐƯỢC HỨA NGƯỜI TA SUY NGHĨ VỀ ĐIỀU ĐÓ

3.

4.

CHƯƠNG III

NƠI ĐÂU. TÌNH YÊU VÀ LỜI TÌNH YÊU LÀ MỘT

5.

6.

CHƯƠNG IV

NƠI ĐÂU NGƯỜI TA THẤY RẰNG. TRONG TÌNH YÊU NHỮNG

TINH TÚ CŨNG GIAN LẬN

7.

8.

CHƯƠNG V

TỪ HÔN LỄ.

TỪ VIỆC XẢY RA TRƯỚC VÀ TỪ VIỆC TỰ NHIÊN TIẾP THEO
SAU

9.

10.

11.

CHƯƠNG VI

NƠI ĐIỀU GÌ PHẢI XẢY RA.
XẢY RA Ở MỘT CHI TIẾT GẦN

12.

13.

14.

15.

CHƯƠNG VII

NGƯỜI TA TÌM SỰ THẬT NƠI ĐÂU KHÔNG TRỐN TRÁNH GÂY
ĐAU LÒNG

16.

17.

18.

CHƯƠNG VIII
ĐAM MÊ THEO THÉRÈSE

19.

CHƯƠNG IX
CHỖ CẦN XEM XÉT KỸ

21.

22.

23.

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

Daniel Pennac sinh năm 1944 tại Casablanca (Marốc). Thuở nhỏ, ông đã theo chân bố mẹ đi khắp nơi trên thế giới: châu Âu, châu Á, châu Phi... Trải nghiệm sống phong phú có được qua những chuyến phiêu lưu ấy đã góp phần không nhỏ tạo nên sự đa dạng về thể loại trong sáng tác của nhà văn: tiểu luận, tiểu thuyết trinh thám, sách cho thiếu nhi, truyện tranh, tự truyện... **Daniel Pennac** đặc biệt ghi dấu ấn trong nền văn học Pháp với những câu chuyện viết cho thiếu nhi. Giọng văn hài hước mà không kém phần sâu lắng, tình bạn giữa con người và loài vật, những khám phá vô cùng thú vị về thế giới “bốn chân” đã đem lại cho từng trang viết của ông sức hấp dẫn khó cưỡng đối với độc giả mọi lứa tuổi. Mới đây, ***Chagrin d’ecole***, cuốn tiểu thuyết-tự truyện của **Daniel Pennac** đã được vinh danh trong lễ trao giải **Renaudot** 2007, giải thưởng danh giá nhất của văn đàn Pháp chỉ xếp sau **Goncourt**.

Cún bụi đời là một trong những tác phẩm viết cho thiếu nhi thành công nhất của Daniel Pennac. Cuốn sách là minh chứng hùng hồn cho những gì được gọi là tinh tế trong cảm nhận và giản dị trong văn phong của tác giả. Sau ***Mắt sói***, thêm một lần nữa, độc giả nhỏ tuổi Việt Nam lại có dịp tái ngộ với người thầy yêu trẻ, “người kể chuyện cổ tích hiện đại về loài vật”.

“Cuốn sách này xuất bản trong khuôn khổ Chương trình hợp tác xuất bản, được sự giúp đỡ của Trung tâm Văn hoá và Hợp tác Đại sứ quán Pháp tại nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam”

Dịch từ nguyên bản: AUX FRUITS DE LA PASSION

© Esditions Gallimard, 1999

© Công ty TNHH Dịch vụ Văn Hóa Việt

Nhà sách Văn Hóa Việt

Giữ bản quyền

Vô cùng cảm tạ Elisabeth Amato,

người đã dẫn dắt Thérèse đi trong cánh đồng sao.

Gửi Tonino

Một nụ hôn đích đáng: mười lăm mạng người.

Christian Mounler

CHƯƠNG I

THÉRÈSE YÊU TỪ ĐÂU.

TỪ ĐÂU AI BIẾT ĐƯỢC

1.

Người ta còn phải sống cho hậu thế. Mà người ta lại quyết định toàn bộ quá sớm. Tôi có thể không bao giờ buộc phải mời một người loại như thế đến ăn bữa tối. Đầu hàng sớm dễ dẫn đến những hậu quả tai hại, nhưng phải nói rằng tôi đã phải chịu một áp lực quá lớn. Cả nhóm bộ tộc^u đều ra sức thuyết phục tôi, mỗi người theo cách thể hiện riêng của mình với một sức ép khủng khiếp.

- Thế nào, Jérémy nói lớn, Thérèse có người yêu và anh không muốn gặp mặt tên ma cô của chị ấy phải không?

- Anh chẳng bao giờ nói thế cả.

Louna xen vào:

- Thérèse đã tìm được một ông lớn quan tâm đến mình, một hiện tượng cũng vô lý như tulip xuất hiện trên sao hỏa vậy, và anh cứ phó mặc vậy sao?

- Anh chẳng bao giờ bảo là phó mặc cả.

- Cũng không có chút nào gọi là tò mò cả hay sao, anh Benjamin?

Đó chính là giọng nói mềm như nhung của Clara...

- Ít ra thì anh cũng phải biết ông bạn của Thérèse làm gì ngoài đời chứ? Cậu Bé cất tiếng hỏi, đôi mắt ẩn sau cặp kính hồng.

- Không, tôi không biết chút gì về công việc của y cả.

- Hẳn kể chuyện!

- Kể chuyện à?

- Đó là những gì Thérèse nói: Hẳn kể chuyện cổ tích!

Việc cấm ngời nhà tạp nhạp của chúng tôi tiếp xúc với một người kể chuyện là nhấn chìm hệ thống những giá trị của Cậu Bé. Từ lúc mới sinh cho đến bây giờ Cậu Bé chưa từng lui tới với một ai ngoại trừ bản thân tôi, đến với Loussa de Casamance, sau khi đi qua nhà của ông bạn Théo, ông già Rission, Clémen, Thian, Yasmina hoặc nhà của Cissou la Neige.

- Đúng vậy không, hơi lâu sau đó tôi có hỏi Julie, con người yêu thích Thérèse này là một tay kể chuyện phải không?

- Một tay kể chuyện hay chủ nhà chứa xe cũng vậy, Julie trả lời, anh phải đến đó còn hơn chịu thua tức khắc. Hãy sửa soạn một bữa tối.

Má, bản thân má luôn dính dáng một phần nào đó trong tình yêu, thông thường là vậy. Vào buổi sáng, qua điện thoại, lúc mười giờ – có lẽ lúc bà gọi chúng tôi từ giường nằm của bà, sau mâm điểm tâm, trong tiếng bẻ bánh biscottle lạo xạo, dè dặt – bà đã biết được tin vui tốt lành. Bà thốt lên câu bà vẫn thường nói mỗi lúc có một cô con gái của bà quy gối trước tình yêu, buông mình vào mê đắm.

- Thérèse đã sa lưới tình? Tuyệt diệu làm sao! Má chúc cho con gái của má cũng được sung sướng như má.

Rồi má gác điện thoại.

Trong vấn đề phụ nữ, dựa vào đàn ông là làm một việc vô ích. Tôi đã tham khảo đám bạn thân về hình thái của tình yêu. Hadouch, Mo và Simon cùng có chung một ý kiến:

- Cứ như vấn đề thường được bạn đặt ra thì sẽ khiến các em gái của bạn nhảy dựng lên, Ben ạ. Bạn muốn giữ họ lại cho bạn, đó chính là góc cạnh “Địa trung hải” của bạn, như các bạn nói, thì các bạn lại khác.

Còn ông già Amar thì theo thuyết định mệnh tình yêu:

- Lạy thánh Allah, con trai của ta, điều gì phụ nữ muốn thì Chúa cũng muốn. Yasmina muốn tôi vì ý Chúa muốn tôi gắn kết với Yasmina. Bạn hiểu chứ. Phải có đầu óc bao la giống như ý Chúa.

Tôi lại nghĩ đến Stojil. Người bạn cố tri Stojil thường nặng lòng về ván cờ giữa chúng tôi, có thể mang lại điều gì cho tôi, nếu anh ấy không chết trước khi kết thúc ván cờ? Julie, có lẽ cũng giống hệt như vậy, khi nàng đặt vào bụng mình lòng khao khát có con nối dõi.

- Hãy để cho Thérèse thực hiện ý muốn.

Câu trả lời khá gần với cách phát biểu ngắn gọn mang tính hữu thể học của giáo sĩ Razon:

- Loài người sinh ra từ một quyết định của phụ nữ, Benjamin ạ. Ngay cả Hitler cũng không thể chống lại được.

Đó là điều đã được Gervaise xác nhận, sơ, người mẹ thứ nhì của con trai tôi, hình ảnh nhân đôi của Julie, một linh hồn thánh thiện, dâng hiến cả đời

mình cho việc cứu chuộc những cô tình nhân trong thoáng chốc, ở đằng kia, về phía đường Những nữ tu Do Thái. Tôi đến hỏi nàng tại khu vườn trẻ mà chị đã mở ra để đón nhận tất cả những đứa trẻ gái, trai, con của gái giang hồ trong khu phố. Lũ trẻ vô thừa nhận đang nhảy nhót quanh chị trong hương sữa chua và mùi da thịt thơm tho. Gervaise nhô lên giữa đám lúc nhúc này như một hòn đá tảng hiện thân cho tình mẹ.

- Nếu Thérèse muốn có một đứa con, Benjamin ạ, thì cô ấy sẽ có thôi. Đó là vấn đề thuộc sở thích. Ngay cả những con gái giang hồ cũng không phản đối đâu. Anh cứ xem đi.

Cánh tay chị như quay một vòng trên đầu đám con của gái giang hồ đang đào xới phía dưới chị.

- Nếu tôi không thể ngăn cản việc đó, thì vì sao chị muốn đến đây, chị?

Chị đã đặt tên cho nhà trẻ của chị là Chỗ của những hoa trái miền đăm say theo phản nghĩa, Nơi đây chị đã thuê em gái Clara của tôi, người mà sáng nào cũng dắt theo Verdun, C'est un Ange và Monsieur Malaussène. Sau hết, họ cũng chính là những hoa trái miền đăm say. Gervaise và Clara điều hành chốn nhà thổ nhỏ bé này bằng tất cả sự dụi dàng.

Théo, người bạn cố cựu của tôi, phần anh ta, tình nhân của những người đàn ông, suốt trong một buổi chiều tối, với tâm hồn hoang vắng, đã nói với tôi lời than oán:

- Đúng ra bạn muốn điều gì? Rằng Thérèse phải là một gái bao cho bọn con gái hay sao? Trong đồng tính luyện ái có một nhân tố, lúc nào cũng thế, hủy diệt lâu dài, Ben ạ. Bạn hãy tin vào công trình khảo cứu bền bỉ của tôi. Và sau đó, anh ta nói thêm, Thérèse đã đến hỏi ý kiến tôi... biên độ sống của anh tỏ ra hẹp hòi rồi đấy.

- Cô ấy đã nói gì với bạn?

- Là điều cô ấy có thể muốn nói cùng bạn. Nhưng cô ấy sợ bạn, bạn là sếp. Tôi, tôi lại là u già, người được người ta nói cho mọi điều và không hề nói lại với ai.

Tại nhà xuất bản Tallon, việc làm của tôi chắc chắn cũng gánh vác hậu quả. Tôi không hy vọng gì ở bà Zabo cả:

- Malaussène, tôi xin được quấy rầy gia đình anh chỉ một lần nữa thôi, và tôi sẽ cho anh nghỉ việc. Dứt khoát.

Việc đó không làm tôi hài lòng

- Được thôi, thưa bà chủ, tôi đã thay đổi ý kiến.

Đàng sau cánh cửa đóng sầm lại, bà ta hò hét, khá to tiếng để tôi nghe thấy:

- Đừng hòng có tiền bồi thường!

Trong hành lang, ông bạn Loussa de Casamance người Sénégal của tôi, một chuyên gia về văn học Trung Hoa, lên tiếng hỏi:

- Chenfa, haizi (còn bị phạt à, nhỉ)?

Lần này thì tôi trả lời sát rạt là tôi đã rút lui êm.

- Wo gai zou le, Yilaoyongyi!

Ranh này, động từ tại chỗ kết thúc, tôi đã nói với bạn cả trăm lần: Yilaoyongyi, Wo gai zou le!

Một lần nữa, trong tình trạng bị vây bọc, tôi trở thành đơn độc với một vấn đề không phải của tôi. Nhưng cuối cùng điều gì đã khiến cho Thérèse Malaussène trở thành si tình! Em Thérèse của tôi có độ cứng quá mong manh. Tinh thần của nó như chiếc tách sứ Murano. Quá giòn, quá dễ vỡ... bởi vì si tình! Trong một gia đình chứa đầy ký ức bộ tộc thì tình yêu vĩnh viễn làm nảy sinh điều không thể nào cứu chữa. Biết bao đoạn tuyệt, biết bao thất bại, biết bao cái chết tàn bạo bà kỳ cùng bao nhiêu đứa trẻ mồ côi? Tình yêu đã lót nền cho gia đình này bằng những xác chết trên đó bày trẻ nhỏ gia tang vô hạn cứ nhảy nhót, và tất cả những phụ nữ này sẵn sàng khởi hành lại từ số không, trái tim mới mẻ, sẵn sàng bị mê hoặc bởi sắc hồng đột ngột xuất hiện trên gò má Thérèse, nơi có những lúm đồng tiền, tức thời được xác nhận như những dấu ấn của tình yêu, trong khi lại ước mong đó là một chứng lao vô hại.

Đúng là người ta đã nhận thức dấu hiệu theo cách người ta muốn, nhưng tôi thì hoàn toàn hy vọng ở loài vi trùng Koch. Màu hồng ửng lên nơi cô em Thérèse xanh xao này, chất tình cảm khác thường này trong giọng nói khô khốc của cô, làn hơi ấm áp nơi một cô gái lạnh tanh này, những mơ mộng say sưa này, cái nhìn long lanh này, được giải thích bằng một cách duy nhất: bệnh lao phổi. Người ta có thể tóm tắt bệnh lao bằng tình cảm lãng mạn. Sáu tháng thuốc kháng sinh và bệnh lao không xuất hiện nữa.

Tôi đã nuôi nấng ảo tưởng này lâu đến mức có thể, và rồi sau đó vào một buổi chiều tôi lại muốn có được một trái tim thuần khiết. Nửa giờ sau khi dập tắt những ngọn lửa bùng bột trong lòng, tôi đi vào trong phòng của lũ trẻ con và nghiêng mình lên chiếc giường của Thérèse:

- Thérèse, em yêu thương, em ngủ rồi à?

Cô mở to đôi mắt nhìn vào đêm tối.

- Thérèse em sao đó?

Cô bật nói với tôi:

- Em yêu anh.

- Em yêu cái gì?

Và cô xác nhận:

- Em yêu một người đàn ông.

Sau một khoảng im lặng nhẹ dần, cô nói tiếp:

- Em có thể giới thiệu anh ấy với anh.

Vì, tôi vẫn cứ giữ im lặng, nên cô lại nói:

- Em sẽ giới thiệu anh ấy với anh lúc nào anh muốn, Benjamin ạ.

Họ đã có mặt tại đó từ ba hôm nay. Nhằm thuyết phục tôi chấp nhận. Những đợt tấn công lặp đi lặp lại. Tôi đang điều khiển một trận giao tranh dưới chiến hào mà tôi đã biết trước mình bại trận. Cuối cùng con chó Julius cũng đóng góp một phần.

- Còn mà, mà có ý gì về việc này?

Con chó ngược nhìn tôi bằng đôi mắt không tranh cãi.

- Được rồi, chúng ta sẽ mời anh ta vào chiều mai.

Con chó Julius cũng thích những câu chuyện cổ tích.

2.

Anh ta không phải là một người kể chuyện mà là một cố vấn tại viện kiểm toán. Cậu Bé còn ở trong lứa tuổi mà những hy vọng của nó được người ta đặt vào trong thuật đồng âm dị nghĩa; Nó nghe được những điều nó muốn nghe. Nhưng anh chàng này lại là một cố vấn tại viện kiểm toán, mặc bộ đồ ba mảnh và không hề có chút ham muốn kể bất cứ điều gì. Thérèse giới thiệu anh ta với chúng tôi:

- Đây là Marie-Colbert de Roberval, cô nói. Anh ấy là cố vấn tại viện kiểm toán. Cố vấn thẩm tra bậc nhất, cô xác định bằng giọng ngọt ngào.

Con chó Julius ngoáy cái mũi vào hạ bộ của Marie-Colbert và ngược mắt sừng sốt nhìn tôi: viên thị thần – kiểm toán này chẳng cho một cảm giác gì cả.

- Hân hạnh, tôi nói.

- Anh trai anh ấy đã treo cổ chết, Thérèse cho biết.

Tôi không biết phải chằng do bởi chính tin tức đó, đặc tính bất ngờ của nó, hay do giọng nói trong trẻo của Thérèse mà phản ứng của nhóm bộ tộc thiếu đi chất nhiệt tình để bày tỏ lòng quan tâm trắc ẩn thật sự.

- Chúa tôi! Théo rầm rì trong miệng.

- Không đùa chứ? Jérémy nói.

- Vì sao vậy? Cậu Bé hỏi.

- Đáng tiếc, Louna thì thầm, không ai biết cô than tiếc cho kẻ chết, an ủi người còn sống hay bày tỏ với chàng ta những lời xin lỗi của chúng tôi.

Clara chụp ảnh đôi tình nhân, ánh đèn flash xóa đi nỗi khó chịu, và Thérèse chỉ vào tất cả chúng tôi trong khi máy ảnh lấy liền nhả ra tấm hình:

- Gia đình của em, cô bảo.

Không còn gì để nghi ngờ cô, có nụ cười của cô gái đang yêu, giới thiệu cho chàng trai được yêu người con gái yêu mình và gia đình thông gia tương lai.

- Clara lấy hình trọn gói, nàng bật cười nói tiếp.

- Kết cuộc tôi lấy làm vui được quen biết quý vị, Marie-Colbert đáp lại.

Một giọng nói không âm sắc, nhưng chẳng phải không ý tứ. Chàng ta tập hợp tất cả ý tứ vào trong trạng từ “kết cuộc”.

Hôm nay, tôi không biết vì sao tôi lại nói quá nhiều về bữa ăn tối này. Thérèse mong muốn sao cho toàn thể bộ tộc đều đến tham dự: Théo trong vai người mẹ vắng mặt của chúng tôi, Amar trong vai người cha mà không bao giờ chúng tôi có được, Julie trong tư cách người vợ chính, Gervaise như một bảo chứng đạo đức cho chúng tôi. Ông già Semelle giữ công việc của người lớn, người cha, người thợ tạo tác – người nghỉ hưu vì đã có công lao xứng đáng, Hadouch, Mo và Simon trong vai bạn bè thân cận, và Loussa de Casamance như bậc chú, bác có văn hóa, trong trường hợp cuộc nói chuyện lên tới mức cao. Clara đặt những đĩa nhỏ vào trong những đĩa thật lớn, Jérémy hỏi ngài cố vấn của Thérèse “Những ý kiến tư vấn của

chàng ta thuộc loại nào”, Colbert trả lời bằng giọng điệu lấp lửng “Thuộc thể loại khác”; Semelle phô trương tấm huy chương thành phố Paris của mình, đồng thời nói cho mọi người nghe rằng mình đã từ chối tấm huy chương lao động, Louna nở nụ cười bao dung, Gervaise lễ độ dò hỏi thử xem Viện kiểm sát có giá trị ra sao, Marie-Colbert đã lấy ra một tấm “họa đồ khái quát”(un topo), tách ra làm hai phần và cho biết chỗ kết thúc là việc kể trên, một ngành cảnh sát của những cảnh sát thuộc ENA^[2], nơi đó những viên chức đức hạnh nghiêm khắc kiểm điểm những chỗ xóa tẩy do các bạn đồng môn của họ đánh cắp, cậu Bé ca ngợi rằng “Chàng ta kể chuyện thật hay” mà em thì chẳng hiểu được gì cho lắm về toàn bộ điều đó, do bận tâm tiêu hóa cho được một ấn tượng từ đầu đã tỏ ra bất tận.

Marie-Colbert thuộc mẫu người cao lớn cho đến nỗi vạt áo vét-tông của chàng ta bị kéo rút lên phía trên bộ móng cẳng phình. Không râu, béo tốt, trong một màu da tái tái lý tưởng, chàng ta nhìn đời bằng một tầm nhìn muốn hướng ra xa. Năm tay quả quyết – thể dục, cũng như hoạt động hẳn phải nằm trong nền giáo dục của chàng ta – và tự nhiên, tôi tưởng tượng đó là một người say mê âm nhạc, loại người chơi nhạc của Bach vào giờ nhất định, với nhịp điệu vỗ lên trên bộ gõ khăng khăng không dứt. Đôi tay áo có vẻ hơi quá ngắn một chút và người ta sẽ không thể nói được chàng ta hơi tóc hay có mái tóc chải mượt.

Lúc đêm về khuya, tôi đã đánh thức Julie dậy để hỏi nàng đã nghĩ gì về điều đó.

- Không suy nghĩ gì cả, nàng trả lời, một cựu học sinh trường quốc gia hành chánh đúng hơn là có bản chất riêng, tất cả là thế.

Đó chính là điều dày vò tâm trí tôi. Từ chỗ ma ám nào mà Thérèse đã khám phá ra một mẫu người như thế?

- Theo công việc làm của em, cô ấy trả lời em, khi em nêu câu hỏi đó cho cô ấy, nên biết rằng chẳng bao giờ em ra khỏi nhà!

Việc làm của Thérèse, chính là công việc kinh doanh tốt lành. Cô nói về cuộc kinh doanh giữa một ngôi thương xá nhỏ bé kiểu Tiệp mà Haduoch, Mo và Simon đã nhận ra tại nơi nào đó không biết và vị trí nằm giữa bốn tấm đá xây tường, đại lộ Ménilmontant dưới những dãy tường của nghĩa trang Père-Lachaise, nơi mà công việc mua bán đã kết thúc. Dù trời gió, trời đổ tuyết lạnh, trời nắng như đổ lửa, người ta, hết thảy đã nối đuôi nhau đến trước thương xá của Thérèse. Với thiện chí bậc nhất thế gian, em vẫn không thể nào tự biểu hiện cho mình cái đầu tuyệt hảo của Marie-Colbert nhô lên giữa đám người đông đảo này.

Chỉ có điều là Thérèse không bao giờ nói dối.

- Đến hỏi ý kiến em có đủ loại người, chị biết chứ? Ở Paris không phải chỉ có ở khu phố Belleville mà thôi đâu!

Là vậy, để trở lại với bữa tối hôm nay, tôi tin là tôi biết được điều gì đã phá hỏng. Nguyên nhân thuộc sự đãng trí của tôi. Chính chiếc máy chụp hình lấy liền mà Clara đã chụp cặp tình nhân. Cô ấy đã đặt tấm hình trên chiếc khăn bàn, cạnh tôi, trước khi xuống bếp kiểm những chiếc đĩa, và để quên tấm hình tại đó. Tôi chẳng bao giờ ưa thích cho lắm những loại hình lấy ngay... đám tinh vân xam xám này trong sự tái hợp chậm chạp của nó...

Những gương mặt trời lên từ một phong nền không có bề dầy... sự đột ngột phát sinh này của hình ảnh... sắc da này, không thể kiểm tra điều chỉnh... và để kết thúc hoài niệm vui vẻ về một hiện tại trôi qua quá sớm... không, trong đó có một sự huyền diệu hóa học chia vào nơi hông sườn tôi, nỗi sợ hãi nguyên thủy... nỗi sợ hãi sự mặc khải, có thể về điều gì, người ta

sẽ nhìn thấy, khi cái toàn thể được phát hiện. Vâng, tôi tin chắc đã trải qua cái bữa ăn tối phũ phàng này nhằm rình rập sự xuất hiện của Thérèse và Marie -Colbert trong tấm giấy nhựa vuông u ám này. Chính nó dành ra cái thời gian làm bùng nổ ra cặp tình nhân lý tưởng! Chính Thérèse xuất lộ đầu tiên. Những đường nét thuộc Thérèse. Như người ta vạch những đường đầu tiên của một phác họa. Những góc cạnh của Thérèse như những nét đầu tiên của một phác họa. Rồi màu hồng của chứng lao phổi trên má cô trong một gương mặt không còn tồn tại... máu rớm tươm ngang nụ cười cô, lần thứ nhất trong cuộc đời cô tô hồng đôi môi... Nhưng cô mỉm cười với ai? Không có một dấu vết nhỏ nhất nào của Marie-Colbert. Thérèse hợp tạo lại duy nhất nơi chính bản thân cô trong sự trống rỗng mà qua đó những nguyên tố trang hoàng thứ nhất xuất hiện. Nhưng không phải thuộc về Marie-Colbert. Tôi cảm thấy sợ, đó là sự thật? Tôi tự nhủ rằng Thérèse đã nâng dậy một con ma hút máu, thoát ra từ khu phố Père-Lachaise nhằm đứng nổi hàng trước thương xá của cô và hút cạn máu của thương xá? Có điều gì đó, nếu tôi cảm thấy nó nơi sự khuây khỏa mà tôi nhận ra sau cùng, khi tôi trông thấy cái khối màu tái nhợt của vị hội thẩm thuyết trình (conseiller référendaire)... trước hết là bộ y phục tuyệt hảo của ông ta... tiếp đến, bản thân ông ta trong bộ y phục đó... và cuối cùng là gương mặt ông ta, mà với gương mặt đó cô em gái Thérèse của tôi đã nở nụ cười.

Trọn bữa ăn tối phải xảy ra nơi ấy. Vì kỷ niệm cuối cùng mà tôi còn giữ lại về buổi chiều đó. Chính là cái gương mặt rộng bản của Marie-Colbert, nghiêng về phía tôi, nụ cười vô vị, cái nhìn chăm chăm, tiếng nói thì thầm, trong khi bộ tộc này say sưa, xuất thần trên tấm ảnh.

- Tôi cần gặp anh, Benjamin ạ.

Người ta nhận ra có sự giống nhau kỳ dị.

- Gặp riêng, chàng ta xác định.

Người ta cho thuê sự trung thành của những màu sắc.

- Ngày mai, lúc mười bốn giờ

Đúng là một cặp đẹp đôi!

- Tại quán rượu Crillon, anh đồng ý chứ?

Một tương lai hứa hẹn.

- Chúng ta sẽ nói chuyện đám cưới.

CHƯƠNG II

**NƠI ĐÂU NGƯỜI TA NHẬN THỨC RỘNG
RÃI HƠN VỀ ĐIỀU ĐƯỢC HỨA NGƯỜI TA
SUY NGHĨ VỀ ĐIỀU ĐÓ**

3.

Ngày hôm sau, trong cảnh vàng son của tửu quán Crillon, lúc mười bốn giờ, Marie-Colbert de Roberval (“Benjamin, hãy gọi tôi là MC2, chính chúng tôi đã gọi như thế lúc ở trường, giữa các bạn đồng khóa”). Vậy là MC2, đã cho tôi biết ý định sẽ cưới Thérèse làm vợ trong thời hạn gần nhất. Bốn phận nghề nghiệp đã khiến chàng ta có ít thời gian bàn luận, chàng ta không nói với tôi lời cầu hôn em gái tôi, chàng ta đã ưng thuận nhận cô, hoàn toàn đơn giản như thế. Xem đấy, chàng ta sẽ cưới Thérèse sau mười lăm hôm nữa.

- Tại nhà thờ Saint-Philippe-du-Roule.

(“Anh có biết chẳng những kẻ khờ khạo đã nói gì về Pétain và những người Đức suốt thời chiếm đóng? Julie hỏi tôi về điểm này trong phúc trình của tôi. Tôi không biết. “Saint Philippe lừa họ”)

- Dưới chế độ cộng đồng phổ biến^[3]. MC2 nói xác định, trong khi khoấy ly cà phê. Bất cứ cái gì thuộc tôi đều sẽ trở thành của họ. Về phần nàng...

Có một sự im lặng thuộc những chiếc thìa nhỏ.

- Nàng đáp ứng cho tôi một cách thật phong phú.

Phong cách mà một ông hoàng chấp nhận cô bé Lọ Lem của tôi^[4], bị mẹ ghẻ ép làm những công việc thấp hèn, dù có hoặc không có xe tứ mã. (Tiền bạc đổi lấy đôi đũa bếp gắp than, để nói lên cái giá của tình cảm!)

- Anh đừng cho Thérèse sẽ sống suốt đời làm một tình nhân được cấp dưỡng, Benjamin ạ. Em không thuộc loại có tính khí đó.

Im lặng. Cái nhìn xác chứng. Lời lẽ cân nhắc:

- Em gái của anh là một phụ nữ biệt lệ.

Lần thứ nhất con chó Julius và tôi nghe nói về Thérèse trong phẩm cách của một phụ nữ. Bất cứ sự khen tặng nào cũng đáng được trả công, Julius dũi cái mũi đầm đìa cảm tình của nó vào giữa đôi chân người anh rể và cái đuôi ve vẩy vui mừng của nó hất đổ hai tách cà phê của chúng tôi còn lại một nửa. Mưa cà phê. Đường bay vung vãi, vũ điệu lạng lẽ của bọn tôi tó, khăn lau, không hề gì, hãy nằm yên, nào Julius! Bánh ngọt mới dọn, cà phê bốc khói, khăn bàn sạch trơn. Xem nào, người ta có thể dọn lại, hãy tha thứ cho nó, cho tôi xin vậy.

- Thérèse sẽ vẫn giữ cách sinh hoạt của cô ấy. Hay cô ấy chỉ thực hiện điều đó trong những phạm vi... hơn.

Chàng ta chọn tính từ nào đây: “phi thường”? “Có thể giao du”? “có lợi”? “thạo biết thông tin”, “chịu trách nhiệm”? Chàng ta đã đột nhiên chuyển hướng câu chuyện.

- Nàng đã kể với anh là chúng tôi đã gặp nhau như thế nào hay chưa?

Họ đã gặp nhau nhân việc của người treo cổ. Anh trai của Marie-Colbert de Roberval (MC2), Charles-Henri de Roberval (CH2), người treo cổ. Hành động treo cổ này có tác dụng khôn khéo hiện liên quan đến y đạo học!

[5](#)

Chuyện này xảy ra thế này: MC2 tiến hành một cuộc điều tra ngân sách hoạt động thuộc một nội bộ mà mấy năm trước đây do anh trai của chàng ta quản lý và CH2 đã treo cổ tự sát. Charles-Henri cảm thấy bị nghi ngờ, sớm muộn sẽ chịu sự thẩm tra bởi các pháp quan. Phải chăng ông ta sợ tên mình bị phanh phui, bôi nhọ?

Nỗi sợ hãi càng tỏ ra phi lý hơn khi nó ứng với một cuộc điều tra kiểu chiếu lệ, điều đó tôi bảo đảm, và cách quản lý của Charles-Henri tỏ ra không có gì đáng chê trách.

Nhưng, gia đình Roberval danh giá được gắn liền với tên họ và họ có một nhận thức nghiêm khắc với công việc. Một gia đình truyền thống lâu đời, vâng đúng, chỉ kể từ Colbert! Cái yếu tố được gắn thêm vào tên họ, đạt được ở triều đại Louis XV, đã được sử dụng để phụng sự nền cộng hòa kể từ cách mạng.

- Benjamin ạ, đã hai thế kỷ theo học thuyết Jacobin, không hề bại hoại, hơi thiên hữu một chút, tôi đồng thuận với anh về việc đó, chắc chắn anh và tôi không bỏ phiếu cho cùng một phía, nhưng đầu tiên cho chủ trương tập trung, thừa kế chung của thế kỷ vĩ đại và nền cộng hòa, chúng ta thật hợp ý nhau phải không?

Tóm lại, Charles-Henri treo cổ tự sát. Trong khách sạn riêng của dòng họ Roberval, số 60 đường Quincampoix, dưới chân em trai mình, gần như vậy. Có thể nguyên nhân là cuộc điều tra của cậu em dành cho mình, phải vậy không Marie-Colbert? Vì vậy mà MC2 đã mất ngủ, bỏ ăn, bỏ uống, không còn ham sống nữa.

- Thérèse đã mang lại cho tôi khát vọng sống, với nghĩa của nó sử dụng đúng nhất.

Điều đó không phải lúc nào cũng giải thích được với tôi lý do vì sao chàng ta đã gặp gỡ em gái tôi.

- Bởi một người bạn đồng khóa, ông ta cũng vậy là cựu bộ trưởng.

- Ông ta đã quen biết cô ấy từ...?

- Tên gia nhân người Hoa của ông ta. Hạn định vấn đề cho chính xác, một người Quảng Đông ở cùng khu phố với tôi, vợ bỏ nhà trốn đi và hẳn ta không còn tin ở sự trong trắng của vợ nữa. Em gái anh đã xem quẻ dịch cho hẳn và mọi việc trở lại trật tự. Người vợ thất lạc của hẳn đã quay về và nhà đã mang thai.

- Bói dịch lý?

- Phép đoán vận mạng kiểu Trung Hoa, những thẻ tre có dạng giống như những tượng hình ý tưởng văng ra. Một trò vung thẻ linh ứng.

- Thérèse đã xin xăm quẻ dịch cho anh, cả cho anh ư?

Không, theo lời khuyên của người bạn đồng khóa của mình, Marie-Colbert đã đến tham vấn Thérèse về ngày, giờ và nơi sinh của Charles-Henri, giống như việc ấy có liên hệ nhằm vạch ra tương lai của một người anh đang sống ở đời. Thérèse liếc nhìn các con số, rồi ngẩng lên nhìn vào Marie-Colbert: “Người thắt cổ cách đây mười lăm hôm, chính là người anh trai của anh và anh tự hỏi xem mình có phải chịu trách nhiệm về cái chết của anh ấy hay không? Anh đã cảm thấy điên đảo?”

Từng tiếng rành rõ, nàng đã nói với tôi như thế, Benjamin ạ.

*

* *

Từng tiếng rõ ràng nàng đã xác nhận với tôi, vào chiều hôm đó.

- Đúng vậy, Marie-Colbert không thể nào tránh khỏi việc tự tử của Charles-Henri, em chưa từng nhìn thấy một chòm sao hạn nào xấu hơn thế: Hỏa tinh và Thiên Vương tinh trong cung thứ tám, Benjamin, anh hiểu chứ! Và nghịch với Thổ Tinh nghiêng hướng Đông nhiều hơn! Không nói quá nhiều trùng hợp, quả vậy! Để trấn an Marie-Colbert, em đã là kẻ khổ công nhất đời. Chàng ta cảm thấy mình quá sức tội lỗi. Một nhu cầu an ủi là cần đến thế... Anh biết, chàng ta đã khiến em nghĩ nhiều về anh, Benjamin ạ... Tuy nhiên, quá hợp lý và quá xúc động! Vậy, anh đã trông thấy chàng ta chưa? Điều đó đã qua rồi sao? Hãy kể lại!

Tất cả ngồi tại chiếc bàn gia đình, không thiếu một ai, hiển nhiên là thế.

- Các người đã gặp nhau ở đâu? Clara hỏi

- Tại tửu quán Crillon.

- Chẳng ra gì, Jérémy xen vào. Chính tại quán rượu Hemingway mà những dàn cảnh quan trọng hôm nay được quyết định.

- Anh biết chuyện ấy thế nào? Cậu Bé hỏi

- Giữ cái mồm mà, Jérémy nhắc nhở

- Anh cũng vậy, Cậu Bé gợi ý

- Tôi thì thiên về quán cà phê Coste hơn, Théo chỉnh lại, trên đường đến ngồi chung bàn chúng tôi chiều ấy. Hôm nay, chính tại quán Coste tất cả được thực hiện.

- Quán Hemingway, Jérémy vẫn giữ ý, quán Hemingway du Ritz.

- Cà phê Coste, Théo lặp lại, tôi bảo đảm với cậu, kể từ sáu tháng rồi tại quán Coste.

- Trò lừa, Jérémy nói.

- Tất cả đều tùy thuộc điều gì người ta muốn thực hiện ở đời, Clara ướm thử. Phải chăng vì tấm ảnh chụp chẳng hạn...

- Cứ vậy, một cuộc hẹn tại quán Crillon..., Louna khẽ huýt sáo.

- Rimgard, Jérémy nói dứt khoát

- Chàng ta đã nói gì với anh. Thérèse hỏi. Các người còn nói về điều gì nữa?

- Về tương lai của em, cô lớn ạ. Và về tương lai đất nước.

*

* *

Đúng, MC2 đã bốc thành lửa. Khả năng tiên tri của Thérèse đã khiến chàng ta hoàn toàn kinh ngạc. “Trong giọng nói đều đều và tấm thân to lớn bất động của chàng ta lòng nhiệt tình đã dâng lên tràn đầy. Theo lời chàng

ta thì tương lai của xứ sở hoàn toàn tùy thuộc vào Thérèse. Thérèse là hiện thân của trực giác mà bất cứ chính quyền nào cũng không thể thiếu. Nàng là ‘sự đỉnh chính thiết yếu dành cho tính duy lý mù quáng’. Nàng là ‘bộ não chính trực’ của nền Cộng Hòa, phần trực giác của trí tuệ này đã bị bỏ rơi một cách tai hại bởi hệ thống giáo dục nặng duy lý, không ngừng chạm vào giới hạn của chúng ta”.

Tôi xin thề rằng chàng ta đã nói như thế. Không hề lộn xộn! Chàng đã nở một nụ cười bất tuyệt.

- Và chính tôi đã nói điều đó với anh, Benjamin ạ, tôi, Marie-Colbert de Roberval, người mang một cái tên quyền lực kết hợp vào một cái họ chùng mực.

(Khi tôi nói rằng chàng ta nói như thế...).

Trong nỗi dồn nén chàng ta đã gọi hai chai Cô-nhắc

- Đúng vậy, tôi đã trở lại với việc đó, ông anh thân thiết ạ! Mười phút đối diện với em gái anh đã đủ để khiến tôi chấp nhận phần thuộc linh hồn. Và người ta sẽ không đánh thuế tôi về chuyện mê tín!

Trái lại, khi cưới Thérèse, Marie-Colbert đã hứa hẹn quét sạch những mù thầy bói ô nhiễm cho những lối đi tới quyền lực. Thérèse, nàng, thì khác.

- Với Thérèse, chúng tôi có thể chẳng bao giờ giải tán!

- Giải tán cái gì?

- Nghị viện. Đã giải tán. Năm ngoái. Anh còn nhớ chứ? Những nghị sĩ. Những cuộc tuyển cử thất bại. Nếu có được ý kiến tư vấn của Thérèse, biết

đâu chúng tôi sẽ tránh được giải tán. Chúng tôi có thể còn lại ở địa vị điều hành và nước Pháp nhờ đó tiến triển hơn.

Chúng ta sẽ tốt đẹp.

- Và nếu anh trai tôi quen biết quý vị thì có thể anh ấy chẳng bao giờ treo cổ.

Dung tha?

Chàng ta lặng im. Ly cô-nhắc xoay xoay trong lòng bàn tay. Người ta có thể nghĩ rằng chàng ta đang tìm cách vớt vác tương lai của người đã chết. Nhân đó tôi muốn nhìn thấy một điều nhỏ bé gì đó hiện ra trong chính tách rượu của mình: Thérèse vất bỏ bã cà phê để nói lên tương lai trong chất sâm-banh hảo hạng... em gái Thérèse của tôi đã đánh đổi ngôi nhà lưu động của mình để lấy đồng tiền Louis XV và đổi bộ bài tarot cho trò chơi bài bridge hai mặt... Tôi đã nhìn thấy cô ấy rõ mồn một ra đấy, trong thành ly rượu của tôi, Thérèse nghiêng mình trên một lá bài của những người chơi bài bridge, đọc lên tương lai của thế giới đẹp đẽ này trong trò chơi của kẻ đã chết, được trải ra trước mắt cô ta. Và, điều đó nằm trong ánh chớp mắt lên đầu tiên của tôi! Chao ôi! Ba lần chẳng có gì, một trực giác lướt qua, một thoáng hiện mà giống như một mệnh lệnh: Tôi đã nằm trong phân bản. Trông đấy, đám cưới này sẽ nhận chìm tôi vào phân bản, tôi đó, chính con người tôi, Benjamin Malaussène. Và, không thuộc bất cứ nơi chốn nào, không giống gì những cảnh tượng thối tha bình thường mà điều tình cờ đã xuất trình cho tôi cho đến hiện nay, không đâu, một hố xí sâu rộng như lòng đại dương, mà cạnh đó tất cả mọi sự đã xảy đến cho tôi hôm nay sẽ có thể hiện lên từ chuyện đùa chơi. Tôi không biết được người ta buộc tội tôi về điều gì cho đúng, nhưng dưới đáy ly cô-nhắc và trong sự lặng lẽ êm ru của quán rượu, điều đó mang dáng dấp của cái toàn thể. Lần này, tốt hơn tôi

hãy nên chịu trận. Không lối thoát. Người ta sẽ không buộc tội tôi điều này hay điều nọ, không, không, không, người ta có thể buộc tội tôi tất cả.

Dường như để gây tiếng dội vào trong nỗi khủng khiếp của tôi, giọng nói của Marie-Colbert phát ra rành rọt:

- Cái nghề làm con vật tế thần này, Benjamin...

Không còn gì để ngờ vực, một đám mây xú uế đã hiện hình trên đầu tôi.

- Nếu điều duy nhất anh đã chỉ dạy cho anh trai tôi là những nguyên lý sơ đẳng của việc làm con vật tế thần này, thì có thể hôm nay anh ấy không chết.

Mấy giờ rồi? Tôi cần phải tự cứu. MC2 nói tiếp, nhìn thẳng vào mắt tôi, như thể lần đầu tiên trong đời chàng ta tâm sự:

- Charles-Henri thuần túy là sản phẩm của trường lớp, giống như tôi, nghĩa là một con vật tế thần, giống như anh. Nói cho thật sát với điều này, chúng tôi thì khác, chúng tôi không biết điều này. Nhà trường chuẩn bị chúng tôi cho những chức vụ cao nhất, chúng tôi vào trường trở thành những học trò giỏi và ra trường có khả năng trở thành nhà quản trị, nhưng nhà quản trị là gì hở Benjamin? Một chủ tịch – một tổng giám đốc? Và một nhà quản lý hành chính? Một người chịu trách nhiệm cho dây chuyền? Những cầu chì điện, anh ạ! Những con dê đực bị cắt cổ nơi mỗi khúc ngoặt chính trị. Chúng tôi tin được đào tạo để điều hành và người ta định hướng cho chúng tôi làm nhiệm vụ hiến sinh! Một giáo sư dạy nghề làm vật hy sinh, đó là cái mà nhà trường thiếu! Một người có tính chất như anh, biết chuẩn bị người ưu tú để tế thần khi việc tế thần được coi là nhằm đến quyền lực. Tôi nói với anh điều đó, Nhà trường cần đến sự giáo dục của anh!

Tôi có thể phải lấy làm vinh dự. Một đề nghị thực dụng ngay vào lúc tôi vừa bị bà chủ Zabo tống khứ... Và trường học của những trường học, thế thì, anh hãy suy nghĩ! Tôi, thầy giáo dạy cho những cái đầu của những cái đầu! Nhưng hãy xem vì sao, thay vì một vòng nguyệt quế, thì đây lại đúng là một đám mây phũ phàng gồm những điều rắc rối mà tôi cảm thấy đan kết vào nhau trên đầu tôi.

- Cho dù anh ấy là kẻ tội phạm thì Charles-Henri có thể đã không tự treo cổ nếu anh ấy được anh làm thầy! Anh ấy sẽ đóng vai con dê tế thần như một người học trò xuất sắc, và có thể còn sống đến ngày hôm nay.

Những thứ mùi hôi thối đã toát ra từ vầng mây ấy, mà bên cạnh thì bản thân con chó Julius lại cảm thấy hợp ý. Tại sao tôi? Tại sao mãi là tôi?

Tôi không đùa đâu, Benjamin ạ. Những cánh cửa của ngôi trường kia đã mở đón anh. Anh chỉ cần tỏ dấu đồng ý là tôi sẽ nói ngay việc đó với kẻ có quyền.

Không, không! Bạn thật đáng yêu, đừng nói tiếng nào với kẻ có quyền, nhất là với kẻ có quyền! Tôi phải đến đây theo lối khác. Xem đấy, thật là rất... cà phê... cuộc nói chuyện... rượu cô-nhắc, chắc chắn, có lòng tin cậy, cũng có... sự vinh dự được tạo ra cho em gái tôi... quả nhiên rất...

- Còn một điều cuối cùng, Benjamin ạ.

- Vậy à, còn điều cuối cùng hả!

Và, Marie-Colbert de Roberval, cố vấn thẩm tra bậc nhất, em rể tương lai của tôi, đã đề nghị thêm với tôi điều cuối của những điều cuối cùng bằng “yêu cầu thêm”:

- Xin đừng coi đây là việc xấu, nhưng tôi muốn tốt hơn các bạn đừng tham dự vào đám cưới của chúng tôi. Anh không tham dự và các thành viên khác trong gia đình anh cũng vậy.

4.

Những luận cứ của chàng ta tự bảo vệ lẫn nhau. Thérèse đã kể cho chàng ta về những tình yêu không hôn lễ của mẹ (Những người cha để bị vất vào đám cỏ tầm ma, đám cưới của Clara (vị hôn phu bất đắc kỳ tử), đám cưới của y sỹ khoa ngoại Berthold với cô bạn gái Mondine của chúng tôi (Loạn đả tứ tung giữa những hàng ghế nhà thờ Notre-Dame: Bảy người bị thương trong đó có ba người bị nặng). “Tất cả những việc đó đã để lại trong nàng nhiều ấn tượng nổi bật, Benjamin ạ”. Không phải Marie-Colbert thấy xấu hổ vì gia đình chúng tôi, nhưng chàng ta không muốn chịu đựng sự rủi ro trải qua một cuộc chiến trong hôn lễ tại nhà thờ Saint-Philippe du Roule, hoàn toàn đơn giản là thế, em gái anh không chịu nổi cảnh đó, nàng cảm giác quá... ghê tởm (và sao lại thế!)

- Nhưng tôi không can đảm nói việc đó với nàng, tôi muốn chính anh báo việc đó cho nàng biết hơn, giống như ý tưởng đó khởi đầu từ anh. Hãy coi sự hèn nhát nhỏ này như nằm trong chỗ tế nhị của tôi, Benjamin. Tôi xin anh.

Con chó Julius và tôi nghiền ngẫm tất cả điều đó khi trở lại Belleville. Chúng tôi thử “suy ra những hậu quả” từ cuộc nói chuyện, nói như cách của nhà chính trị. Nhưng, những hậu quả không cần ai rút ra, trái lại những kết luận thì chỉ yêu cầu có, thế đó. Hậu quả là tiếng rít cọ sát của một kết luận được rút ra tồi tệ. Tôi nhìn thấy tương lai tối đen. Nhìn trời để nhận biết rằng đám mây hôi hám đang theo sát chúng tôi, thật vô ích...

Vì, nếu thu tóm lại, thì nó liên hệ đến điều gì? Marie-Colbert de Roberval, một con vật chính trị được nuôi nấng bằng hạt thóc lịch sử, tính toán khai thác những thiên khiếu của Thérèse cho nghề nghiệp của mình,

xem đây. Và, cũng chính chiến lược gia này muốn đột ngột nâng tôi lên địa vị giáo sư tại Trường học của những trường học, để ngày nào đó cho tôi đội chiếc mũ của những chiếc mũ. “Cái nghề làm con vật tế thần này, Benjamin ạ...” Vậy, anh hãy suy nghĩ, một con vật tế thần ở đẳng cấp quốc gia, là cả một món lợi trời ban dành cho một kẻ ái mộ quyền lực! Và, một phụ nữ có khả năng linh thị để trở thành vua Hồi tại vị trí vua Hồi vào thời của những con mèo hắc ám, giấc mơ của bất cứ tay chính trị thời cơ nào!. Không, không, không có được một phần ngàn gam tình cảm trong đó. Không hề có gì ngoài tính toán. Ngoài hậu ý, tới trước bằng tất cả phương tiện. Ông ơi, ông không yêu thương em gái tôi đâu, và để nói lên bằng lời lẽ của ông, tôi sẽ không dâng cúng em gái tôi lên trên bàn thờ những tham vọng của ông đâu.

Sáu căng chân của chúng tôi lại chở chúng tôi về hướng Belleville, băng qua một thành phố Paris đang tranh cử, tại đây con chó Julius đã làm bậy vào một số biển ứng viên và tránh đi những biển khác. Đầu tiên tôi không chú ý, sau đó tôi không tin vào mắt tôi. Tuy nhiên, không có gì để ngờ vực nữa, trong những cái đầu của tương lai đang khoe khoang nụ cười hứa hẹn lúc ra trường này. Julius đã chọn những cái đầu nào đó để làm nhục bằng một vũng nước màu vàng nhạt, Cậu Bé và Jérémy đã lưu ý tôi, mà tôi không tin.

- Người ta đã dạy nó, Ben à. Tôi đoán chắc như vậy.

- Bẩm sinh của nó, rồi anh sẽ thấy, nó chẳng nhằm bao giờ. Một ý thức chính trị thật sự!

Xin Chúa chứng cho, tuy nhiên lại là sự thật, hai cậu em ngu ngơ của tôi đã dạy cho Julius cách xâm phạm sự tôn nghiêm trong bầu cử! Trong khi tôi đã mệt như để dạy chúng tôn trọng các ý kiến và những giá trị, đa dạng, thì chúng lại khiến con chó trở thành phe phái nhất thủ đô!

- Ôi Chúa! ngừng lại Julius.

Con chó Julius đã không dừng lại. Con chó Julius chạy ngang qua và những ửng cử viên ướt đầm. Một số ửng cử viên nào đó thôi. Nhớ lại nỗi kinh hãi mà tôi thấy lạnh xương sống. Và, phải chăng do lỗi của mấy cậu em ngu dại mà Julius đã làm bậy vào Marie-Colbert ngay tại quán Crillon? Nhưng không, con chó Julius đã làm chính trị theo cách nó học được: nó tấn công hình ảnh là nhằm liên minh tốt hơn với những con người! Ý thức ba xu. Hiện thực, phải không? Đồ chó khốn khổ...

- Nào Julius, thôi đi!

Lần này thì nghiêm trọng hơn. Chúng tôi đã về đến nhà. Từ mười ngày nay những bàn tay bô danh đã dán lên trên bức tường đối diện dung mạo thiên thần của một người mang tên Martin Lejoli nào đó. Martin Lejoli hứa hẹn tạo nên một nước Pháp thuần nhất một màu, đồng thời phát lên một ngọn đuốc tam tài^[6].

Jérémy, Cậu Bé và nhóm của chúng đã bôi lố lảng hình ảnh của ông ta mà vô hiệu, với cặp sừng và bộ râu ngạnh trê, rạch chẳng chịt lên những nét đen, bôi thâm cặp mắt, trang trí lên trán ông ta một dấu hiệu Hitle hoặc biến hình ngọn đuốc thành hình báng bố xấu xí. Ngồi xồm trên bộ mông lớn của nó, con chó Julius nhìn chăm vào Martin. Khi tôi biết được việc gì con chó sẽ làm thì đã quá muộn, nó đã làm rồi. Tôi quay gót, tôi thú nhận điều đó. Tôi bỏ mặc con chó của tôi và tôi đã quay về nhà như bị ma đuổi. Khi tôi lấy can đảm vén lên một góc tấm màn treo thì Martin Lejoli đã bốc khói, trên một ngọn đuốc khá giống với ngọn đuốc của ông ta, và đến phiên con chó Julius cào lên cánh cửa đòi vào nhà.

Những thứ rồ dại thế này đã khiến tôi hết chịu nổi. Tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tôi mà còn sống, thì Thérèse sẽ không thể nào lấy Marie-Colbert, chấm hết!

- Anh đánh cuộc? Julie hỏi.

- Tôi đã đánh cuộc, tôi đã thua.

Thérèse đã đánh đổ những lập luận tôi từng điều một. Bắt đầu bằng những luận cứ quy ước nhất. Việc xảy tại bàn. Trong sự im lặng của nhóm bộ tộc, kèm theo đó là cuộc đối thoại:

Tôi: Thérèse, em tin cậy anh?

Nàng: Em chỉ tin cậy anh, Benjamin ạ.

Tôi: Chàng Marie-Colbert của em, anh cảm thấy chàng ta không tin anh.

Nàng: Cảm thấy tin là việc thuộc em.

Tôi: Em chẳng biết gì về chàng ta, Thérèse ạ.

Nàng: Gia đình anh ấy nằm trong những cuốn lịch sử kể từ thế kỷ XVII.

Tôi: Ngày nay chính trị không còn là một nghề vững chắc.

Nàng: Xin kể cho em lấy một nghề duy nhất vững chắc, ngày nay.

Tôi: Sao thế, Thérèse, em đã xét xem chàng ta chưa? Không thuộc môi trường của chúng ta, còn gì nữa!

Nàng: Môi trường của em, chính là cuộc sống.

Tôi: Phân phối giữa chiếc bánh ngọt cất trong bộ y phục Chanel của phụ nữ, phải chăng việc đó là đời sống?

Nàng: Không hơn không kém làm khua bát đĩa trong bộ áo ngủ.

Tôi: Chàng ta là một kẻ duy hình thức. Thérèse à, y khinh khi chúng ta. Không bao giờ y vượt quá nhà ngục Bastille trước khi về ăn bữa tối ở nhà.

Nàng: Anh có thường đi đến tận công trường La Concorde không, Benjamin?

Tôi: Có một kẻ chết trong gia đình chàng ta.

Nàng: Anh ấy có thể không treo cổ nếu anh ấy quen biết anh trước, em dám chắc về việc đó.

Tôi: Thérèse de Roverbal... nói thật đi, em thấy rằng đó là một tên họ dành cho em, Thérèse de Roverbal?

Nàng: Con trai của chính anh được gọi là Monsieur Malaussène. Em đã phản đối, anh nhớ lại đi.

Tôi: Thérèse, hãy tin anh, anh chẳng có gì để phản đối anh ta, nhưng loại người đó không hề nói gì với anh điều gì có giá trị. Y nói thẳng thừng như ra một mệnh lệnh!

Nàng: Và em, trên mọi khía cạnh, người ta được tạo ra để thông cảm lẫn nhau.

Tôi: Năm tháng nữa, em ly dị!

Nàng: Năm tháng hạnh phúc phải không? Em không thể hy vọng nhiều đến như vậy.

Phương pháp trưởng giả, không mang lại gì cả, tôi cố gắng lôi kéo Thérèse về lại trên địa hạt xác thực của tôi.

- Tốt rồi, em gái thương yêu, chúng ta hãy an tâm.

- Em an tâm.

- Đám cưới là một việc quan trọng.

- Đồng ý về điểm này.

- Em đã có những tính toán dự phòng.

- Những dự phòng nào?

- Ít ra, em đã nghiên cứu quẻ chiêm tinh của chàng ta? Và quẻ của hai người? Em đã bận tâm về tương lai chung phải không?

- Thuật chiêm tinh không giúp ích cho việc đó, Benjamin ạ.

- Không à?

- Thuật chiêm tinh giúp lo cho người khác, không phải cho bản thân.

- Em đừng bối rối về các vấn đề y đạo!

- Đó không phải là một vấn đề y đạo. Lưới tình làm mù quáng, cả thầy thế đó. Nếu em muốn rút ra những lá số, em không thể làm việc đó một cách hoàn toàn đơn giản. Tình yêu không báo trước, tình yêu được gây dựng. Hãy ngắm nhìn Julie và anh.

- Gạt qua Julie, em muốn thế ư?

(Bằng như Julie còn đang thẳng cuộc). Anh đã quyết định để cho ngành ngoại giao chọn lựa nhằm đánh một trận lớn:

- Thérèse ạ, Marie-Colbert, cấm người của chúng ta tham dự đám cưới, chàng ta đã nói với em rồi chứ?

- Và, lúc đó sao? Do anh phản đối? Thay vì như thế anh ấy giúp anh chứ?

Tôi cam đoan cuộc đối thoại không kết thúc dài thêm lấy nửa phút giữa những câu hỏi của tôi và những câu trả lời của cô ấy. Kết thúc tôi buông lửng:

- Này, Thérèse, hãy nghe cho rõ, anh đã quan sát kỹ, Marie-Colbert vào chiều hôm ấy, anh không muốn nói điều đó với em, nhưng anh đã phát hiện ra từ đó với quyết chắc rằng chàng ta muốn khai thác năng khiếu bẩm sinh của em cho nghề nghiệp riêng, tất cả chỉ vì một mục tiêu. Đó chính là một con người của quyền lực, chàng ta lấy em vì mục đích chính trị!

- Anh muốn nói anh ấy không thể yêu em vì chính bản thân em?

- Chính xác. Chính cô gái linh thị thu hút chàng ta.

- Ít nhất là thế, thật dễ minh xác.

Cô nói ra câu đó với một nụ cười quá bình thản khiến tôi phải thu hết can đảm mới nhận ra được.

- Em có thể mất khả năng bẩm sinh vào sau đêm tân hôn, nàng nói thêm. Nếu chàng chối bỏ em, thì chính vì chàng đã yêu một cô gái có khả năng linh thị (có năng khiếu thấu suốt quá khứ, vị lai)

Chúng tôi cần có thời gian để chấp nhận tất cả những thông tin chứa đựng trong mấy tiếng này.

Chính Jérémy là kẻ phá vỡ điều đó đầu tiên.

- Chị muốn nói rằng khi chị không còn là... Chị không...

- Chính xác.

- Và khi chị không còn... nữa. Anh ta sẽ không... chị nữa.

- Nhảy xô vào? Hôn? Lăn xả? Lôi kéo? Chế giễu? Nhồi nhét ư? Thérèse hỏi lại, Vừa đào bới trong kho từ vựng của Jérémy. Không, chị đã quyết định đến với đám cưới lúc còn trinh trắng. Một điểm độc đáo nho nhỏ trong cuộc sống gia đình chúng ta...

- Chị muốn ám chỉ nhắm vào má?

- Má là má. Còn chị, chị là chị.

Cuộc tranh cãi buổi tối trở nên căng thẳng, Jérémy hung hăng đứng về phía má, Thérèse tự vệ tránh bị công kích, cho đến lúc mọi người bỏ đi và cánh cửa đóng sầm lại, như trong những gia đình nề nếp nhất.

CHƯƠNG III

NƠI ĐÂU. TÌNH YÊU VÀ LỜI TÌNH YÊU LÀ MỘT

5.

Tôi đã làm tất cả, thực sự tôi đã làm bất cứ gì để ngăn chặn cuộc hôn nhân này. Đầu tiên, tôi tìm cách thuyết phục Théo, kẻ đã về phe với Thérèse một cách nhục nhã. Anh này vừa mới si tình một cô gái môi giới chứng khoán và đề cao đam mê như là giá trị nương tựa cuối cùng cho chúng ta.

Bằng lý lẽ của mình, anh ta đã trưng ra cho tôi những luận cứ, mà trong những trường hợp khác đã có thể khiến tôi hài lòng.

- Hãy để cho Thérèse lấy anh ta, Ben ạ, nếu cậu xem đó như trường hợp Hervé và tôi, muốn có một đứa con!

- Bạn vui lòng giúp tôi một việc chứ?

- Bất cứ việc gì cậu muốn.

- Đến ở nhà tôi và chỉ trở về khi tôi giải quyết xong việc này.

- Benjamin à, tôi cảm thấy dễ chịu khi được ở với bạn. Hervé đã được chuyển đến Tokyo và tôi không có cách nào để sống qua những buổi tối bên cạnh máy điện thoại.

- Chúng ta hùn tiền sống chung,

Sau đó, tôi đã lo lắng về Jérémy, nó chỉ nhìn thấy trong tôi một thứ quyền lực cùn nhạt, đi ngược lại một cuộc hôn nhân do tình yêu, “giống

như những lão già ngu xuẩn trong tác phẩm Molirere”, nó xác định như vậy.

- Jérémy, hãy nhắc cho em trận đòn sau cùng anh đánh em.

Trong khi đó nó lục lọi trong ký ức, tôi đã nói rõ ý tôi:

Cứ can dự một lần nữa vào việc này đi, anh sẽ cho em một trận đòn ngay tại chỗ. Thế là rõ chứ? Ồ, bao lâu anh ở đây, hãy ngừng lại việc rõ đại với tấm niêm yết của Martin Lejoli đi, hoặc để cho những cánh tay to lớn đêm nào cũng dán tờ niêm yết nện mày chết dí dưới gót chân.

Phân công xong công việc cho Théo và Jérémy, tôi đi hỏi ý kiến bạn hữu, từng người một, như một thủ lĩnh đáng phái thật sự vào thời kỳ giá trị suy giảm. Việc đó chẳng mang lại gì cả cho tôi. Ngay người bạn già Semelle, cũng không tìm ra nổi giải pháp nào ngăn chặn sự việc.

- Chúng ta không thể nào chống lại cuộc thành hôn, Benjamin ạ. Cứ xem tấm gương của vợ chồng tôi. Gia đình hai bên phản đối. Họ đã không làm lần. Suốt đời cô ta bị tôi đánh đập và đã nuốt hết vốn kinh doanh của tôi. Cậu còn nhớ chứ, khi chứng xơ gan của cô ta đặt tôi vào tình trạng góa bụa, tôi đã không còn gì để chi trả cho tang lễ. Nếu cậu không có mặt đấy, thì quả là một huyết mộ chung. Thế nên tôi tiếc cô ta... Kỳ cùng, không phải nàng khiến tôi tiếc đến thế, anh bạn nói chữa lại. Chính hôn lễ làm tôi tiếc.

Julie trước lúc gặp tôi, đã trải qua một vòng du hành thế giới tình ái, là người chỉ có thể có lời khuyên tốt. Tôi đã hỏi nàng nghĩ về Marie-Colbert. Ý kiến của nàng về phụ nữ, Nàng đã trả lời:

- Bao cao su.

- Xin lỗi?

- Chàng đã có một màu da của nhà vệ sinh học và những ngón tay của y sĩ phụ khoa. Chàng ta hôn bằng một bao cao su ngừa bệnh nam^[2]. Tôi muốn nói, dù có hay không có bệnh HIV. Loại người này luôn luôn giám sát lúc hôn.

- Anh tin rằng những nhân vật chính trị thực sự thì đa dâm, những bọn chực chờ nhập cuộc mây mưa.

- Vì thế, nhất thiết không thể là những người yêu tốt và luôn là những ông chồng ghê tởm

- Julie, làm sao anh có thể ngăn cản việc đó?

- Trước tiên anh không thể.

- Và sau này? Sau khi kiểm tra đầy đủ về con người ấy?

Tôi vừa đặt câu hỏi thì ý tưởng vụt hiện. Cần phải điều tra Marie-Colbert de Rorerval. Tôi muốn biết trọn vẹn về gia phả của hắn, bộ nào bò sát của hắn, tất cả.

Nếu Thérèse tấn công vào chỗ hở sườn nhất của cuộc chiến, thì đó là vị trí để nhận biết đầy đủ nguyên nhân! Julie đã tạo giá trị cho tôi mà vô hiệu, nếu trong tình yêu nhận thức về nhau là viên đá mài nhọn đam mê thì có thể nàng đã không yêu tôi, nếu người ta trưng bài trước hồ sơ

- Julie, chớ quên cái chết của người anh hắn. Việc tự sát thường dẫn tới chính trị. Anh muốn xem Charles-Henri đã tự ý tròng dây vào cổ hay người ta đã treo cổ anh ta.

Cùng với Hadouch, Mole, Mossi và Simon le Kabyle, tôi đã tấn công vào trận tuyến khác. Tôi muốn xác minh công việc nội bộ từ kẻ giúp việc người Quảng Đông. Việc Thérèse đưa một người phụ nữ Quảng Đông tại Belleville về lại giường của chồng mình là đúng thật? Và người chồng ấy đã yêu thương nàng nữ tù tại nhà một cựu bộ trưởng? Và vị bộ trưởng ấy là bạn rất thân thiết với Marie-Colbert? Kết cuộc, phải chăng đúng thực là Marie-Colbert đã đến hỏi ý kiến Thérèse trong ngôi thương xá kiểu Tiệp của nàng? Nếu đúng như vậy, có bao nhiêu nhân vật chính trị đã đến xin xăm quẻ Dịch của em gái tôi? Kể từ lúc nào? Thérèse đã tham gia vào lãnh vực này đến đâu? Và những người ấy đã trả công em gái tôi ra sao?

Hadouch, Mo và Simon ghi nhận tất cả, không một lời giải thích. Họ lắng nghe tôi trong khi có nhận thức khác nhau về công việc. Lúc kết thúc cuộc gặp mặt, Hadouch chỉ đưa ra nhận xét:

- Lời nói của tôi, Ben ạ, bạn đã lại qua hương ma-phi-a! Người ta có thể bảo đó là một nhân vật Corleone trong truyện phim.

- Đó là lỗi thuộc những người Ả Rập. Chỉ việc xem tôi là anh em với bạn là bạn đã cho tôi cảm giác gia đình rồi.

*

* *

Không phải do sự thể như vậy mà tôi đã mất liên lạc với Thérèse. Cô không không lẫn tránh tôi và chúng tôi đã có những cuộc đàm luận kéo dài về tình yêu, những cơ cấu chính rõ ràng và những yếu tố phụ thuộc.

- Em yêu anh ta, em yêu anh ta, làm sao em biết được rằng em yêu anh ta, hử Thérèse?

- Bởi vì em không thể đọc ý tưởng trong lòng chàng. Em không nhìn thấy xuyên suốt. Em chỉ nhìn thấy chàng.

- Tấm màn hình yêu che phủ?

- Hấp dẫn và tin cậy, vâng.

- Một sự tin cậy dựa trên điều gì, trời đất?

- Trên cả sự hấp dẫn.

- Dù anh ra mang về tình ma.

- Anh còn nhớ anh đã gặp Julie thế nào không, Ben, Một cô gái móc túi (vào lúc em làm việc tại cửa hàng với Théo, đúng là như vậy). Anh đã luôn cảm chúng em có hành vi trộm cắp... Tin cậy của anh căn cứ trên điều gì? Anh có thể bảo cho em chứ? Trên những ước lượng đánh giá, phải không người anh nhỏ bé? Em cũng không ưa người chị dâu này, vào thời kỳ đó, anh nhớ chứ?

Tôi nhớ rất kỹ “Làm sao chị nằm sấp mà ngủ được với bộ ngực to tướng thế kia?” Những tiếng đầu tiên Thérèse nói với Julie thay cho lời tiếp đón tử tế là vậy.

- Em đã lầm, Benjamin ạ, giống như anh lầm về Marie-Colbert.

(Marie-Colbert... tôi sẽ chẳng bao giờ ra như thế)

Đàm thoại sau bữa ăn tối, Thérèse và tôi đi xuống đại lộ Belleville, chúng tôi đi ngang qua trước con ngựa vằn được đưa ra trong suốt thời gian này, mà chưa bán được, có thể được người ra gọi là con vật thiêng, nhưng cuối cùng có thể được bán rẻ bên đường vì không có chút gì xác thực là thiêng liêng, chính cái bộ xương khô điện ảnh này cũng vậy hay cái đuôi nai lớn còn trơ xương xẩu này đang bước đi bên tôi, cũng chưa bán được, mà người qua đường chào như chào một xuất hiện quen thuộc, và một tên gọi đang vận dụng vào một ý đồ đen tối nào đó, tôi không biết...

- Coi chừng đó Benjamin, em biết anh nghĩ điều gì...

Cười nhỏ nhẹ:

- Đừng quên rằng em vẫn còn trinh trắng.

Sau đó chúng tôi vòng lại đường Orillon, nơi Jerémy, Cậu Bé và bọn bạn thân đang chơi bóng rổ trong vòng rào sắt, phía trước khu phố của chúng tôi; Những lần khác chúng tôi đã từng đi trên đường Ramponneau, nơi khu phố Belleville mới chết yếu trong lối kiến trúc tư kỹ, đối diện với Belleville cổ, cuộc sống nhung nhúc ồn ào, các ma-ma người Do Thái chào Thérèse, bộ môn đồ sộ tràn ra ngoài ghế, cảm ơn cô về việc nhờ cô mà “điều ấy được ổn thỏa, mời chúng tôi uống trà hoặc mang những hạt thông và cây bạc hà về làm ở nhà: “Nào, con gái, đừng từ chối, chút quà thơm thảo, trong đời mẹ ta!” hoặc chúng tôi ngược đường phố Belleville đến tận đường tàu điện ngầm, con đường dài xuyên ngang trước Tàu, và nơi đó Thérèse còn mãi mãi nhận thấy những chiếc bánh ram bọc tôm, những chai nước mắt, “yao buyao fan, thérèse? (Thérèse, Cô ưa gạo?) Xao không? Xao không? Mang ra đây, thứ đó tui thích!” Và những chiếc bạn kẹp Thổ^[8], nơi cửa hàng người Thổ, và chai hồi hương hảo hạng, chúng tôi dạo phố với một xách tay to tướng. Thérèse không từ chối gì cả, đó là cách cô để

khu phố trả giá cho cô, một cha xứ kiểu xưa được nuôi sống bằng thịt gia cầm rửa tội.

- Em sẽ mời tất cả bọn họ, vào một buổi chiều, cô đã báo với tôi như vậy

- Mời họ?

- Đến dự đám cưới em. Tất cả khách hàng của em. Như vậy sẽ mang lại niềm vui cho Marie-Colbert.

- Em tin thế?

- Em tin chắc thế.

Toàn thể khu phố Belleville chen lấn nhau tại khu nhà thờ Saint-philippe du roule, thay thế cho gia đình Malaussène bị ngăn cấm hiện diện, bản thân tôi không đòi hỏi gì hơn, nhưng Marie-Colbert thì...

- Benjamin, anh lầm rồi, em thì biết Marie-Colbert từng li từng tí mà anh không biết...

Chẳng hạn như chàng có đầu óc khá rộng rãi để tuyển mộ những đứa trẻ danh dự phục vụ cho họ, trong lũ con của gái giang hồ Gervaise nuôi dạy.

- Cái gì?

- À đúng vậy, Benjamin. Chàng đã theo em đến vườn trẻ hoa trái miền dấm say, và chính chàng đã yêu cầu với Gervaise để chọn lấy những đứa con vinh dự của chúng ta. Tuổi thơ ấu khổ khổ khiến chàng bận tâm vô cùng. Anh cứ hỏi Clara thì biết.

Cô vừa nói điều đó vừa nhét vào chiếc làn tờ báo do Azzouz bạn chúng tôi trao cho lúc đi đường, trước khi vén lên tấm rèm che trước nhà sách cho cô.

Liên quan đến những thân chủ được mời dự đám cưới, Thérèse còn nói:

- Họ đến tham dự, em rất biết ơn, vì em sẽ không phục vụ được gì cho họ nữa sau đêm tân hôn.

- Chính xác. Tôi đã quên mất chi tiết này. Mất thiên khiếu linh thị là do mất trinh. Lẽ nào Thérèse lại tin vào những chuyện đại dột như thế? Điều đó khiến tôi cảm thấy bất lực trong việc tìm kiếm điều gì, trong việc giáo dục của tôi đối với em gái tôi đã xô đẩy cô đến vị trí này, giữa những sao mạng, và việc đó ảnh hưởng đến cô lúc mấy tuổi và tại sao... Nhưng những thứ hiển nhiên do cô đặt vào những câu trả lời đã khiến tôi ngừng lại.

- Cái ấy đã xuất hiện cho em tôi ra sao ư? Theo những nguyên tắc của em, thì rất chắc chắn!

Khi tôi nêu ra cho cô điều nhận xét lẫn chút xót xa, rằng những năng khiếu được coi là thiên bẩm thông thị của cô đã chẳng bao giờ bôi xóa được chút nào nỗi buồn phiền nơi chúng tôi, thì cô liền phản đối lại tôi bằng tấm mạng tình yêu tuyệt vời che chắn: “Tình yêu mù quáng, Benjamin ạ, tình yêu phải mù quáng. Tình yêu có thứ ánh sáng riêng, chói lòa”.

Tóm lại, dự đoán với gia đình, đối với bạn bè hay đối với bản thân tùy thuộc vào tội phạm của người đàn ông thọ giáo.

- Đúng vậy. Một ít chính là vậy.

*

* *

Từ đó tôi đành phản bội em tôi. Nhân cuộc đàm thoại này. Hôm nay, tôi không còn cảm thấy tự hào về việc đó, nhưng tôi không có cách lựa chọn. Lý luận của tôi đơn giản. Vì, Thérèse không tiên đoán tương lai của chính mình, cũng không, đối với tương lai của MC2, nên tôi đã gửi đến cho cô một kẻ khác, một phụ nữ, một phụ nữ hoàn toàn xa lạ, nhưng có những trùng hợp về tinh tú với cô, với Thérèse: giờ, ngày và nơi sinh và với Roberval. Người phụ nữ xa lạ sẽ thuật lại toàn bộ cho cô những dữ kiện khách quan liên hệ đến hôn nhân của nàng ấy với cô. Và, Thérèse sẽ tiên đoán tương lai của chính cô mà tưởng là đang đọc lên tương lai của một đôi lứa khác.

Vì vậy nên cô sẽ có thể phán đoán từng chi tiết.

- Bạn có ý thức được rằng việc làm đó là hoàn toàn ghê tởm hay không? Hadouch đề nghị tôi đưa ra nhận xét.

- Hãy tìm cho tôi một cô gái có thể làm điều ấy và hãy để mặc tôi tẩy rửa lương tâm,

(Tuy nhiên, tôi đã thực sự trở thành Ma-phi-a, một người cha đỡ đầu tồi bại)

- Hết thầy đã tìm được, Rachida, con gái của Kader, tài xế taxi. Cô này vừa được một cảnh sát cầu hôn, chàng cảnh sát đã khiến cô khổ sở đủ kiểu. Một cảnh sát đạo chích, thử tưởng tượng xem. Dù là một phụ nữ có lắm tài liệu, cô nàng cũng không biết đủ về kẻ cầu hôn mình. Cô nàng có thể cần người ta rút cho xem những lá số trước khi làm đám cưới. Cô nàng sẽ làm việc đó cho Thérèse.

6.

Julie hiện diện trước tiên để làm phúc trình.

- Anh muốn em bắt đầu từ đâu, hử Benjamin, từ Marie-Colbert hiện nay hoặc từ tổ tiên của y? Chúng ta bắt đầu bằng cách theo dòng lịch sử hay ngược dòng lịch sử?

- Lịch sử theo trình tự thời gian, Julie à! Bộ gia phả tốt lành, lâu đời. Từ ban sơ cho đến giây phút hiện tại.

Julie khởi đầu trình bày phổ hệ đó. Một sự suy tàn lịch sử gây chán nản mà tôi nêu ra đây: Sự việc trước tiên: Marie-Colbert là một tên riêng do thừa kế, được truyền từ thế hệ này sang thế hệ sau. Anh sẽ thấy, người ta bắt đầu từ giới chính trị cấp cao mà trong đầu vẫn chứa viên đạn giết người. Marie-Colbert thứ nhất sinh vào thời Louis XIV, khoảng giữa năm 1660, kết quả những việc làm của một bá tước dòng họ Roberval và người cháu gái dòng họ Colbert. Anh chàng Roberval này chẳng giúp ích gì cho việc thăng tiến của Colbert đối với Fouquet. Y chỉ làm công việc bôi trơn thật nhiều xà phòng lên trên sàn ván của viên tổng quản đốc.

- Người ngồi xử tại vụ án do y giả tạo ra – đến nỗi Fouquet đã từ đó trượt chân vào nhà tù Nhà nước Pignerol nơi ông ta đã chết một cách bí ẩn, như anh đã biết.

- Tự sát nguyên nhân ngoại lai^[9]?

- Không nghi ngờ. Kết quả, Bá tước Roberval đã thừa kế một phần tài sản của Fouquet và đã đặt tên cho con trai mình là Marie-Colbert để tỏ lòng

tôn kính vị chủ nhân. Kết thúc hồi thứ nhất hay nguồn gốc một tài sản được xây trên sự im lặng. Hồi hai, năm mươi năm sau, cậu bé Marie-Colbert lớn lên, lại nhận ra mình là giám đốc công ty Tây Phương (la Compagnie d' Occident) công cụ chính của việc phá sản theo luật. Nhưng anh ta đã có sự thận trọng để lấy một cô gái dòng họ Pâris (những người dòng họ Pâris là những người đã phá luật nhằm cáo giác Marie-Colbert) và anh ta sẽ thu hồi lại, thay vì bồi thường toàn bộ đường phố Quincampoix – nơi Marie-Colbert còn ở, trong khách sạn đặc biệt số 60. Đến hồi ba, anh sẽ nhận thấy, trong mỗi chế độ có một Marie-Colbert. Talleyrand^[10] chỉ một mình đã sử dụng cả ba M.C (họ chết trẻ nhưng sinh sản nhanh): một M.C nhằm tiên hành bỏ phiếu tịch thu tài sản của giáo sư hội và lấy một phần bỏ túi, nhân danh quốc gia, Marie-Colbert thứ hai nhằm quản lý chiến lợi phẩm Âu châu do Napoléon đồn lại trong những chiến dịch và Marie-Colbert thứ ba phản bội phục hưng nhằm ủng hộ đánh các ông hoàng xứ Orleans bằng tài chính. Kết thúc hồi ba, tài sản vô kế. Hồi bốn, năm 1887, đệ tam cộng hòa, kênh Panama: được mua chuộc bằng tiền bởi chủ ngân hàng Reinach một người dòng họ Marie-Colbert hoạt động rất tích cực tại nghị viện nhằm bỏ phiếu thông qua món công trái, sẽ xóa trắng 800.000 tên người đặt mua, mang lại lợi ích lớn cho anh ta. Việc điều tra không gây lo ngại cho Marie-Colbert mà dẫn tới việc kết án bộ trưởng Baihaut do thực hiện cáo giác và cái chết của chủ ngân hàng Reinach.

- Tự sát?

- Lịch sử nói rằng người ta tìm thấy ông ta chết tại nhà. Nhưng hãy chú ý nghe một chút, hai cánh cửa của cùng một hồi. Đầu tiên là sự hiện diện của một Marie-Colbert trong vấn đề tai tiếng của nhà tài chính Stavisky vào cuối năm 1933 và thứ nhì là, mười năm sau, cũng chính Marie-Colbert đó giữ chức vụ ủy viên điều tra các vấn đề Do Thái, tịch thu tài sản! Là tổ phụ của Marie-Colbert của chúng ta. Điều nên ghi nhận trong vụ Stavisky (những phiếu tín dụng do thành phố Bayonne phát hành, nhiều chục triệu

nhằm đảm bảo thế chân cho đồ nữ trang mất cắp) là Marie-Colbert thực hiện dịch vụ đã trở thành con rể của nhà Kim hoàn Hamelster, kẻ đã bị trộm sạch cho đến viên ngọc bích cuối cùng và đã treo cổ tự tử

- Nhiều người treo cổ và nhiều cáo giác...

- Đừng bảo với em những vị bá tước Roberval là những bàn cân, tình yêu của em, đó chính là một từ ngữ xấu mà em sẽ không trao cho anh.

- Dẫu sao đi nữa, một vương triều những kẻ vô lại.

- Hoặc truyền thống tài chính lâu dài, chính là theo đó.

- Và truyền thống của chúng ta, truyền thống của Thérèse...

- Chính ở chỗ đó mà em sẽ làm anh thất vọng, Benjamin ạ.

Sự việc cô ấy cho tôi biết đáng ra sẽ làm cho tôi vui. Thế nhưng, hãy xem vì sao, tôi cảm thấy nó như một tình trạng vỡ mộng tồi tệ.

- Marie-Colbert của chúng ta, đối với chúng ta, là một ngoại lệ phi thường, phủ định nguyên tắc. Điều tôi nói là phủ định, hủy hoại! Biến nguyên tắc thành hư vô! Marie-Colbert của chúng ta là một ông Thánh. Từ cấp bằng nhà cứu trợ có được từ hai mươi năm nay cho đến những hành động nhân đạo do chàng mang đến trên tất cả những chiến trường, những nơi bị cấm vận, hoặc những thiên tai xảy ra vào cuối thế kỷ này. Chàng càng tỏ ra hoàn hảo hơn, cho đến nỗi, trái với những người làm việc thiện khác, chàng tỏ ra là một con người thận trọng, mẫu mực và luôn mang lại hiệu quả.

- Và, người anh chết treo?

- Suy sụp tinh thần. Em đã gặp lại vị y sĩ chăm sóc anh ấy. Vợ anh ấy vừa bỏ anh ấy. Đó chính là một kẻ si tình, Benjamin ạ, giống như anh.

- Marie-Colbert, một ông Thánh đích thực.

- Con người được tạo ra từ lòng trắc ẩn

*

* *

Những kết luận của Hadouch cũng đi đến ý nghĩa trùng hợp như vậy.

- Bạn đang đứng trên toàn bộ chiến tuyến, Ben ạ. Simon đã gặp lại cặp vợ chồng người Quảng Đông. Việc Thérèse đã cho họ uống bùa yêu là điều chắc chắn. Vị bộ trưởng, chủ nhân của người hầu bàn cà phê, chưa hỏi ý kiến em gái bạn, nhưng đã thực sự gửi Marie-Colbert đến với cô ta, con người mà cái chết của người anh của y đã làm cho anh ta hóa điên. Kể từ đó, cách đây một năm, theo tôi biết thì không còn một nhân vật chính trị nào thuộc chế độ cũ, mới hoặc tương lai còn đến tìm Thérèse nữa. Còn về vấn đề tiền thù lao, thì Thérèse vẫn để được thanh toán như thường lệ, bằng thực phẩm, những tấm vải, đồ tầm phào nhưng việc thường xảy ra hơn cả là cô từ chối, nói khác là cô ở đó không phải để kiếm tiền mà nhằm mang tiền lại cho người cần. Cô xác định chỉ có lòng tốt “tái sinh thiên khiếu” (đừng bắt đầu từ đó, Ben ạ. Đó là những điều cô tự nói với cô) và những người nhận nhiều tiền công thì nhất thiết là những kẻ lừa bịp vì lòng tham đã khiến họ trở thành mù quáng. Tuy nhiên khoa học của cô thì nổi tiếng là có giá trị phổ biến, và hãy cho tôi được phép phát biểu theo cách nói của một trong các cô em gái của bạn, thì cô ấy có thể biến những “cái của đàn ông” thành vàng nếu cô ấy đã thực sự khai thác đúng mạch mỏ này. Cô sử dụng

tất cả các hình thức bói toán, từ phép linh thị trực tiếp cho đến thuật bồ đào toán số^[11], trải qua thuật dung đũa dò mạch nước^[12], bói bài tây, bói bằng cầu thủy tinh, xem chỉ tay, đặt tay lên đầu, quẻ dịch, xác cà phê, xem cát, vỏ sò, cổ tự Bắc Âu, tôi nói với bạn và còn hơn thế nữa, có những thuật toán số áp dụng cho tất cả mọi chủng tộc của Belleville... Nhưng đó không phải là tất cả... bạn hãy nắm bẫy kỹ...

Chúng tôi ngồi vào bàn ăn tại nhà Amar. Bên cạnh chúng tôi, ông bạn già Semelle đang dùng món couscous merguez^[13] thường ngày.

- Benjamin này, tại sao anh không muốn tin vào một các cách bói đó?

Anh ta hỏi trong khi Hadouch lấy lại hơi thở. Tôi, tôi đã hỏi ý kiến cô ấy, Thérèse, tuần nào cũng hỏi! Điều đó luôn thuyết phục được tôi!

Tôi đã có một suy nghĩ xấu chống lại Semelle, món tấm hấp thịt cừu ông ta ăn, bộ quần áo bằng thứ vải thô lau sàn nhà ông ta mặc, đôi giày thủng của ông ta...

Tôi tự hỏi ông ta sẽ giống cái gì nếu Thérèse đã làm hỏng ông ta. Nói chung, tôi tự hỏi cái thế kỷ hư nát này sẽ đi đến đâu nếu Thérèse đã quyết định phá nổ những thành lũy cuối cùng của một thế giới chỉ đòi được lay lắt giữa sự phi lý. Semelle tặng tôi một nụ cười còn sót lại:

- Cô ấy muốn tôi làm chứng cho đám cưới của cô ấy, anh biết điều đó chứ?

Tôi sắp sửa chúc mừng ông ta khi ông ta nói thêm, vẻ mặt rạng rỡ:

- Vì thế, tôi sẽ đến xem truyền hình!

- Truyền hình à?

- Thérèse chưa nói với anh sao? Người ta sẽ quay phim đám cưới. Ngày mai, chủ nhật sẽ có buổi phát hình. Tất cả chúng ta sẽ xem truyền hình. Tôi, những khách hàng của cô ấy, tất cả khách mời!

- Cái gì?

Gương mặt của Semelle trở lại bình lặng, một thứ ánh sáng của Thiên sứ bốc lên trong đôi mắt.

- Chính để giúp đỡ người nghèo, Benjamin ạ. Và những đứa trẻ con của gái giang hồ của Gervaise đằng kia, nơi vườn trẻ Hoa trái miền đằm say.

Và để phán đoán điều đó nơi tiếng cười của Hadouch, tốt hơn tôi nên sửa lại mồm miệng sao cho thích hợp.

- Ồ, vâng người anh em. Đám cưới lớn mang tính từ thiện. Loại dự án gây say mê cho những chiếc máy quay phim vào thời kỳ thất nghiệp. Bộ tộc Malaussène không được mời, nhưng chúng ta có thể xem đám cưới Thérèse trên truyền hình vào chiều mai, chủ nhật ở nhà.

Tôi cảm thấy buồn rũ rượi. Hadouch đặt bàn tay lên vai tôi.

- Anh chớ có buồn ngay, anh đâu biết được có điều tốt hơn.

- Điều tốt hơn, hỡi người anh em, chính là kể từ lúc Thérèse gặp gỡ Marie-Colbert, thì nhóm bộ tộc nhỏ bé của cô ấy đã trở thành một chiếc bàn quay của con người nhân đạo đó.

Và Hadouch giải thích cho tôi rằng Thérèse, ngoài những lời tiên tri của cô ấy ra, đã cung hiến cho những mật sứ kỳ lạ do Marie-Colbert gửi tới những tấn thuốc chữa bệnh, những bệnh xá với chìa khóa trao tay, những kho sách giáo khoa, tóm tắt, Marie-Colbert và cô đã chăm sóc, cung cấp quần áo, lương thực, giáo hóa cả một nhân loại mà những bạo chúa địa phương và những lệnh cấm có ý tốt đã biến thành hư vô một phần ở khắp nơi. Công việc được thực hiện lén lút nhằm tránh gây xúc động cho những chính quyền hữu quan, nhưng cần được thực hiện ở quy mô lớn.

Xem đây, xấu hổ đổ đầu tôi! Marie-Colbert, cho tôi xin lỗi, và Thérèse, ôi em gái Thérèse của tôi, hãy tha thứ cho anh. Chúa cao cả, các người được bình an, Chúa ban phúc lành và anh thôi không nói nữa. Việc ấy khiến anh phiền não, nhưng anh không chống lại sự hợp nhất của các người nữa.

*

* *

Khi Rachida, người phụ nữ có nhiều hồ sơ tài liệu, đến tìm tôi tại nhà hàng Deux Rivers, có món Couscous của Areski, đường Pyrénée, thì tôi đã hạ vũ khí rồi.

Lý lẽ chị ra nói với tôi và những tiếng nói đầu tiên của chị ra xác quyết với tôi rằng tôi đã bại.

- Được rồi, tôi đã tìm gặp em gái của ông, mà xin báo trước với ông rằng điều tôi cho ông biết đây sẽ không khiến ông vui, thưa ông Malaussène.

Tôi đã giơ lên bàn tay chấp nhận định mạng.

Xin gọi tôi là Benjamin và chúng ta hãy xưng hô thân mật, xin vui lòng, như vậy dễ nuốt trôi viên thuốc đắng hơn.

Aresky đã sắp đặt cho chúng tôi ngồi phía trong cùng của căn phòng, nơi chiếc bàn tròn. Chúng tôi thì thầm thật kín đáo.

- Đồng ý, Benjamin ạ. Nhưng tôi không muốn có sự ngộ nhận. Tôi không hề tin ở loại chiêm tinh tồi tệ này.

Quả là một cô gái nồng nhiệt, lộng lẫy. Trước khi công kích vào chỗ nhạy cảm của chủ đề, cô ta đã tự xác định rõ lập trường.

Tôi coi trọng Thérèse vì việc thiện cô ấy thực hiện, nhưng tự thân tôi đã đi vào trong một cửa tiệm, nơi đó tôi đã quyết liệt tranh cãi chối lại việc bằng số luận^[14], bằng những chủ đề sao hạn, chiết tự học, tâm lý nhân dạng^[15]

...

Rachida trông giống như những bức chân dung phụ nữ thổ dân Bec-be được Aresli dùng trang trí trên tường nhà hàng thật ngay thẳng, bất khuất. Vào cuộc chơi, cô đã kích động lên một cơn cáu giận sáng suốt.

- Đã là trẻ con, bất luận đứa nào, tôi ghét Hoàng tử Bé của Saint-Exupery. Hôm nay tôi khẳng định việc đó, câu chuyện ngụ ngôn đó là sự nói dối: những chủ ngân hàng không đếm sao trên trời. Khi họ tham khảo ý kiến những vì sao, chính là nhằm mục đích thuê mướn kẻ hậu duệ hư hỏng từ người vợ hiền của họ để đặt vào vị trí của một ứng viên chất lượng. Anh muốn tôi nói với anh, phải không, Malaussène? Tiên tri dưới mọi hình thức, chính là lời bào chữa cho chủ nghĩa cất nhắc thân nhân. Người ta sẽ cần phải chém đầu những thợ săn đầu người và khuyên những người thông tuệ

tự phát minh cho họ những chủ đề sao mạng của những thiên tài bẩm sinh ngoại lệ. Đó là điều cô ấy phải làm, cô em gái Thérèse của anh! Phải phá nổ sự khờ khạo từ phía trong của nó.

Julie ơi, Rachida đã khiến anh vui, anh khẳng định điều đó với em, cơn hỏa hoạn lộng lẫy nào đã làm anh vui. Cô ấy sao mà giống Julie đến thế! Một cô gái lôi thôi, đa sự, đẹp tuyệt, hoàn toàn giống em, những bước đầu của em. Khi Areski đi qua hỏi xem gọi món nào, chúng tôi yêu cầu hai đĩa Makfouls và một chai gris. Cũng vào lúc đó tôi hỏi:

- Nhưng hãy nói với tôi, này Kachida cứ theo ý kiến của cô về Chiêm tinh học thì vì sao cô lại nhận giúp tôi?

- Vì hai lý do. Lý do thứ nhất, chính vì Hadouch đã yêu cầu tôi và Hadouch không cho tôi có thái độ dửng dưng. Lý do thứ nhì vì Thérèse tin vào việc đó, trong khi tôi tự nhủ, nếu người ta tránh được cho cô ấy cuộc hôn nhân mà tôi vừa giễu cợt đó thì chẳng có gì để do dự.

- Kết quả của những cuộc chạy đua thì sao?

Cô ta nhìn tôi, há mồm, đổi ý và trao cho tôi một phong bì.

- Để anh xem, Thérèse đã viết tóm lược toàn bộ việc ấy cho tôi.

CHƯƠNG IV

**NƠI ĐÂU NGƯỜI TA THẤY RẰNG. TRONG
TÌNH YÊU NHỮNG TINH TÚ CŨNG GIAN
LẬN**

7.

Người ta không muốn điều người ta muốn, toàn bộ lịch sử là thế ấy. Tôi có thể phải nhảy dựng lên vui mừng khi đọc ra điều bí mật của sự sắp xếp những vì sao mà Thérèse đã phó thác cho Kachida. Chao ôi, không đâu, nỗi buồn rưng xuống vai khi tôi vừa đọc những dòng đầu:

“Cuộc hôn nhân với ngôi Mộc Tinh (Jupiter) chuyển ngang qua trong cung (Maison) VII chỉ về một vị hôn phu giả dối và phá hoại”.

Thérèse viết bằng lối hoa tự để ghi lại cơn địa chấn đã trở thành kiểu viết của cô kể từ lúc những hành tinh đọc cho cô chép bản sao về cô.

“Quần tinh Diêm Vương (Pluton) và Thiên Vương báo trước một cuộc đời sớm góa bụa...” Ôi, Chúa tối thượng, “góa bụa sớm”, đen trắng tách bạch, xem đây, ngay dưới mắt tôi... cái chết của Marie-Colbert, giống như cái chết của Clarence của Clara...

Và, cứ thế nối tiếp, suốt cả một trang dài, trong đó chẳng hiểu vì sao Thérèse đã ghi lại những tai họa mà trời xanh đã hứa mang lại cho cô. Hiển nhiên, là nhằm làm lễ dâng quang cho cái toàn thể: “Một cục diện hài hòa tại cung V, mà đàng khác lại nêu rõ khả năng sinh sản...” Em bảo... khi biết rằng trong bộ tộc Malaussène những “khả năng ra đời”... còn cao hơn nhiều lần cả sự chắc chắn, chúng tôi có thể bắt đầu tích trữ tã lót và tiệt trùng những bình sữa. Nhưng dù kiểu nào đi nữa, cũng là những vì sao này... Điều hành thế nào trên những khung trời! “Thủy tinh (Mercure) trong cung IX hứa hẹn một cuộc du hành ngắn ra nước ngoài... Quan hệ với cung II gợi ý về một xứ sở giàu nhờ có nhiều nhà băng”. Và thật nhiều

lo toan! “Một xứ giàu ngân hàng”; đê tiện, tiền bạc và đê tiện... Chao ôi, vòm trời tinh khiết!...

Vậy, khi đọc được như thế. Tôi có thể phải nhảy lên vì vui mừng, Thérèse đã được cứu. Trong sự phán quyết này của tinh tú có điều để làm tinh ngộ con tim mù quáng nhất. Chúng ra sẽ đỡ tốn một bộ trang phục đám cưới và một tờ tín chỉ ly hôn. Thérèse ạ, em cũng sẽ không lấy một anh chàng có “sao mọc khắc sao hỏa”! Hơn nữa chính loài người đó lại có phương tiện đặt “Sao Hỏa và Sao Thiên Vương vào cung VIII” điều này bảo đảm cho y “một cái chết đột ngột và dữ dội”! Thérèse, em hãy nhìn cho rõ...

Nhưng điều ấy không còn làm cho tôi vui thật sự. Việc tôi không tin vào món xà-lách tinh tú kia đâu có làm đổi thay chút nào quyết định của Thérèse, em tôi tự nuôi sống mình bằng món đó. Sự đồng cảm giữa tôi và cô đầy ư, tràn trề, anh trai chết đuối trong những giọt lệ tiên tri của em gái. Không nói về thứ tình cảm phức tạp này. Sự tọc mạch này mà Thérèse không thể bao giờ tha thứ... sự hiếp dâm vũ trụ này... sự loạn luân thiên thể này... Ôi Thérèse, hãy tha thứ cho anh về điều tốt mà anh sẽ thực hiện cho em!

Vì đây là một vấn đề liên quan đến nghề nghiệp, nên tôi không muốn tiếp cận với Thérèse ở nhà. Lớp vỏ bao định mệnh đè nặng lên tim tôi, tôi đã ra đi, nổi đuôi chờ tới phiên mình, trước thương xá kiểu Tiệp. Chắc chắn, trời sắp đổ mưa. Toàn khu vực Belleville lội bì bõm trong nước, trong nỗi hiếu kỳ muốn biết tương lai mình. Bên trái chúng tôi nghĩa trang Châlachaise, chính nghĩa trang trong này, biết điều gì đang đợi chúng tôi, và phía bên kia đại lộ là dãy tiệm cửa kính chứa vật dụng tang nghi Letrou (bạn hãy tự thân đến đó xem, nếu bạn không tin), đã trưng bày ra những chiếc nắp đậy bằng đá hoa của chúng tôi. Người ta không thể trách những người phu mộ dựng tiệm buôn đối diện những nghĩa địa, đó là khía cạnh hạ

tiện của bất cứ biểu tượng nào. Những người bán tã lót trẻ con dưới văn phòng ANPE^[16] tại lối ra vào các trường trung học, sự thường trực của Martin Lejli bên cạnh văn phòng ANPE, trại lính không xa và dịch vụ lễ tang Letrou đối diện nghĩa trang Cha-Lachaise... trật tự của những sự việc.

Và nếu tôi thả tay? Giả như tôi giúp cho Thérèse thoát khỏi đám cưới này... sẽ tránh cho cô ấy phần còn lại? Toàn thể điều còn lại? Chuỗi dây chuyền định mệnh...

- Cô ấy không tiến triển ư, Benjamin?

Tôi giật mình đánh thót

- Cái ấy trực trặc à? Anh hỏi ý kiến Thérèse rồi chứ, anh cũng?

Ông già Semelle vừa đặt bàn tay lên cánh tay tôi.

- Anh có biết cô ấy vừa nói tôi điều gì không, với tôi?

Ông vừa ra khỏi ngôi nhà bộ tộc – Cô ấy nói với tôi rằng, sau đêm tân hôn, cô không còn có thể đọc hiểu tương lai nữa.

Ông ta nhìn xuống chân, một vũng nước đọng.

- Cô ấy không giải quyết vấn đề của tôi.

Đôi giày của ông ta quá cũ, không còn thời gian để đùa với vũng nước. Với cái đầu dày dặn kinh nghiệm ông ta đã chỉ ra con đường dài đang chờ đợi.

- Và như vậy cần giải quyết vấn đề con người trong toàn thế giới này đây.

- “Cái toàn thế giới” đó đang rỉ chảy mòn dần xuống tại chỗ.

Tôi đã ném lại một tiếng cười mỉa mai, nhưng không ngăn lại được câu nói buông ra:

- Tất cả quý vị hãy xem truyền hình, Semelle, thế là an ủi.

*

* *

Đây chính là một ngôi nhà bộ tộc đại đồng. Những tượng thánh giá thuộc bất cứ hình thức nào, những bàn tay phụ nữ Hồi giáo Fatma đủ màu sắc, vượt qua những đám tinh vân màu huỳnh quang được dán lên trần nhà và bày thú vùng hoành đơi được thuê trên các màn treo, đối với tất cả, trong đó có chứa đựng những nỗi thất vọng.

- Thérèse, anh đã làm điều đó...

Lời thì thầm xưng tội trong chỗ tranh tối tranh sáng giữa hai thế giới được soi hồng bằng ánh nến, bên dưới một bức biểu tượng Yemanja. Ánh nến không bao giờ lụi tắt. Nơi tăm tối nhất, về đêm Yemanja canh chừng, bảo vệ Belleville.

- Thérèse, anh đã làm một điều mà em sẽ thấy nó là ghê tởm.

Và, tôi đã đưa ra trước mắt cô tấm phong bì. Tôi giải thích với cô một lèo về cái trò lừa gạt. Tôi xác định rằng Rachida chẳng đến đó để làm gì cả,

chính tôi mới là kẻ dựng chuyện nhằm điều lợi cho em, Thérèse, vì chính em đã không tin ở bản năng làm anh của tôi, do đó tôi nhờ vào những tình tú để em có thể phán đoán khách quan... thật tiếc... nhưng trông kìa... trông kìa, cái gì.

Cô em gái Thérèse, lắng nghe tôi từ phía bên kia chiếc bàn xoay màu đỏ tía, không tự biến mình thành đầu mối của cuộc phiêu lưu tốt đẹp. Không cười nói, không mạng che mặt, không khăn quấn đầu, không hề mù mờ. Đó chính là Thérèse của chúng tôi, thuộc về chúng tôi, đôi gò má hơi trũng xuống bởi bóng tối lờ mờ, có thể, mà là chính em, cũng những góc cạnh, cũng giọng nói truyền điện như vậy.

- Không, anh Benjamin ạ, em không giận anh đâu. Trái lại, em chỉ có thể cảm ơn anh mà thôi. Anh đã thực hiện bốn phận làm anh.

Cùng một khẩu khí hùng hồn nhằm trấn an không thay đổi. Em nhìn chiếc phong bì đặt trên tấm vải len phủ chiếc bàn xoay. Em không đụng đến nó. Em đổi chủ đề:

- Anh còn nhớ ai đã tặng em bức tượng Yemanja này không?

Em xoay mình hướng về bức tiểu tượng. Không, tôi không nhớ.

- Một người Bra-xin cải trang...

A! đúng rồi một diễn viên người Bra-xin cải trang, bạn chơi bài của Théo. Đại thời kỳ của rừng rú Boulogne.

- Chính xác. Và anh còn nhớ điều gì người cải trang này đã nói với em không, khi ông ta nhìn thấy em lần đầu?

- Không, thực sự không, không.

- Ông ta đã nói bằng tiếng Bồ Đào Nha: “Essa mossa choranva barriga da mãe”. Ông ta bảo rằng em đã khóc từ trong bụng mẹ. Đó chính là toàn bộ dấu hiệu đầu tiên về khả năng thấu thị, anh Benjamin ạ.

Sau đó trở lại chủ đề nói chuyện giữa chúng tôi:

- Rachida đã giải thích với anh về việc em đã dựng lên chủ đề Chiêm Tinh hai mặt này bằng cách nào hay chưa?

- Bằng những dữ kiện mà anh đã cung cấp cho cô ấy, phải không?

- Em nói với anh là thủ thuật, Benjamin ạ. Cô ta đã nói cho anh biết rằng em đã sử dụng thủ thuật nào hay chưa? Bằng cách nào em đã tham dự vào đó?

Không, Rachida đã tự hài lòng với kết quả.

- Em đã hành sự bằng cách áp những bàn tay. Em đã không mở chiếc phong bì. Em đặt phong bì trên chiếc bàn xoay, giống như bây giờ, và em đặt hai bàn tay lên trên cô ấy. Một chiếc phong bì được đệ trình bởi một phụ nữ đau khổ. Một tờ giấy thấm dẫm những khổ não của Rachida. Nếu phong bì được bóc ra thì những kết luận của em cũng tương tự như vậy. Rachida chỉ là nỗi đau khổ; giận giữ và khổ đau. Không phải tương lai đôi lứa của em sẽ được đọc bởi em bằng cách đặt những bàn tay của em lên trên chiếc phong bì mang nặng đau khổ này, mà chính là quá khứ của anh ấy.

(Cái gì? Tha thứ? Em nói gì? Anh đã nghe, hiểu rõ ư? Hãy lặp sơ lại để hiểu ra...)

Thérèse đã không lặp lại, cô đã khai triển. Người chồng cảnh sát của Rachida thực chất là một hôn phu “phá hoại” và chao ôi, biết bao “giả dối”!

Ít nhiều mê đắm, chắc chắn, một chất trẻ trung gây ra ảo giác, đồng ý, nhưng một tính khí tàn khốc và không chỗ “dè dặt”, từ chỗ đó anh ta có cái nhìn mang đủ màu sắc và chắc chắn kết thúc trong sự đa tạp.

- Nhưng... chuyến du hành ra nước ngoài..., tôi nói. Xứ có lắm ngân hàng giàu có...

- Đó chính là điều buồn cười nhất của lịch sử, Benjamin ạ. Eric...

- Người cảnh sát có vấn đề tên là Eric – đã mang Rachida đến Monaco. Anh ta đam mê cờ bạc: một đêm, sau khi thua bạc nặng anh ta đã tính chuyện ăn trộm gian hàng của một con bạc là một người đàn bà lớn tuổi vắng nhà vào cuối tuần. Gian hàng này có một hệ thống an ninh đặc biệt. Những cánh cửa lớn khép tự động và những tấm cửa kép bằng thép đã nhốt Eric lại cho đến khi cảnh sát thành phố tới nơi.

Tôi đã đưa ra con bài chót, không chút ảo tưởng:

- Và sự tiên đoán về việc mang thai?

- Rachida đã mang thai. Hoặc cô nàng cho phá thai, hoặc Hadouch nhận đứa trẻ làm con nuôi. Em có thể đánh cá vào giải pháp thứ hai hơn.

- Hadouch và Rachida?

- Đúng, em có cảm tưởng rằng quan hệ với kẻ cướp sẽ tốt hơn là với cảnh sát. Một thứ đạo đức phải làm cho anh hài lòng, anh trai nhỏ bé của

em ạ.

Thérèse nhìn vào tấm phong bì trên bàn, và đột nhiên cô mỉm cười:

- Như vậy là trong phong bì của Rachida chứa đựng ngày sinh của em và ngày sinh Marie-Colbert phải không? Vậy sao, Benjamin, anh xem, một việc em sẽ chẳng bao giờ có thể đoán trước được!

8.

Đêm tiếp theo, đám mây hôi hám bám theo tôi kể từ cuộc gặp mặt tại quán Crillon đã bùng nổ thành một chùm ánh sáng mịt mù. Tiếng nổ làm cho tôi tỉnh dậy, vừa gào lên. Julie cũng thắp đèn lên ngay. Nhưng ánh đèn không sáng hơn trong đầu tôi sáng.

- Julie, anh biết cái gì vừa xảy ra.

Và tôi đã nói cho nàng biết điều gì sắp xảy ra:

- Thérèse sẽ lấy nhân vật Marie-Colbert de Roberval này, một ông Thánh đích thực, giống như Clarence của Clara. Người ta sẽ tố cáo anh về tội sát nhân, và sẽ ném anh xuống hố. Và lần này, anh sẽ hứng chịu thật sự. Anh sẽ vác trên lưng cả một tầng lớp chính trị và đó không phải là một Coudrier lúc về hưu thoát ra từ tôi. Chín tháng sau bộ tộc Malaussènes sẽ đón tiếp một khách trọ thừa kế mới chui ra từ cặp đùi của Thérèse trong khi tôi sẽ đi tù. Đó là điều sắp xảy ra.

- Tóm lại, chỉ là chuyện bình thường.

Đó chính là toàn bộ điều Julie tìm thấy để trả lời tôi trước khi tắt đèn đi ngủ lại.

Tôi thì tôi không ngủ lại được. Tôi choàng dậy và bắt đầu suy nghĩ mông lung, đứng kề bên cửa sổ. “Chỉ là chuyện bình thường”. Trong tiếng thở dài hài hước này có một chân lý dữ dội. Không chỉ duy nhất có lịch sử của bộ tộc chúng tôi là bị khống chế bởi cái cơ chế gây chán chường của định mệnh, mà chính dòng lịch sử hoàn toàn hiền hành, lờn lao gập lại, trót lọt,

dù điều gì đi nữa được người ta suy nghĩ, nói ra, phỏng đoán, quyết định, kết luận, tiên liệu, tiên đoán, quyết định, bỏ phiếu thông qua, thực hành hay tưởng niệm, thì lịch sử lặp lại càng nghiêm trọng hơn như là đã được làm chứng bởi cái bản mặt vừa thiên thần, vừa bản thủ của Martin Lejoli, được yết dán trên bức tường đối diện, trong chiều nghiêng nghiêng của cơn mưa, và sự tin chắc ở chiến thắng mà cuối cùng của hắn ta. Thế mà, thế mà, thế mà, những nhịp tim tôi bảo... nhờ vào sự lặp lại mà nhân loại sẽ có quyền bất cứ giá nào, và một ngày nào đó tôi cảm thấy gần kề. Và tôi cũng.

Đúng, cái ngày tôi chấm dứt ngời tù đã gần.

Tôi cần chuẩn bị ngay đi cho ngàn ấy việc.

*

* *

Ngày hôm sau, trong bữa điểm tâm, không có người nào cả dám hỏi tôi đang nghĩ gì. Tôi chỉ thăm ướm sơ đôi môi trong tách cà phê và rời ngay ngôi nhà ngổn ngang, không nói một lời. Tôi đi đến nhà xuất bản Talion, lên thang máy cùng với bà Zabo.

- Tôi tin đã khiến được bạn xoay chuyển, bạn Malaussense à.
- Chính xác, kính thưa bà, và bà đã làm tốt. Chính là nhằm hỏi ý kiến.
- Trong trường hợp này...

Bà ta đưa tôi vào văn phòng. Tôi đợi cà phê và sự hiện diện của người bạn thân là Loussa de Casarnance,

- Nếu tôi đã theo dõi bạn thật kỹ, bà Zabo nói tóm tắt, khi tôi nói xong, bạn sẽ sát hại một người em rể của một thoáng phù du, vị cố vấn kiểm sát tại thẩm kế viện, có đúng vậy không?

- Cố vấn bậc nhất, đúng vậy.

- Và, cứ như thói thường, thì thật là vô ích nếu chúng tôi phí thời gian để thuyết phục bà rằng đó là những điều rõ đại?

Loussa hỏi:

- Vậy thì hãy bảo cho chúng tôi biết chúng tôi phải làm gì cho cậu, hử con trai của ta.

- Gửi bảo đảm đến cho tôi một tủ sách không thể bị hư mòn, thưa bà. Những cuốn sách mà tôi có thể đọc lại mãi mãi.

Tham khảo ý kiến hai người này để xây dựng một tủ sách đó chính là ý tưởng của tôi, tủ sách hoàn thiện của tù nhân. Tôi phải bảo họ xếp vào đó một phần sách của họ. Trong thời gian đầu Loussa đã tìm kiếm về phía văn học trốn tù – theo sát nghĩa – cậu ta khuyên tôi đọc lại cuốn Bá tước Monte-Cristo, Người hạ sĩ bị bắt giữ, nhưng bà Zabo thì quả quyết rằng tôi không thuộc loài người đào được những đường ngầm bằng móng tay. Và, sự khiêu gợi của bầu không khí có thể kèm theo hình ảnh cây gậy chìa khóa vào hông.

- Không, Malaussene ạ. Khi người ta có một đứa con nhỏ ở nhà, thì không nên kiếm cách làm to chuyện. Cần phải lui về những giới hạn của mình.

Ý tưởng của bà, khá là thuyết phục, một kẻ bị biệt giam những ngày còn lại trong một xà lim ba mét trên hai mét thì chỉ nên tiếp cận với một thứ văn học ở tù.

- Những nhà thần bí lớn, chẳng hạn: Jean de la Croix, cậu có biết Jean de la Croix không, Malaussène? Lên núi Carnel, cái ấy nói lên với cậu điều gì đó phải không? Đêm tối của những giác quan và của trí tuệ, cả thầy, phải không? – hoặc trong một trật tự khác của những ý tưởng, Erving Goffman, Loussa xen vào. Những chốn ẩn náu của Goffman bạn đọc chưa? Một tiểu luận về những nơi ẩn náu và những chốn khép kín. Thế ấy sẽ rất có ích cho bạn, ông nhỏ khờ ạ. Bạn sẽ tìm thấy nơi đó cái gì giúp giải mã phản ứng của tất cả, từng người, trong những thế giới nhà tù. Nếu tình cờ ngày nào đó bạn được phóng thích, bạn có thể xin được đưa vào nhốt trong một bệnh viện tâm thần hoặc dẫn thân xuống một tàu ngầm nguyên tử mà không có vấn đề. Ba mian linglong, như cách nói của những người Trung hoa, phải biết thích nghi với hoàn cảnh.

Có thể nói, tôi đã nói không để uống phí buổi sáng. Bà Zabo và Loussa de Casamance đã trang bị cho tôi toàn bộ nền văn hóa trại tập trung sẵn có từ Robert Antelme và Primo Levi cho đến những chuyện kể về Kolima của Chalamov, trải qua bất luận điều gì mà những người Hoa chịu đựng, và một cách khái quát hơn, con người gây ra cho con người, trong thế kỷ của những ý tưởng này đây. “Và sau đó bạn sẽ đọc lại Bức tường (Le mur) của Sartre, Loussa khuyên tôi. – Ngược chiều (À rebours) của Huysmans”, bà Zabo nói thêm: và, như một quả bóng bàn bắn vọt.

Lâu đài, Ngọn núi ma thuật, Người phụ nữ của đất cát, Robinson Crusóe, Nhật lý của một người điên, Nàng Paulina của Jouve (le chateau, La montagne magique, La femme des stables, Robinson Crusóe, Le journal d'un fou, La Paulina de Fouve) đúng hai lớp ngục tù của Paulina! Tay chơi trò đỏ đen, Lương tâm của Zeno, Chăm sóc và trừng phạt (Le Joueur

d'ehecs, La conscience de Zeno, Surveiller et punir), hàng trăm đầu sách mà tôi đã đặt mua ngay tại nhà sách Azzouz của tôi và xin họ đừng thực hiện bất cứ bình luận nào.

- A! Và bạn sẽ thêm vào đó Những cuốn sổ tù của Cioran, Loussa kết luận. Bạn cũng biết Cioran chứ, đồng thời! Một người Rô-man kéo lê cuộc sống trong tù. Bà xem bạn ấy nói những điều khích lệ dựa trên tính hào thuyề của việc trốn tù.

Bà Zabo không đồng ý:

- Mà không, Cioran có chiếc chìa khóa của xà lim giam giữ mình trong túi và không dám thoát ra, thật là khác!

*

* *

Những tuần tiếp theo diễn ra trong sự chuẩn bị đồng thời hai việc, đám cưới của Thérèse, và tôi vào tù. Bàn về đám cưới Thérèse, mỗi người có một ý riêng.

- Chỉ có một mảnh lời phải nhớ lấy để khỏi có vẻ khờ khờ thế giới đẹp đẽ đó là, Jérémy nói: tay phải cầm dao, tay trái cầm đĩa.

- Đầu nhọn nĩa chúc xuống, Louna xác định.

Người dân Anh chính hiệu đặt đĩa bên trái.

Ông bạn Théo nói đùa:

- Về phần chiếc áo cô dâu, xin cô cứ giao hết cho tôi. Lại đây cho tôi đó, ôi, con búp bê của tôi.

- Théo, bạn là một tình yêu, Thérèse la lên, bằng giọng nói lấp liếm thái quá trong môi trường mới của cô.

- Từ ngày mai, tôi bắt đầu luyện tập cho bọn trẻ phụ cưới, Gervaise hứa hẹn.

Phần tôi, tôi đã đổi chiếc giường của Julie bằng chiếc nệm hơi trong phòng ngủ của bọn trẻ. Vì tôi phòng hờ nhồi nhét thêm vào trong vòng mấy năm một lượng người quá tải, thế nên tôi càng phải tập ngay việc ngủ trong tiếng rên rĩ của Cậu Bé, tiếng chửi rủa của Jérémy, những cái giầy náy như chạm điện của Thérèse, những lần thức giấc bất chùng của Verdun và hơi hám bốc ra từ con chó Julius. Clarra, C'est Un Ange và Monsieur Malaussène không mấy lăm điều, chúng ngủ thẳng căng... Ngay trong những xà lim tồi tệ nhất, cũng phải có tới hai hoặc ba kẻ vô tâm ngủ được một cách bình thường.

Trong lúc tại bàn ăn gia đình món dọn được dựa trên bài học làm bếp do Clara trao cho Thérèse. Thérèse mặc tình nói rằng những chiếc đĩa nhỏ thì đựng tình yêu lớn.

Tôi thì xơi những quả trứng cứng đóng hộp trưng bày trên một mớ rau bằng lăng trông như bãi phân bò, nước mắt rưới viền quanh.

- Chị làm món gì vậy? Cậu Bé vừa hỏi vừa suýt nôn ra.

- Một chế độ thức ăn.

- Chị ốm à? Jérémy hỏi.

- Chị miễn nhiễm rồi.

Trong bất cứ trường hợp nào tôi đều dùng cách nói ngăn ngừa gây hấn của lũ tù nhân xăm mình này, mà Cậu Bé, Jérémy đã được xem trong những phim Mỹ vào chiều chủ nhật. Chúng hài lòng khi được đi chung với tôi.

- Xong đời, kỳ cùng là anh ưa xem phim phải không Ben? – Mẹ anh. Fuck you. Người này, người kia, ai đâu hiểu được đúng ra tôi làm gì. Tôi tự rèn luyện một cách kín đáo. Đoán trước tai ương mà không khiếp sợ, đấy là chất anh hùng đích thực. Sau đó, nếu tôi báo cho họ rằng người ta sắp tổng giam tôi thì có lẽ họ sẽ cảm thất rất thất vọng. Mỗi người có một nỗi ám ảnh: Thérèse ám ảnh về đám cưới của cô, và Julie ám ảnh về cuốn sách nàng đã quyết định viết về vọng tộc Marie

- Colbert nông cuồng, quái dị.

- Em có thấy một cuốn vào năm 54, Benjamin à, khi kết thúc chiến tranh Đông Dương, lúc đó ông bố của vị hôn phu ngập đầu, lút cổ trong tai tiếng về tiền bạc.

Trong lúc đó Thérèse ngày càng tự hào về chàng Marie-Colbert của cô:

- Marie-Colbert đã có một ý tưởng tuyệt diệu! Thay vì mở ra một mục lục đám cưới tại nhà hàng Printemp hoặc nhà hàng Samaritaine, giá quá cao, thì chàng đã mở tại nhà của Tali^[17].

(Một ý tưởng tuyệt vời..).

- Và vì những khách mời thực sự không có phương tiện, nên tự chàng đã mua nốt. Họ chỉ việc chọn món quà mà họ sẽ tặng chúng em, không phải trả một xu. Thế chẳng phải là tuyệt vời sao?

Đêm đó tôi có ý muốn tự xích chân mình lại nơi hầm rượu.

*

* *

Và Julie tinh thần suy sụp. Hôm đó, tôi không cười, chỉ nhờ nàng thêu lên trên trang phục tù nhân của tôi những chữ cái đầu tên tôi. Nàng thực sự suy sụp.

Ôi không, Malaussène! Đừng nói với em rằng anh sẽ thật sự vào tù! (Nàng không gọi tôi là Malaussène và chỉ dùng những chữ viết nghiêng đó trong tình trạng hấp hối hết đường hy vọng). Em, thì em nghĩ rằng anh già vờ! Không, anh đâu đùa chơi phải không? Thực tình là vậy? Lẽ nào, anh cũng khờ khạo như cái bộ dạng của anh? Nếu thực vậy, hãy tống khứ em ngay đi! Anh hãy bỏ đi nơi khác. Hãy đương đầu với tên Roberval, chừng nào anh còn tồn tại! Chừng nào trong cuộc đời anh!

Nàng tuyệt đối không còn là chính nàng nữa. Tôi đã thấy cái giây phút nàng sắp đập vỡ lớp vỏ vật chất bên ngoài.

- Nhưng, tôi làm gì với ông cha xứ đạo chẳng ra đạo, đời chẳng ra đời, ngu ngơ là tôi đây! Với con người ngu muội giàu lòng trắc ẩn này đây. Con người cuồng cảm đồng nhất^[18], con người mang tố chất khổ dâm trong máu này đây, tốt hơn cũng tự đan lấy cho mình những chiếc vương miện bằng gai nhọn và làm ra bộ dạng thảm thương khóc Chúa, ngay vào lúc thực tế không giống như lý tưởng hoa hồng của bản thân.

Nàng mở một chiếc va-li ra.

- Anh vào tù, phải không Malaussène? Anh vui lòng để em sửa soạn cho anh một chiếc va-li chứ?

Nàng đưa tay ném vào đó bất cứ vật gì ở dưới tầm tay kể cả chiếc gạt đầy tàn thuốc.

- Người ta sẽ gọi một chiếc taxi, chờ anh trực tiếp đến khám đường la Santé trong lúc chờ đợi vụ ám sát chàng em rể! Anh có thể tập ngay cách làm tình hậu môn! Bởi vì đó là nhà tù, chàng trai của em ạ, không phải chỉ có mùi chân hôi, rau bẻng lảng và trứng cứng mà thôi đâu!

Tôi phải tạo ra một cái đầu đặc biệt...

Vì nàng đã dừng lại.

Nàng đã suy nghĩ.

Nàng đã mở thất lạng của tôi.

Giọng nói của nàng rời những đỉnh cao để rơi xuống hố sâu.

- Nếu em ở vị trí anh, Benjamin, nếu thật sự em sợ xem việc đó là trọng phạm thì em sẽ chuẩn bị kiểu khác. Em có thể làm bất cứ điều gì, em có thể tự hiến cho mình những nhà hàng ăn ngon hơn, những trò đùa lạ hơn, em có thể uống trong bầu không khí cao xa, cho đến nỗi điều có thể cần đối với em còn nhiều hơn rất nhiều so với vĩnh cửu, nhằm giúp em nhớ lại hầu hết nỗi vui thú tích lũy nông nản này...

Tôi đã ngấm ngĩ trong khi nàng vãi lên tứ tung những áo quần của chúng tôi.

Và tôi đã quay lại với kế hoạch của nàng.

Cho đến tận hôn lễ của Thérèse.

CHƯƠNG V

TỪ HÔN LỄ.

TỪ VIỆC XẢY RA TRƯỚC VÀ TỪ VIỆC TỰ NHIÊN TIẾP THEO SAU

9.

Lần sau cùng tôi nhìn thấy Thérèse trinh nữ, em đã lặn chìm trong chiếc áo dài hôn thê mà Théo đã trao em. “Lặn”^[19] là động từ xác đáng. Đó là một chiếc áo dài màu xanh đêm tối đã nuốt chửng cô em gái sao trời của tôi, chừng như em đã từ những tầng trời cao nhảy xuống một đại dương không đáy. Sau đó đầu em và hai bàn tay nhô lên, màu nhiệm, và chiếc áo dài bừng sáng! Những đứa con nhỏ của Gervaise và những con nhỏ của chúng tôi, ngồi thành vòng tròn chung quanh một ảo thuật gia vào ngày kỷ niệm hàng năm không ngớt miệng kêu ô! Kêu a!

- Sao Đại Hùng!

- Sao Thiên Nữ!

- Chùm sao Thần Nông!

Ý tưởng của Théo là thế: điểm lên trên chiếc áo dài dạ hội là tất cả những chùm sao đang vướng vít trên đầu cô. Những đứa con gái giang hồ vinh quang, cô đã dạy cho chúng học về bầu trời như học về một cuốn sách, chúng đã nhận dạng ra, không chán những chòm sao, trong khi cô dẫu cứ xoay xoay thân hình như một phi hành gia không gian, duyên dáng, trong tình trạng không trọng lượng.

- Chòm sao Thiên Hậu!

- Sao Phương Nam!

- Sao Xưởng nhà Điêu Khắc!

- Sao Nam Ngư!

- Sao Kim Ngư! Sao Kim Ngư! Bầu trời nhấp nháy, đầu cô dâu toả sáng, mà bên trên Théo đặt một vầng hào quang màu lửa nhạt, mà Cậu Bé đã nhận ra tức thời.

- Vầng hào quang! Đích thị là vầng hào quang! Em là người nói trước tiên nhìn thấy.

Nó đã nhanh hơn những Hoa trái niềm đam say, về việc này, nó đã làm cho mọi người biết. Théo đã trao cho nó cấp bằng nhà thiên văn:

- Cậu Bé, em đã nói đúng.

Rồi quay sang chị tôi:

- Bây giờ, Ben, bạn nghĩ gì về tinh tú?

Đã đến cái thời khắc cao cả để Théo dẫn thân như người gieo rải những mầm vảy trong nghệ thuật Walt Disney, xem đấy, điều gì tôi suy nghĩ.

- Cái nhìn của bạn tiết ra tố chất nguy tín, Ben ạ, bạn nhận thấy chiếc áo dài này đẹp, gây mê hoặc và bạn không muốn thú nhận! Một chiếc áo dài chớp sáng, bạn thân... Ít ra bạn biết nó nói lên điều gì chứ? Ông ta hỏi vào tai tôi.

- ...?

- Hai ngày trong vòng tay của Hervé. Marie-Colbert có ý định hiến nàng một ngày cuối tuần trong chiếc giường của tôi. Hấp! Tokyo – Paris trong dịch vụ làm ăn. Việc ấy sụp đổ, đúng lúc, còn có thể làm gì hơn, con người khốn khổ. Và lại, tôi cũng không. Cố nhiên, Marie-Colbert có mọi phẩm chất.

Chờ đấy, bạn còn chưa nhìn ra cái đẹp nhất.

*

* *

Cái đẹp nhất, chính là cái áo kéo lệch thếch của vị hôn thê được coi như biểu tượng của sao chổi Halley. Chẳng mấy chốc nữa người ta sẽ nhìn thấy cái đuôi toả sáng của nó sủ lên trên sân giáo đường Saint-Philippe-du-Roule và trong cái khung truyền hình. Những đứa con nhỏ vinh quang của gái giang hồ, mà Théo đã cải trang thành những sao băng, nâng vạt áo lên bằng những ngón tay thiếp vàng.

Do bởi tôi cũng phải nói ngay về buổi phát hình này, về đại lễ mi-xa hài hước dành cho cặp vợ chồng, màu hồng anh đào trên cỗ bánh quái quỷ của lễ cưới gái giang hồ này. Khi tôi đã lưu ý Thérèse rằng toàn thể trò làm xiếc này có thể thiếu đi một phẩm chất chân tình, thì cô phản đối lại tôi rằng một khi hợp nhất với Marie-Colbert là cô đã kết hôn với một mục đích lý tưởng. Và không hề có mục đích đáng bảo vệ nào lại không có cộng hưởng.

- Bất cứ cuộc hôn nhân nào cũng là một dẫn thân, Benjamin ạ. Và bất cứ dẫn thân nào đều là tự quên bản thân. Sự quên mình của em phần nào hơn những quên mình khác, xem đấy, tất thấy. Hãy để em hiến mình cho máy quay phim.

Đám cưới của nữ anh hùng Jeanne d'Arc, tóm lại. Kết quả của những cuộc chạy đua, hôm sau ngày cưới, chiều chủ nhật, ngày phát hình tôi đã chia sẻ niềm cảm thông với đám cưới của em gái tôi giữa hàng triệu khán giả truyền hình. Xin vui lòng, trong những điều kiện trực tiếp. Những điều kiện trực tiếp tại điểm có điều kiện này, mà người thực hiện dường như đã bắt buộc đám cưới đi vào, đi ra giáo đường hàng chục lần, giống như một số phận đã đổ sập lên nàng.

Vào một chiều tối trời êm ái, Amar, Hadouch, Mo và Simon đã mắc chiếc máy truyền hình Koutoubia vào một thân cây ven đường phố và kê bàn ghế chung quanh trên hè phố và lối đi đối diện. Cả khu phố Belleville đã đổ dồn về đó. Khách mời và những người khác. Một mùi hỗn hợp gồm vịt tấm và cừu rô-ti đã kết hợp thế giới này, hoà vào hương thơm rau mùi. Giáo sĩ Do Thái Razon khao mọi người một tí rượu lễ, lễ vật của ông cho Thérèse. Mọi người ăn, nhậu, xuất thần, ngược mắt hướng vào màn hình:

- Thérèse đã bảo trước tôi rằng tôi có thể xem trên truyền hình.

- Cô ấy cũng bảo thế với tôi!

Không mời họ đến được tại đám cưới, Thérèse đã nâng những người ái mộ nàng lên tới vị trí của niềm vinh quang tôn giáo! Tại đây, ở gốc cây này một bầu không khí của sự biết ơn vĩnh cửu đang ngự trị.

Ben ơi, chẳng có gì phải nói, Hadouch châm biếm, chàng em rể của bạn tỏ ra có ý thức về lễ lạt!

Chàng em rể của tôi đã có, nhất là một cánh tay dài bất ngờ. Chỉ cần nghe lời nói đường mật của người bình luận, thì chẳng cần đến hai phút là hiểu được cuốn phim này đã được đặt thực hiện từ lâu, chuẩn bị thật kỹ và quay thật chi tiết chỉ nhằm mục đích duy nhất là tán dương Marie-Colbert

de Roberval “nhân cách trào lộng, rất mực kín đáo, rất mực vất vả, nặng nề bởi hành động nhằm vào tất cả những phạm vi đau khổ của con người” (đúng nguyên văn), cái nhân cách mà hôm nay phải được coi như “danh dự tìm lại được của một tầng lớp chính trị đã từ quá lâu bị mất tín nhiệm bởi những dịch vụ làm ăn” (đúng nguyên văn). Đúng, “con người không ai biết đến từ nơi không đâu cả (bạn nói...), là người trong một chính phủ trước, đã từ chối chiếc ghế bộ trưởng để gia nhập vào viện thẩm kế đầy khắc khổ và cống hiến thời gian tự do của mình cho nỗi đau đớn của thế giới” (con người can trường...) là hiện thân của một sự vực dậy nền chính trị “mà người Pháp không còn tin tưởng”.

Tất cả tuôn ra trong một hơi dài giọng nói rung rung, trong khi tia sáng từ máy quay phim lướt trên những khách mời “thấp kém và thuộc nhiều dạng văn hoá” (thấp kém và đa văn hoá, nguyên văn/ humbles et multiculturels) đang chờ đợi “đôi tân hôn”.

Ông già Semelle lưu ý tôi bằng từng cái thúc cùi chỏ.

- Nhìn kìa, Benjamin, đằng kia cái ấy mới trở nên đẹp thật sự. Cái “thật sự đẹp” xuất hiện trong truyền hình dưới dạng một chiếc xe cứu thương. Một chiếc xe cứu thương toàn màu trắng với một chữ thập toàn màu đỏ. Thérèse và Marie-Colbert kết hôn trong chiếc xe cứu thương!

- Một chiếc GMC, ông già Semelle nói chỉ danh: Mô-đen 33 chinh tu thành 42, được bố trí đặc biệt cho chữ thập đỏ. Một chiếc máy xay không một mẻ.

Một chiếc xe cứu thương biểu tượng lịch sử, do vậy, có cái chặn gió thẳng đứng, có bộ lớp khắc và gương kính phía sau có hình một phần tư mặt trăng kếp như người ta nhìn thấy trong các phim thời Paris giải phóng.

- Marie-Colbert còn quái dị hơn bạn nghĩ, Benjamin à, Thérèse đã báo trước với tôi như thế.

Thérèse mà tôi nhìn thấy bây giờ từ trên chiếc xe cứu thương bước xuống, một Marie-Colbert, hút thuốc và đội mũ hình trụ màu trắng, đưa một bàn tay mang găng cho nàng.

Chung quanh tôi tiếng reo hò hoan hô của đám đông chiều qua trong điều kiện trực tiếp hơn.

- Lại đây, Julius chúng ta đi về.

*

* *

Tôi không còn muốn xem thêm nữa. Chương trình truyền hình càng tạo sự bất ngờ, thì lại càng ít ngạc nhiên. Điều đó nằm trong bản chất dạ dày của nó, những chiếc dạ dày không bao giờ biết ngạc nhiên mà chúng tiêu hoá. Thành thạo, chúng nén lại, đó là toàn thể sự bất ngờ người ta có thể chờ đợi từ chúng. Tôi có thể nhắc lại, phần còn lại của lời bình phẩm không hình ảnh: Còn một số xướng ca về tình yêu Marie-Colbert đối với nhân loại, cấp bằng đích thực được tuôn ra từ cửa miệng la hét của vài ba nhân sĩ, xúc động đến rơi lệ, chân bước long trọng vào giáo đường (chắc hẳn là Bach), đội quân “những con người tầm thường”, tầm nhìn đột nhiên được rộng mở bởi những ánh sáng huy hoàng thần thánh, bài thuyết giáo của vị Cha xứ – của vị Giám mục, có lẽ họ hàng của vị hôn phu – về lẽ phải của Đức Cha vĩnh viễn dành cho những kẻ thất nghiệp lâu dài, sự thông cảm mạnh mẽ, tiếng “đồng ý” dè dặt của vị hôn thê, tiếng “đồng ý” trách nhiệm của hôn phu, Deo gratias và sự khởi hành trong chiếc xe cứu thương màu trắng (luôn luôn là Bach) nhằm thực hiện một chuyến du hành tâm hôn đến

một địa chỉ “mà việc tôn trọng sự thành tâm của họ buộc phải giữ kín”. Trừ tôi ra, tôi mới biết địa chỉ. Tên ngu đần Marie-Colbert đã mang Thérèse đến Zurich.

(Đến Zurich!)

- Sự độc đáo còn hơn cả Venise, Jérémy la to lên khi tôi tỏ vẻ bất mãn.

Và, bây giờ, Julius và tôi sống cô đơn trong ngôi nhà bộ tộc, bây giờ tôi lao vào tra cứu cuốn sách nhỏ thảm thương này, tôi ngồi trên chiếc giường của Thérèse, điều gợi tưởng duy nhất về Zurich đã khiến lòng tôi tan nát. Tôi nghĩ đến cuốn sách này, xưa đã đọc, mà chưa bao giờ tôi thật sự cầm lên, và Loussa và bà Zabo đã quên xếp chung vào tủ sách nhà tù của tôi, cái ấy được gọi là Hoả Tinh, một người đàn ông trẻ tên là Fritz Zorn chết ở nơi đó, thật sự, trực tiếp vì một chứng ung thư ghê rợn mà chàng ta cho rằng bắt nguồn từ một thời kỳ niên thiếu quá lâu dài trải qua trên bờ hồ Zurich vàng son. Fritz xác nhận rằng tình yêu là danh dự của con người, mà tập thể người vinh quang đang sống trên bờ hồ này đã tước mất của chàng ta danh dự này, và vì đó chàng đã chết.

Và chính nơi đó, trên vị trí của cơn hấp hối này, Marie-Colbert sắp học bài học tình yêu từ em gái tôi!

Đêm ấy, tôi ngủ trên chiếc giường của Thérèse, tháo mở cuộn tơ vò từ những lời đàm thoại cuối cùng giữa tôi và em gái.

*

* *

- Em biết vì sao anh không thương được Marie-Colbert, Benjamin ạ; Anh ấy không phải là con người tình cảm, không tình cảm, nhưng tốt bụng; bên dưới cái dáng vẻ nghị sĩ còn non nớt, anh ấy chưa hoàn toàn trưởng thành, đúng thế, nhưng để có được điều mà anh ấy thực sự mong muốn thì anh ấy phải có niềm tin của tuổi trẻ; Anh nghi ngờ anh ấy chỉ nghĩ đến bản thân, trong khi trái lại anh ấy làm tất cả để đền bù cho những phá hoại của một gia đình từ bao giờ chỉ sống vì chính bản thân. Anh chê trách những tham vọng chính trị của anh ấy... bản thân anh không làm chính trị ư, ông anh nhỏ bé?

- Anh phát hiện nơi anh ấy có một bản mặt giai cấp, (nếu thế, nếu thế đó chính là những phát ngôn ưa thích của anh, “bản mặt giai cấp” và “cái ti tiện thích đáng”, Cậu Bé và Jérémy đã sử dụng những cách phát ngôn đó), nếu bởi đó... Anh muốn bảo rằng anh ấy không giống chúng ta, nào Benjamin anh thử nhìn lại chúng ta, chúng ta chẳng giống cái gì cả.

Những câu được trực tiếp mắc nhánh vào não trạng mới của Marie-Colbert:

- Em cần có một người đàn ông và một đời sống giống với điều gì đó, Benjamin ạ. Đó chính là cách thể hiện độc đáo của em, đoạn tuyệt với chủ nghĩa thủ cựu gia đình... bởi vì, về vấn đề chủ nghĩa thủ cựu – anh biết rằng em không muốn làm thương tổn anh, cái mà anh gọi là “gia tộc” của chúng ta phần nào được tự dựng ra đấy! Tính chất nguồn cội độc đáo, có đủ thứ sức mạnh nồng nhiệt, xem đấy, chủ nghĩa thủ cựu của chúng ta, cho chúng ta hoặc còn nữ tính hơn:

- Đời sống của một phụ nữ sẽ ra sao nếu người phụ nữ đó không xác lập phần nào người đàn ông của mình ở đời? Cần có thật nhiều phụ nữ để thành tựu của một người đàn ông. Chẳng hạn như anh, Benjamin ạ, dù em có nói gì đi nữa thì anh vẫn chưa hoàn toàn hư hỏng. Đúng vậy, phải cần có

Loussa, Clara, Yasmina, Julie, bà Zabo và em để đạt kết quả đó. Ngay cả má cũng góp phần vào mục đích đó, nghĩa là nói lên sự quan trọng của phụ nữ, Benjamin ạ. Hãy để em đưa chàng vào đời...

Tiếp đó cô nói thêm, không kiềm lại được:

- Và, sau đó, hãy cho phép em được lầm lẫn. Em có quyền được sai lầm, giống như mọi người. Anh có biết má đã mộng ước điều gì, lúc còn con gái hay không?

Đến đó, phải nói là cô đã چرا tôi dứt đoạn.

- Hãy nhìn xem điều gì em đã tìm thấy trong chiếc tủ đựng báu vật của má.

“Chiếc tủ đồ quý” của má, chính là cái còn lại cho chúng tôi của mẹ chúng tôi khi bà đang yêu. Một chiếc gương bằng lác mây được gài lại bằng một chiếc dây nơ dừa nước. Thérèse, do hoàn cảnh đã xâm phạm. Từ đó cô đã lấy ra một cuốn sách cũ bìa giấy cứng, hình khối. Má quyết định đã giữ lại từ chính mẹ bà, cứ phán đoán dựa vào tình trạng của bìa sách và ngày xuất bản. Người phụ nữ, Vị y sĩ của tổ ấm. Những lời khuyên thiết thực giành cho hôn nhân. Chính là nhan đề của sách. Nữ bác sĩ Anna Fisher chính là tên tác giả, của phân khoa đại học Zurich, nhà xuất bản bình dân, năm 1934.

- Anh muốn em đọc cho anh một số mẫu viết ngắn chứ?

Đúng ngay những câu má đã gạch dưới... Nghe này, Benjamin, hãy nghe một ít điều mẹ chúng ta mơ ước, vào lứa tuổi của em. “Sự kết hợp giữa những người có sức khoẻ tốt và đạo đức chỉ nên xảy ra khi tồn tại một cảm

giác yêu thương thật sự”. Má đã gạch dưới chữ “sức khoẻ tốt”, “đạo đức” và “cảm giác yêu thương thật sự”.

“Nếu trong nhiều gia đình người đàn ông thiếu quan tâm tới vợ, ấy chính bởi bản thân người phụ nữ thiếu tiết hạnh và phẩm cách”. Bên lề ghi: “Rất chân chính”. Chấm dấu than kép: “!!” (má!) “Cơ sở của một hạnh phúc bền bỉ trong hôn nhân là gì?”. Tác giả nêu câu hỏi. “Đó chính là sự tiết độ của đôi hôn phối”, tức thời tác giả giải đáp “Đúng rồi!”, cây viết chì của má đã reo lên. Thérèse đã đánh dấu vào những “đúng rồi” này bằng một dấu chỉ đặc trưng. Thời con gái, như thế mẹ chúng ta đã bị hấp dẫn bởi sự chừng mực (tiết độ). Thật khó tưởng nổi. Một sự chừng mực rõ ràng, như được giải thích bằng câu tiếp theo, gạch dưới hai lần.

“Còn về những quan hệ vợ chồng, thì sự tiết độ bao gồm việc chỉ có thể xảy ra, hiếm lần nhất càng tốt, không hơn một hoặc hai lần mỗi tháng.”

Một hoặc hai lần mỗi tháng... Má ơi... Phải chăng có thể? Về việc đó Thérèse đã kết luận, một ngọn lửa ánh lên trong đôi mắt:

- Vì sao có thể cấm em thực hiện mộng ước của má, hử Benjamin? Chỗ má đã thất bại, thì em có thể thành công. Má sẽ hãnh diện về em.

Đến đó, tôi đành hạ vũ khí. Đầu tiên vì không hề có một sự mỉa mai nào trong giọng nói Thérèse, tiếp theo là mẹ chúng tôi, con người yêu thơ của Stakhanov này (thơ tập thể) về tình ái, vào một ngày nào đó đã mơ ước một lần giao phối duy nhất một lần cho mỗi tháng, chính vì những cảnh đồng ái ân quá khuất tầm nhìn thấy khiến người ta có thể cấy vào đó một lời khuyên nhỏ mọn nhất.

Hãy đi xem vì sao, kỳ cùng tôi chìm vào giấc ngủ, nhớ lại một đoạn văn cuối cùng về người phụ nữ, người y sĩ của tổ ấm gia đình, liên quan đến

những chăm sóc nhỏ nhiệm, đoạn văn đó thế này: “Việc cắt tóc nhiều lần, thay vì làm khỏe da đầu, lại gây bất lợi cho sinh lực của tóc. Cắt tóc mình là nguyên nhân đầu tiên của chứng hói trong nam giới.” (Má đã nhấn mạnh trong... giới bằng một dấu chấm hỏi). Tôi chìm vào trong cơn mộng về Maire-Colbert có bộ tóc quá dài và dày cho đến nỗi Thérèse đã quấn thành những bím trong mạng lưới kiểu rasta^[20].

10.

- Em có thể lấy lại giường chứ?

Có ai đó hỏi tôi câu ấy từ nơi đáy sâu giấc ngủ của tôi.

- Benjamin, em lấy giường lại được chứ?

Ai đó mà tôi quen biết.

- Dậy đi anh, Ben. Em cần ngủ, đi nào!

Người ấy lắc mạnh tôi.

Khi tôi mở mắt ra thì Thérèse đã đứng trước tôi. Tôi vừa mở miệng thì chính cô đã nói:

- Không, anh không mơ đâu, em đã về. Xong rồi hôn lễ. Trả lại giường cho em, em cần ngủ.

Tôi ra khỏi phòng, bước giật lùi. Thérèse chui vào trong đồng chăn và quay mặt vào tường:

- Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Ngoài Thérèse ra, chỉ có Julie ở trong căn nhà gia tộc. Loussa đã đi trực ban ba hôm tại bệnh viện của cô. Clara đã đến thế phiên cho Gervaise tại

vườn trẻ Hoa trái miền đắm say, những người khác ở nơi khác. Julie sắp xếp lại tập hồ sơ Roberval vung vãi trên chiếc bàn bộ tộc.

- Đừng đặt câu hỏi với em, Benjamin, em không biết gì nhiều hơn anh. Cô vừa mới đến và cô đã không nói với tôi một lời. Anh uống cà phê chứ?

- Sát rạt.

(có chông thứ bảy, về chuồng sáng thứ hai...)

Julie đã hai lần để bọt cà phê tràn lên tới cổ của chiếc bình Thổ Nhĩ Kỳ.

- Và hãy hứa với em là không chơi trò người anh phục thù trước khi nghiên cứu cận kề hồ sơ.

Hồ sơ, không dễ gì nghiên cứu. Thérèse ngủ lơ mơ suốt ngày. Buổi tối, nhà trở nên đầy người, mệnh lệnh được ban ra là phải bước đi nhẹ nhàng, nhón nhén và bịt kỹ mồm miệng các chú bé. Lúc chín giờ tối, Thérèse xuất hiện, người ta giành lại cho cô một đĩa thức ăn nóng, nhưng cô không đụng tới, cô đi xuyên căn nhà, mắt nhìn thẳng ra phía trước. Cô chỉ nói vồn vện:

- Em sẽ dập tắt Yemanja và thu hồi lại một số công việc.

Ngay cả Jérémy cũng không nêu lên những câu hỏi.

Và, cô đi ra.

Tốt rồi.

Tôi hỏi:

- Màý đến đó ư, Julius.

Julius, con chó luôn luôn đến.

Nhất là vào đúng lúc để thêm thắt vào công trình do nó đã dựng lên cho sự vinh quang của Martin Lejoli.

Vậy nên nó ra ngoài.

“Em sẽ đập tắt pho tượng Yermanja”. Điều đó... nghĩa là cuộc hôn nhân đã hoàn thành, trong thông điệp mã hoá. Thế nên mất năng khiếu thông thị. Chúng ta đóng cửa thương xá, đồng ý nhé. Nhưng, thế thì việc gì đã xảy ra? Và quá nhanh? Maire-Colbert đã quay về rồi chứ? Có điều gì đó ngăn cấm tôi biết. Về điểm này trước khi nghe Thérèse nói. Tôi đã sử dụng mọi sáng kiến vô ích vào việc này. Hoàn toàn cũng lại là, Zurich... Chỉ cần một ngày tại thành phố này cũng đủ vất một đôi lứa ra ngoài khoảng trống không? Và, than ôi đôi lứa!

Vào một trong những buổi chiều nóng nực, khi những cửa sổ mở toang, Belleville trở thành nơi chứa đựng tiếng dội âm thanh của chính nó. Chỉ cần nhướng tai lên là tôi đã nghe lọt tất cả lời đàm tiếu trong khu vực Saint-Maur, Belleville, Pyrénées, Ménilmontant. Không lâu, những giọng nói chỉ khuấy trộn vào một chủ đề duy nhất và chừng như tôi nghe mình suy nghĩ, như trong một bộ não độc nhất của khu phố. “Thérèse ierdja! Thérèse đã đã quay về!”. “Ouahed barka, hôn nhân trong chỉ một ngày “Nàng còn làm nhanh hơn cả mẹ nàng!”. “Ouahed barka jaum, bạn tưởng tượng? “Bạn đã nói với tôi, cái việc mà cả đời tôi chưa hề có thể tin!” “Po tian huang! Chưa bao giờ nhìn thấy như thế!”

Tôi dự đoán như vậy, theo thói quen, mắt nhìn mơ hồ lên con chó Julius đang phóng tới.

Julius phóng tới...

Cái nhìn kỳ lạ của con chó đang phóng tới. Luôn luôn như thế là có việc gì làm cho nó chú ý. Không bị nhìn thấy là điều nó thích hơn, nó rất muốn có thể nhìn đi nơi khác, nhưng sự thật đòi hỏi hoàn toàn tập trung chú ý. Như vậy, nó phải có sự cân bằng giao động của phần thân sau, phải tính toán một chiều thẳng đứng chính xác, phải không phóng nghiêng tới, và không ngã ngối vào phía trong. Phải làm chủ đồng thời một số lớn các thông số. Người ta có thể muốn làm nhanh và kín đáo, nhưng diễn biến khiến chậm, yêu sách tập trung chú ý. Trán nó nheo, lông mày xoắn lại. Nếu có một trường hợp trong đời sống của nó, con chó dường như biết suy nghĩ, có một khoảng khắc thuần túy nội tâm, thì đó chính là lúc nó nháy. Lúc đó, và chỉ lúc đó, mắt của con chó tiếp cận với nhân tính. Ngay cả siêu việt nhân tính, nếu tôi phán đoán về nó bởi sự đơn giản thâm não trong cái nhìn của Martin Lejoli, phía trên Julius. Phức tạp dưới thấp, định kiến trên cao, tất cả những mâu thuẫn của con người trong đôi mắt của con chó Julius, một động cơ duy nhất trong cái nhìn ứng cử viên Lejoki. Con người suy tư dưới thấp, con người ăn hại trên cao. Và tôi cảm thấy sợ hãi. Không phải con chó, mà con người. Trực giác tôi tệ nhất. Một lần nữa đám mây hôi hám đã đến, kết tủa lơ lửng trên đầu tôi. Và, tôi muốn lẩn tránh thật xa. Nhưng, bốn phận hợp quần thì bắt buộc. Người ta không bỏ rơi được con chó lại trong tình thế này.

- Nhanh lên, Julius!

Chỉ một mình con chó Julius không thể nào tỏ ra nhanh được!

Nỗi sợ hãi của tôi đã vỡ tung...

- Không, Julius, không!

... thành một nỗi sợ hãi mà tôi đã biết rõ.

- Không phải lúc, nhà thổ!

Nhưng, chứng động kinh chưa từng bao giờ được dịp tốt nơi Julius. Cái điều nó đang làm cho tôi nơi đó, là ngồi xổm dưới tấm yếm thị, khốn khổ, mắt có linh thị, chiếc môi vệt vén lên, răng nanh của loài ma hút máu, lưỡi của Guernica^[21] rên rỉ, than oán dâng cao, đó chính là cơn khủng hoảng của chứng động phong! Và tiếng kêu gào của nó nhanh chóng trùm lên những chuyện bàn tán của Belleville, và tôi đã vội vàng, vào lúc nó nằm nghiêng, cuộn tròn, luôn miệng gào thét, tôi đã nắm giữ lại được cái lưỡi của nó trước khi nó rút lưỡi vào, và đột nhiên tiếng gào dừng lại, nhưng, sự khẩn cấp dữ dội nào mà tôi nhận ra trong mắt nó, sự van lơn, cầu khẩn ảo giác này đây, điều gì đang xảy ra? Điều gì đang xảy ra, mày trông thấy điều gì, hử Julius? Thực hiện cho tôi một điều mà tôi chưa từng làm, tôi bỏ nó lại đó, trong cơn khủng hoảng tràn đầy, tôi chạy đến nơi mà cái nhìn của nó bảo tôi chạy tới, trong khi tôi chạy, bầu không khí của Belleville nóng rực lên, tiếp liền sau hơi gió phụt mạnh, tôi đã nghe tiếng nổ, và tôi đã chạy nhanh hơn cả chừng nào sức tôi có thể, nghĩ rằng, đã quá muộn, khi tôi chạy tới nhà thờ Cha Lachaise khu thương xá Tiệp đang bốc cháy, một vầng đỏ rực bốc thẳng lên bầu trời, sức nóng đẩy ra xa những ai toan lại gần, “Thérèse!”, tôi kêu thét lên, “Thérèse!”, và một tiếng nổ thứ hai phát ra, tôi nhìn thấy cái thân thể đang cháy văng ra ngoài khu nhà, mái nhà tan nát đổ xuống bên cạnh tôi, tôi tiếp tục chạy, nhất quyết lao vào kéo Thérèse ra khỏi chốn hoả ngục này, nhưng có cái gì đó đổ xuống trên tôi, đè tôi xuống nền đất, một khối cơ bắp giữ tôi khỏi chạm vào lớp hắc ín, bảo vệ tôi không chạm vào những thứ đồ nát cháy đỏ, và tôi nghe hơi thở của Simon

le Kabyle bên tay, bảo tôi: “Đứng lại, Ben, đứng lại, chẳng còn gì cần làm đâu!”. Nước mắt tràn lên và cái tên Thérèse nghẹn lại trong cổ họng tôi...

*

* *

- Đừng nhìn!

Bàn tay của Simon đẩy tôi áp má xuống đất. Tôi có thể chỉ kịp nhìn thấy những người chạy trên lề đường nhà thờ Cha-Lachaise. Tôi nghe những tiếng kêu.

- Bỏ mẹ rồi, đám cháy lan tới những chiếc xe.

Simon đỡ tôi dậy, hăn bỏ chạy, cái lưng khom xuống phía trên tôi. Tôi nhìn thấy ngọn lửa cuộn tới từ bồn xăng thứ nhất, hơi nóng đã tạt vào chúng tôi.

- Nhà thờ!

Những người khác đã giữ chúng tôi lại, lôi chúng tôi vào ẩn trú trong đường hầm xe điện ngầm, chỉ lúc đó Simon mới thả tôi ra, và tôi có thể xông vào, hướng tới trước, hướng trở lại phía Thérèse, đi ra lại:

- Quay lại, Ben!

Toàn thể điều tôi thấy được là một ngọn cây cháy đỏ, những ngọn lửa kích vào hình ảnh một người đàn ông mình trần trên một cây cột kiểu Morris, và hơi nóng đã làm tôi khựng lại còn hơn cả sức mạnh của Simon. Tôi không còn thấy khu vực ngôi nhà Thương xá nữa. Đám cháy từ những

chiếc xe đã tạo thành bức rào cản. Lửa đã lan tới trạm xe taxi, một người tài xế muốn cứu chiếc xe của mình đã bỏ xe lại, mở cửa phóng xuống đường, ống quần phía dưới bốc lửa ngọn, các đồng nghiệp của anh ta nhào tới, đổ ập các bình cứu hoả lên anh ta, sau đó Simon đã đuổi kịp tôi:

- Lại đây, Ben, lại đây!

Hắn đẩy tôi tới và chúng tôi đã băng qua đại lộ hướng về bức tường nhà thờ Cha-Lachaise, bước chân tôi lảo đảo, miệng hỗn hển gọi tên Thérèse, tôi không nghe thấy ngay cả tiếng còi đầu tàu hú lên.

- Coi chừng xe!

Chiếc cam-nhông màu đỏ chỉ tránh được tôi trong ly tắc, chạm vào chiếc taxi đang bốc cháy, hất văng nó ra một bên, mở ra một lối đi băng qua với những suối nước sạch, và nhờ đó mà những còi xe toàn thể màu đỏ này, màu xanh thẫm của áo cảnh sát, những ánh sáng lạnh tạt qua từ những ngọn đèn pha quay trên trần xe, đã bắt đầu tập trung lại và vạch ra một vòng an toàn, nhưng dù cho việc ấy có nhanh mấy đi nữa thì cũng đã quá muộn, tôi chỉ còn nhìn thấy cái vật màu đen cong queo bốc lên trời, giữa những bức tường nhà thờ Cha-Lachaise và phía trước những quầy hàng Letrou cháy tiêu.

Phải lo cho bọn trẻ vừa đến nơi.

Đầu tiên Jérémý thốt lên:

- Thérèse! Thérèse đâu rồi? Cô ấy có đấy chứ?

Sau đó, là Cậu Bé, im thin thít, trong tình trạng tỉnh dậy từ cơn ác mộng.

- Simon, giữ bọn nhỏ lại, dắt chúng đi!

Cậu Bé và Jérémy nhào vào giữa hai cánh tay của Simon, Clara đứng im, bất động, mắt nhìn về khu nhà, máy chụp hình trong tay, mà không dám chụp, không phải lúc, không dám.

- Clara, đi theo chúng, trông coi bọn trẻ.

Và Julie:

- Anh không sao chứ?

- Julie, hãy đưa bọn chúng về nhà, tất cả!

11.

Cho đến khi không còn lại gì nữa cả, ngoại trừ chốn ngục tù cháy đen của những chiếc xe, lớp sơn đang sôi sục và phồng dộp lên, chất dẻo của ngói thương xá chảy tan ra trên khung giàn^[22], những dòng tro lửa màu xanh nhạt cuối cùng dưới chân cây cột kiểu Morris, trên chất dầu hắc nổ tách, tiếng thét của còi xe cứu thương chở người tài xế Taxi bị thương, vòng vây của những cảnh sát và dịch vụ Samu^[23] chung quanh cái thân thể đã bị nung chảy thành đá vôi này.

- Để anh ta đi qua, anh trai của người ấy đó!

- Ông là anh trai của người ấy à?

- Phải chăng tôi còn là anh trai của cái vật đã hoá đá, chỉ còn lại những góc cạnh này sao?

- Cô ấy đến đập tắt Yemanja à?

- Yemanja nào?

- Ai đó, anh chàng này?

- Anh trai của người phụ nữ bị nạn đó.

- Cô ta là Yemanja phải không?

Giọng nói của Hadouch:

- Ben, ổn rồi phải không? Ben, bạn hiểu tôi chứ?

- Hãy đưa anh chàng lên xe.

- Dưới sự va chạm người ta sẽ chẳng suy ra từ đó được là gì cả.

- Đưa cái ấy lên.

Cuối cùng cảnh sát đã giật khỏi từ tay tôi cái mà tôi biết rồi. Họ bảo Julie.

- Clara và bọn nhỏ hãy đi về. Còn, Verdun? Còn C'est un Ange? Còn Monsieur Malaussène? Chăm sóc chúng.

- Bọn nhỏ thì sao? Ai trông bọn nhỏ?

Hadouch trấn an tôi, Yasmina vẫn còn ở lại bên cạnh bọn nhỏ.

- Ben, đừng lo. Mẹ tôi đã cho chúng ngủ đàng ấy rồi, trong phòng chúng ta. Bà ngủ với bọn chúng.

Cảnh sát bảo chúng tôi kể lại tất cả, từ lúc Thérèse quay về trở đi. Hỏi riêng từng người. Đầu tiên trong chiếc cam-nhông của họ, sau đó là tại sở cảnh sát Ramponneau. Những câu hỏi ngắn này, những giọng nói khe khẽ này trong một phong cách trầm tĩnh, những ngón tay chạy trên bàn phím máy điện toán, sự trầm tĩnh mang màu tang chế, và ký chữ ký để kết thúc, những chữ ký lặng câm của chúng tôi bên dưới biên bản. Trời chớm sáng khi chúng tôi đi ra. Có lẽ vào lúc năm hoặc sáu giờ sáng. Một rặng đông của xăng, nhựa dẻo, dầu hắc, sơn, thịt người chết, một rặng đông lạnh lẽo

của nỗi chết chóc ngưng đọng. Arnar, Hadouch, Rachida, Mo và Simon đã chờ chúng tôi bên ngoài. Tôi nhớ lại, Rachida đã đặt lên vai Clara một chiếc khăn san, và chúng tôi về nhà.

Trên đường đi, Joseph Silistri, một người bạn của bộ tộc, thanh tra Silistri, “trung uý cảnh sát”, như người ta nói hôm nay, đã đuổi kịp chúng tôi.

- Này Malaussène, tôi nói chuyện với bạn được chứ?

Anh ta kéo riêng tôi ra, đồng thời ra hiệu cho những người khác tiếp tục đi. Anh ta hơi thờ dốc một chút.

- Xin lượng thứ, tôi đến muộn! Titus, và Silistri người Tatar và người Antillais^[24]. Chính chúng tôi có nhiệm vụ điều tra, Malaussène ạ.

Nhanh đến thế sao? Làm sao họ có thể biết được? Nhưng tôi không muốn đặt ra câu hỏi.

- Malaussène, anh hiểu ý tôi chứ?

Titus và Silistri không nhập bọn với nhóm thứ nhất, anh ta xưng hô thân mật với tôi, gọi tôi bằng tên. Một cách thân mật giữa những người bạn đồng môn. Silistri đã giành cho tôi câu nói quy ước trong những trường hợp loại này.

- Người ta sẽ tìm ra được những kẻ tồi tệ đã thực hiện việc đó, bạn có thể trông cậy nơi chúng tôi.

Vậy, đó không phải là tai nạn...

- Bạn biết...

Silistri tìm cách nói những câu chia buồn sao cho thích đáng.

- Chúng tôi xin chia buồn với tất cả các bạn.

Như thế có lẽ đúng... nhưng làm sao an ủi được những người an ủi bạn?

- Bạn muốn Hélène đến thăm các bạn không?

Tôi rất ưa thích Hélène, vợ của Silistri, nhưng tôi đã có bản tổng kết của tôi về những phụ nữ mau nước mắt.

- Nghe này... nhìn thấy tình trạng thi thể... tôi muốn nói về thi thể... sau cùng của Thérèse... những gì còn sót lại của cô ấy, cái gì, bạn thấy, cái...

Anh ta chật vật lăn hụp trong cái hố chứa từ ngữ.

- Đẳng cấp của tôi đã quyết định...

Tôi đã thực sự ở chốn khác, những ngôn từ đã đánh mất chất thịt cùng với chất thịt của Thérèse, tất cả đã thành khói bay đi, trong một giây phút, tôi tự hỏi người phụ nữ này thực sự là ai, cái đẳng cấp, điều mà cô nàng biểu hiện cho Silistri. Silistri đã dồn mọi hơi sức vào việc tìm biết gốc gác của những sợi tóc.

- Sau cùng họ đã quyết định tiếp tục công việc hoả táng.

Mãi cho đến đây tôi vẫn không hiểu.

- Bạn hiểu chứ, Malaussène? Chúng tôi đã trao thể xác nào cho nhà thờ Père-Lachaise, để họ kết thúc việc làm trong lò hoả táng của họ.

Anh ta dựa bàn tay ra trước che miệng. “Kết thúc công việc” chính là như thế. Anh ta đã khô cạn tính người, tính chuyên nghiệp được đề cao hơn. Anh ta lấy làm tiếc. Anh ta đã xin lỗi.

Anh ta cũng nói:

- Về lý thuyết đáng ra chúng tôi phải xin được anh đồng ý, nhưng Titus lại không muốn bôi bẩn anh bởi việc đó. Anh ta đã đảm bảo cho anh. Việc đó phải được kết thúc đúng lúc. Anh ấy đã sai lầm ư?

Không, không. Titus đã có lý. Người ta không thể để Thérèse như thế. Cũng không thể mai táng em tôi trong tình trạng này. Tôi nói lời cảm ơn. Tốt, xin cảm ơn. Titus đã có lý, đó chính là điều anh ta phải làm, xin cảm ơn. Sau đó, tôi hỏi, có hơi máy móc một chút:

- Titus, anh ấy ở đâu?

Silistri tỏ ra hơi do dự, rồi trả lời:

- Tại nhà Roberval.

Đúng rồi, Maire-Colbert... đúng rồi, Titus đã đến lưu ý trước người chồng, thông tin cho người đàn ông goá vợ, hiển nhiên... điều đó đã được thực hiện...

- Không, Malaussène, một cách xác đáng không phải thế...

- Không? Titus nghi ngờ Maire-Colbert? Maire-Colbert là người đầu tiên được ghi vào danh sách những kẻ khả nghi của Titus ư?

- Cũng không phải vậy, không...

Lần đầu Silistri nhìn thẳng mắt tôi.

- Roberval cũng vậy, đã bị ám sát.

Một cái nhìn kiểu cảnh sát, mà người ta không biết được rằng anh ta đang hỏi, đã cáo giác hoặc còn đang suy nghĩ.

- Người ta đã tìm thấy y dập nát trong căn phòng lớn tại nhà mình. Treo lủng lẳng ở tầng thứ tư, trong lồng thang máy. Sáng nay, người ta đã chờ hỏi Thérèse.

Tôi nói:

- A.

Và tôi nhập bọn với những người khác.

CHƯƠNG VI

NƠI ĐIỀU GÌ PHẢI XẢY RA.

XẢY RA Ở MỘT CHI TIẾT GẦN

12.

Vừa về đến ngôi nhà bộ tộc, chúng tôi liền ngồi lại với nhau quanh bàn và Julie đi pha cà phê.

- Jérémy, Cậu Bé, các em phải đi nghỉ.

Lũ nhỏ lắc đầu không chịu.

- Clara, mang chúng đi.

Clara không nhúc nhích.

- ...

Chúng không dám ngay cả nhìn vào cánh cửa căn buồng của chúng. Tôi hiểu, chúng sẽ không bao giờ ngủ nơi đó nữa cả.

- ...

- ...

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy tức giận. Giận ngôi nhà bộ tộc này, giận Belleville, giận cái đô thị này, giận bầu không khí người ta hít thở nơi đây và giận sự im lặng bao trùm chung quanh chiếc bàn. Giận cái bộ tộc này, giận là tôi, và giận mình đã giận. Tôi tự nhủ, sau hết, thế mà dễ, Thérèse đã chỉ ra con đường. Cô đã từng ở đấy, và chúng ta đã không ở đấy nữa.

Đứng trước khoảng mặt bằng làm việc, Julie cắt bánh đưa cho Clara chiêm. Cắt phăng cái góc kẹp hộp sữa bằng giấy với một nhát kéo.

Xoong, bếp ga, diêm quẹt... Và, tôi cũng giận cả những thứ đó, giận những cử chỉ thoả đáng, những phản ứng thích hợp.

Tôi trở về.

Tôi đã vào đến căn phòng của chúng tôi. Yasmina cũng không muốn đổi diện chiếc giường trống của Thérèse nữa. Cô đã đưa Verdun và C'est un Ande vào phòng ngủ, để chúng ngủ trong giường chúng tôi, riêng của chúng tôi và đặt Monsieur Malaussène vào chiếc võng treo trên bọng nhỏ. Ngồi bên cạnh cửa sổ Jasmina nhìn ngấm ánh sáng ban ngày hiện rõ dần. Nhất là cô không bàn chuyện số mạng với tôi. Vì như thế sẽ không làm cho tôi sợ hãi: cô sẽ không giải thích với tôi rằng đó là ý định của Thánh Allah.

Không, khi vừa nhìn thấy tôi cô chỉ cười thầm:

- Áa rabbi... Lạy chúa tôi.

Rồi cô dang rộng hai bàn tay ra, không cao giọng:

- Edji, con nhỏ của ta.

Tôi đã vâng lời, tôi đã đến.

- Beka, con trai ta, Beka, nên phải khóc.

Đó là điều tôi cố thực hiện trong vòng tay ôm của cô. Nhưng chẳng có gì cả hiện ra. Cơn đại hạn khô khốc. Tình trạng đó đã kéo dài cho đến lúc ánh sáng ban ngày hiện rõ, khi cái màn xanh vô tư từ chốn lể lạc hiện đến với chúng tôi vào những buổi sáng không mây, thứ vẻ đẹp quyến rũ run rẩy này, sự trong suốt tuyệt vời của đảo Pháp quốc này... Tôi cũng giận hờn luôn cái đĩa chứa nước màu tô vẽ này. Sự tinh tế của những vùng trời... Tôi sắp nôn mửa lên gối của Yasmina, lúc đó có người gõ cửa. Cửa mở sẵn.

Chính là Jérémy.

- Ben... lại đây.

Jérémy rã rời. Cứng đờ vì sợ hãi.

Lặp lại, không cất giọng nổi:

- Hãy đến. Nhanh lên!

Chúng ta đã ở tại một trong những địa vực, nơi mà bất cứ việc gì cũng có thể xảy ra, một nơi vượt qua bên kia nỗi buồn, nơi lời hứa điều tồi tệ nhất đánh thức dậy một nỗi tò mò gần như trầm tĩnh. Cái gì, còn nữa? Và Jérémy, quá đổi van cầu, với một giọng nói không màu sắc:

- Hãy đến...

- Mat yallah, con trai ta, Yasmina nói, hãy đi.

Tôi đứng dậy, tôi bước theo. Jérémy.

Hắn xuống cầu thang như sợ điều gì hắn có thể tìm thấy ra bên dưới.

Bên dưới, cũng chính cái bộ tộc đã cứng đờ, hoá đá này đây, cũng ngồi trước những tách cà phê sữa đá mà không hề một ai động mộ tới. Tất cả hướng nhìn về phía đầu bàn. Hai người đàn ông đứng đó, phía ngược chiều ánh sáng. Hai hình ảnh của đá cứng xuất hiện tạo nên màn hình nơi ánh sáng ban mai. Chúng tôi không trông thấy mặt họ. Họ đặt một quả trứng phục sinh lên bàn, trước họ. Họ đợi chờ.

Một quả trứng phục sinh...

Đó là hình ảnh thứ nhất xuất hiện với tôi: Một quả trứng loại lớn màu đen sẫm, nhấp nháy ánh kim loại. Một quả trứng tương lai hung hiểm, do một giống quái long đẻ ra. Sự im lặng bao trùm không gian phòng chừng như rỉ chảy ra từ quả trứng. Tôi giật mình khi một trong hai người ngỏ lời với tôi:

- Ông là Malaussène phải không?

- Vâng, tôi đáp.

Người thứ hai chỉ quả trứng như cách người ta quỳ gối trước một chiếc bình Thánh.

- Di hài của em gái anh.

Trước khi hành động đó bị cả bàn phản đối, người thứ nhất đã giới thiệu.

- Các ông Balard và Fromontoux, cửa hàng Letrou.

Đúng, rất đúng... rất đúng... Nhà thờ Le Père-Lachaise đã kết thúc công việc và chuyển quả bóng cho cửa hàng Letrou... Lộ trình bó buộc... đây chuyện thông thường... Chẳng có gì ngoài việc tự nhiên... Thérèse trở về

nhà, cả thầy là thế... Tôi đã suy nghĩ với nỗi hãi hùng rằng cái bình hài cốt thì phải nóng. Nhưng một nỗi ghê sợ còn sâu sắc hơn nhắc nhở cho tôi hay là không có gì giá lạnh hơn những tro tàn giá lạnh. Cái lạnh không sắc thái của năm tro di hài... Thật giống như một nỗi nhớ từ những ngón tay tôi... không xác đáng từ sự lạnh giá... một sự thiếu vắng nhất định của hơi ấm.

- Xin phép cho chúng tôi được ngỏ những lời chia buồn sâu sắc nhất cùng tất cả.

- Đến bản thân anh cùng gia đình.

- Nhân danh riêng chúng tôi và cửa hàng chúng tôi.

Balard và Fromontoux cùng nói bằng một giọng điệu như nhau. Tôi lẩm bẩm một lời cảm ơn mơ hồ. Họ phải tiếp nhận để còn mở màn cho một cuộc nói chuyện khác, bởi lẽ họ đã đột nhiên tỏ ra sôi nổi hơn.

- Anh hài lòng với cái kiểu bình chứ? Balard hoặc Fromontoux đã hỏi thế.

- Nếu không hợp, Fromontoux hoặc Balard nói tiếp, thì cửa hàng chúng tôi có sẵn một gam kiểu đầy đủ...

Tôi nghe thấy tiếng lách cách chạm vào ổ khoá của một chiếc rương hồ sơ và chưa một ai trong chúng tôi kịp biểu hiện dù chỉ là một cử chỉ nhỏ nhất nhất, thì chúng tôi đã thấy bày ra trước quả trứng đựng bộ hài cốt của Thérèse cả một loạt những ảnh chụp. Đây là những chiếc bình hài cốt để so sánh. Fromontoux hoặc Balard đã chơi ván bài khéo léo hệt như Thérèse lúc bày ra bộ bài Tarot kiểu Marseille của cô.

- Như ông có thể nhận xét đấy, bình đựng tro tang lễ đã tiến triển rất nhiều.

- Có thời gian rất rộng rãi để ngắm nhìn lại sản phẩm...

- Cửa hàng chúng tôi đã hết sức chuyên chú vào việc đó.

- Người quá cố cũng có quyền bày tỏ những sở thích khác nhau.

- Nhất là những chiếc bình được giữ ở nhà.

- Đa dạng hình thức và chất liệu...

Họ thực hiện việc rao hàng, vừa đưa chuyền, thay đổi vị trí lẫn nhau. Một quả bóng bàn trúng đích. Trong lúc Balard hoặc FromonteuX nói chuyện, thì FromonteuX hoặc Balard đi vòng quanh bàn, đặt trước mỗi người chúng tôi một bức hình chụp: bình hài cốt bình sinh đựng tiền – để đập vỡ, nếu người ta quyết định tung rải Thérèse – thì họ trao kèm như một chiếc búa.

- Khuyến mãi cho đến tận tháng mười!

- Một ngàn sáu trăm francs, không kể thuế, kể cả chiếc búa đập đá...

- Một nghìn chín trăm ba mươi sáu francs TTC (kể cả thuế)...

- Hai trăm chín mươi bảy Euros tám mươi lăm...

- Trả trong ba tháng, miễn phí tín dụng.

- Hoặc kiểu bình này, với khám hồng ngọc Bra-xin...

- Có hơi tốn kém hơn, hẳn vậy...

Toàn thể trong ảnh hưởng sao mệnh nói chung, và tôi, dưới cái nhìn chết người âm thầm gào lên Julie, bảo tôi: “làm một việc gì đó, Chúa ạ!”. Vào lúc Cậu Bé đi ngang qua và lấy trộm mất một tấm ảnh chụp. Tôi đã nhìn thấy nó sắp biểu hiện ý thích và bị Jérémy chặn lại, dĩ nhiên từ đó sẽ xảy ra một trận ẩu đả không tránh được, sẽ kết thúc bằng sự xâu xé trước năm tro tàn của Thérèse.

Julie có lý. Tuyệt đối phải ngăn chặn việc đó.

Tôi đã không thể để nỗi buồn lên tiếng, tôi đã lặn sâu vào bản thân, tập trung càng nhiều càng tốt vào bản thân, và từ đó, lần đầu tiên trong đời, từ nơi ẩn khuất nhất của tôi, tôi đã bày tỏ rõ rệt lời cầu xin về một can thiệp vào siêu nhiên.

Trời xanh đã nghe thấu lời tôi.

Trời xanh đã chuẩn nhận.

Đã chuẩn nhận!

Tôi! Kẻ tội lỗi nhiều lần tái phạm, kẻ xúc phạm thần thánh tuyệt vọng, lăn quay đến chỗ cùng cực của sự vô tín...

Trời xanh đã chuẩn nhận cho tôi!

Lần thứ nhì khi Cậu Bé sắp mở miệng, thì một giọng nói khác với giọng nói, đã vang lên trong ngôi nhà bộ tộc. Một giọng nói đến không từ hướng

nào cả, kéo dài khi nói.

Ph...ả...i ải, đ...ã...y..ấy...

Một giọng nói của đệ nhất thiên thần, mãi mê xoáy lượn giữa chúng tôi.

- Ồ, ph...ả...i ải đ...ã...y..ấy...

Cậu Bé thả rơi tấm ảnh chụp xuống, con mắt tròn xoe sau cặp kính hồng. Mọi người đều ngẩng đầu lên. Đến phiên Balard và Fromontoux cũng chờ ra vì kinh ngạc.

- Phải đấy! Giọng nói ngắt quãng trong hơi thở hỗn hển. Phải đấy! Phải đấy! Phải đấy!

Một nữ thiên thần, không nghi ngờ được, một thiên thần mỹ lệ phái nữ, bằng lòng trọn vẹn với những niềm vui của cuộc sống:

- Phải... đ...ấy...ấy...ấy!

Và, sau khi bùng phát ra tiếng hét cùng cực vui thú này, đã co lại trong một hơi thở dài thoải mãn, giống như người ta kéo lại những chần mèn về phía mình.

Im lặng.

Tất cả những gương mặt của bộ tộc đều quay về phía cửa phòng ngủ.

Yasmina từ cầu thang thoát hiện ta, chói sáng rực rỡ, mắt nhìn quanh khắp phía.

- Sema? Sema? Cô gọi lớn, các người có nghe không?

Tôi đã quay gót.

Tôi cũng đã đóng chặt cửa lại.

Bàn tay tôi đặt trên quả đấm cửa.

Tôi đã chậm chậm mở ra.

Và, đúng rồi...

Đúng rồi.

-

-

-

Thérèse nằm trong giường.

Cô nắm tay ngủ ngon lành.

Quanh tôi không một tiếng nói.

Thực ra, khi trong mắt mọi người còn cái vật đã cháy thành than, với cái nhếch miệng chói sáng này hoặc cái vật thể phi hành không rõ tung tích này đặt trên bàn, thì sự im lặng là mệnh lệnh. Ngay cả nỗi sợ hãi thấy được

trên màu da vàng quệt của Balard và Fromontoux. Chính họ đã nhìn thấy trong lĩnh vực này, đó chính là lần đầu tiên họ tham dự vào một cảnh phục sinh. Nói đúng ra, hôm nay khi nghĩ lại, thì không phải chính kỳ quan này làm tôi ngạc nhiên nhất. Sự thể đó, không hôm này thì hôm khác sẽ xảy ra với Thérèse. Thérèse, Thérèse rất mực nhu mì, trong trắng của chúng tôi, mà Jérémy quả quyết cô đã sinh ra trong chiếc áo lặn của phi hành gia bơi ngoài vũ trụ, Thérèse loã thể! Lần đầu tiên trong đời cô loã thể trên giường mình. Những tấm chăn nhàu được kéo lộn xộn lên thân hình thay vì che dấu sự lỏa lồ, lại khiến cho nó càng thêm rục rỡ. Vì, còn có điều khác cũng xảy ra: Thérèse không còn góc cạnh! Đó chính là Thérèse của chúng tôi, không còn ngờ, nhưng lại là điều khác, một Thérèse trong những đường cong mảnh khảnh, duyên dáng, tóc buông lơi, tay rã rời buông thả, làn da trơn láng và nhợt nhạt, một nụ cười thỏa thuê trên gương mặt trong như trẻ thơ. Thérèse, tuy vậy cũng là cô, nhưng Thérèse bỗng nhiên không còn ràng buộc, chứa đầy dòng máu bao dung, phập phồng ẩn hiện dưới làn da cô, Thérèse được mặc khải nơi chính bản thân bởi một chuyến du hành nào đó người ta không biết được.

- Chúng ta có thể nói đó là má, Cậu Bé thì thầm.

Chính xác là thế.

- Nâmet, Yasmina thì thầm.

Như vậy cũng đúng với sự thật, “Nâmet”, Thérèse giống như trong một giấc mộng.

- Tuy nhiên, chúng ta không chiêm bao, chúng ta, Hadouch lằm bằm.

Sẽ đến lúc bắt tay vào việc đó, Rachida ậm ừ, vừa loay hoay. Một sự thể khác còn xảy ra vào lúc Hadouch và Rachida vừa bỏ đi. Thân xác của

Thérèse co giật từng hồi. Đầu tiên là những co rút kín đáo, giống như sự xào xạc, rung rung của làn da dưới một làn gió vụt qua, sau đó một loạt những co giật, lớp này nối tiếp lớp kia cho đến lúc toàn thể thân người Thérèse run lên bần bật như bị ma ám, nhưng cả nụ cười và giấc ngủ của cô không hề bị ảnh hưởng. Một nỗi toàn phúc run bắn lên làm cho bạn cảm thấy máu mình đông lạnh. Còn khủng khiếp hơn nhiều so với một thân thể phụ nữ thường quay quắt, vặn vẹo trong những trò vui chơi ma ám. Tôi thấy rõ, tất cả chúng tôi đều lùi lại một bước. Bây giờ thì Thérèse giật nảy lên từ đầu đến chân. Chiếc mền trượt ra, chúng tôi phát hiện cô trong toàn thể sự rõ ràng, mới mẻ. Không ai dám che phủ lại. Chúng tôi nhìn cô, giữa sự hãi hùng và niềm hân hoan, chừng như có một sức mạnh huyền bí nào đó sắp gửi đến cho chúng tôi một thông điệp chạm nổi trên làn da chói ngời này. Một khúc phim tồi tệ, xét trên chân lý, nhưng đã khiến Thérèse hoan hỉ. Sau đó chúng tôi nghe thấy những cú đấm. Những cái đấm trầm làm lay động ngôi nhà. Cái ấy vang lên từ những vực biển sâu. Một hồn linh mài miệt gõ cửa, theo sự đánh nhịp của Thérèse. Cô run giật lên trong vẻ đẹp tuyệt vời và mãi mãi không tỉnh giấc. Những cái đập trên sàn nhà, những tiếng rít từ chiếc giường lò xo, tiếp theo cái mùi thân thuộc này đây...

Cuối cùng tôi đã hiểu.

Tôi ngồi xồm lên.

Tôi nhìn dưới giường.

- Như thế đủ rồi, Julius, ra đi!

Tức thời, con chó Julius thôi không cào cấu nữa. Nó kiệt sức, chừng nào cái khối thịt của nó không còn giúp nó. Con chó cũng nhìn chúng tôi như chúng tôi đã được hồi sinh. Không còn dấu vết nhỏ nhặt nào của cơn khủng hoảng đêm qua nơi nó. Một hơi hám nhỏ nhoi của sự xác định, một thoáng

phân vân cũng hiện vào trong cái nhìn... Một cái gì đó bổ sung cho nhân tính.

*

* *

Chúng tôi đã cố gắng khuyên giải Balard và Fromontoux. Chất cà phê đã phần nào giúp họ tỉnh lại. Họ đã trở lại Paris với một trách nhiệm thiêng liêng được giao phó: Tìm ra trong bảy triệu dân cư, cái gia đình buồn đau nào để trao cho quả trứng phục sinh của họ.

Chúng tôi vừa mang lại cho họ một ý nghĩa đời sống.

Lúc này, tất cả những chiếc giường trong nhà đều yên ngủ. Julie và tôi đã thu hồi lại lãnh thổ của chúng tôi. Chúng tôi đã dần ngoi lên mặt đất khi điều hiển nhiên đập vào mắt.

- Julie, em đã nói ra tiếng Capote phải không?

- Miễn nhiệm?

- Anh bảo với em rằng Marie-Colbert có một cái đầu để hôn dưới bao cao su, bất cứ lúc nào, HIV hay không ư?

- Đúng.

- Anh nhầm rồi.

- Thế à?

- Thérèse đã mang thai.

- Như thế nào? Đầu hôm mới mai à?

- Trăm ăn một thua.

Tôi nói tiếp, thừa chết thiếu sống.

- Điều đó đang thực hiện, Julie ạ. Tất cả điều anh tiên đoán sắp xảy ra. Từng điểm một. Marie-Colbert đã chết. Thérèse mang thai... Em cứ mắng nhiếc anh chừng nào em muốn, nhưng việc ấy sắp đổ lên đầu anh, anh biết, bây giờ đúng là anh đang chịu áp lực. Chấm dứt cơn trào dâng bi thảm, chưa tới hai mươi bốn giờ nữa, anh sẽ nộp mình cho cảnh sát.

13.

Julie đã không trách mắng tôi. Nàng bám sát tôi để hỏi Thérèse lúc cô ấy thức dậy. Thérèse đã phản ứng hoàn toàn vui vẻ:

- Chị muốn em nói gì với chị? Benjamin có lý, hoàn toàn là thế! Marie-Colbert chỉ ưa năng khiếu tiên tri của em. Sáng chủ nhật, sau đêm tân hôn – không gây kinh ngạc, đêm tân hôn, khép vào trong ngoặc – sau khi em cho chồng em biết rằng em đã mất khả năng tiên tri, em đã nhìn thấy mặt anh ấy dài ra và em đã bỏ đi. Thế đấy.

Nói vậy với một nỗi vui hồn nhiên, vừa nhúng vào trong tách sữa trắng lát bánh mứt bơ quả quật. Mắt thơ ngây, nhai nhỏ nhẹ, bàn tay đã sẵn sàng với lấy một lát bánh nữa. Thérèse ăn cho hai người, cô dùng một bữa điểm tâm gấp đôi, mang thai một đĩa đói, không nghi ngờ gì cả, bị chiếm chỗ bởi một đĩa phàm ăn.

- Cô đã ra đi như thế? Julie hỏi. Không đợi ửng thuận? Không chờ anh chàng đuổi?

Thérèse ngược mắt nhìn trời:

- Julie, em không còn linh tính nữa, nhưng em không ngu. Em đã nhìn thấy trong đầu anh ấy, em nói với chị như thế! Sau đó là gì, chị biết bọn đàn ông rồi, nếu có một điều nào đó để họ chờ đợi từ chúng ta, chính là chúng ta mang lại cho họ sự can đảm để tống chúng ta ra khỏi cửa. Em đã ra tay trước, thế tốt hơn. Em đã đợi chuyển tàu đêm và nhẹ nhàng về nhà. Benjamin, không còn bơ à? Có phải đây là tất cả số bơ còn lại không?

Julie còn muốn biết thêm, một câu chuyện kể chi tiết về chuyến du hành tân hôn, chẳng hạn.

- Tại sao ư? Thérèse vừa hỏi vừa đưa hai ngón tay đón món bơ do tôi mang lại cho cô, chúng ta khỏi đếm xỉa đến điều đó, nó thuộc quá khứ rồi!

- Chỉ nhằm biết được việc đó ra sao, Julie nhấn mạnh, cũng bằng một giọng hăng say, điều đó đã không bao giờ đưa chị vào một chuyến du hành hôn lễ được!

Nàng hất hàm ra hiệu tôi.

- Anh chẳng thiệt gì cả! Thérèse nói giọng bất cần, vừa phết bơ lên bánh.

Và kể cho chúng tôi rằng vừa ra khỏi nhà thờ Saint-Phillipe-du-Roule, vừa leo lên chiếc xe cứu thương thần thoại và đi vòng quanh góc phố La Boétie-George V, đôi vợ chồng đã lao vào chiếc Taxi, từ đó họ đã nhảy vào một chiếc máy bay hạ cánh đưa họ vào trong một địa điểm nối liền với khách sạn La Bahnhofstrass của thành phố Zurich rộng lớn như một đường băng cho máy bay hạ cánh.

- Một khách sạn đặc biệt hết sức sạch sẽ, Benjamin ạ, khắp nơi đều trang trí hoa, phục vụ tuyệt hảo, hai buồng tắm và hai giường giành cho vợ chồng, nơi đây rượu sâm-banh đang chờ chúng em, với hai nữ hầu phòng mặc quần áo đại lễ và những lời chúc phúc của ban giám đốc bằng tờ mẫu đôi. Thật tuyệt hảo. Em đã nghĩ đến anh, anh của em ạ, việc đó có thể làm anh hết sức bất bình.

Nhưng bởi đâu mà cô có khí sắc vui vẻ này? Phải chăng đó là cách nói huyền thuyên mười voi không được hút nước sáo? Thérèse này là gì? Và

làm sao có chỗ để chúng tôi xen vào để báo cho cô biết về cái chết của Marie-Colbert?

- Sau đó? Julie hỏi.

- Sau đó, Marie-Colbert là Marie-Colbert, công việc là công việc, và các trách nhiệm là các trách nhiệm, hai tiếng chuông điện thoại đã reo lên và quây lể tân báo với chúng em là giờ hẹn của chúng em đã đến.

- Các người có hẹn?

- Vâng, một cuộc hẹn trang bị ba phòng với một núi hồ sơ phải ký mà em không biết. Marie-Colbert đã giới thiệu em với M.Altmayer, người quản lý tài sản của hiệp hội của bọn em, và bọn em bắt tay vào việc. Marie-Colbert ký, em ký, M.Altmayer xác nhận và ký, hồ sơ chuyển từ phải sang trái, công việc này tốn cả một giờ.

- Cô ký cái gì, đúng ra?

Cô nở một nụ cười vừa xác thịch vừa thơ ngây (một nụ cười lộ liễu, Brigitte Bardo trong một của những vai đóng ban đầu).

- Ô! Cái ấy... phải hỏi Marie-Colbert, em đã để lại cho anh ấy hai cái vali giấy tờ. Benjamin, làm cho em hai quả trứng rán? Em đói chết mất!

- Những trẻ sinh đôi! Cô ấy tạo ra cho chúng tôi những đứa trẻ sinh đôi. Tôi suy nghĩ về tiếng reo mừng của Cậu Bé. Cái khẩu vị thích thú này, điều thèm muốn vô tư này. Vâng, hoàn toàn thuộc mẹ, khi người mẹ vừa bỏ rơi một người cha sinh của đứa con.

Marie-Colbert đã cặp đôi với cô!

- Và sau đó? Julie hỏi:

- Sau đó, sau đó, chị thật buồn cười, sau đó... chúng em thâm nhập phạm vi thân mật! Chị muốn biết điều gì? Phải chăng em đã tự nằm lăn ra trước Baguette quần của anh chàng? Phải chăng em đã cưỡng hiếp chàng tại chỗ? Được rồi, có thể em phải, nhưng đã đến giờ ăn rồi và không phải loại nhà hàng để cho một nàng hôn thê trẻ có thể lôi chồng mình xuống dưới gầm bàn... cũng không phải loại chồng này.

- Và lại, đối với những điều thuộc đêm tân hôn, có một việc đã xảy ra lạ lùng cho đến nỗi...

Tôi quay lại, cái cán chảo nằm trong tay.

- Em muốn biết ý kiến chị về điểm này, Julie.

Julie nhướn đôi mày lên, chờ đợi.

- Chàng đã đặt một viên thuốc ngừa thai, Thérèse buông ra câu nói hoàn toàn tự nhiên.

Một sự tin chắc đã sụp đổ. Tôi vẫn luôn cầm cái cán chảo này trên tay.

- Như thế là điều thông thường, làm thế? Thérèse hỏi. Đối với một đêm tân hôn, em muốn hỏi thế? Điều đó thường xảy ra? Với một cô gái mà người ta biết còn trinh?

Julie ấp úng một câu trả lời, từ đó phát ra tiếng không, kết thúc bằng tiếng đúng, đôi khi, có thể, vì nàng không thông thạo về vấn đề đêm tân

hôn, nhưng sẽ thấy sao, trong bối cảnh hiện thời, nghĩa là, có thể, về cô mà Marie-Colbert đã ngờ vực, dù rằng...

- Khi em nghĩ lại việc đó, Thérèse ngắt lời, em cho rằng đây là chi tiết khiến em quyết định ra đi trên chuyến tàu đêm.

Cô nói nói thế mà không để mất đi cái khí chất vui vẻ và trong lúc đó mấy quả trứng trong cháo đã bị cháy. Cô tỏ sáng rõ ràng cho đến nỗi chúng tôi ngần ngại không dám báo cho cô biết về cơn hỏa hoạn tại ngôi nhà bộ tộc. Thế mà tin này cũng không khiến cô xúc động hơn việc ấy.

- À, thế à?

Cô lắc lắc đầu.

- Hôm kia, em có nói với chị rằng điều đó đã được viết ra rồi.

Người ta đã biến Thérèse của tôi thành sắt đá rồi. Nơi chiếc áo giáp vui vẻ che chở này không hề có một sơ suất nhỏ nhặt nào.

Tôi hỏi:

- Em đã làm gì, chiều qua, khi ra khỏi nhà?

- Em làm cái điều mà em đã nói với anh. Em đi đập tắt Yemanja.

- Em đã ở một mình trong nhà?

- Rõ rệt! Tất cả mọi người đều biết em đã không còn linh khiêu nữa.

- Cô có để lại cái gì đó thắp sáng chứ? Một chiếc lò đun, một cái bóng đèn, một bếp ga Batagaz?

- Vào lúc này à? Đang mùa hè, Benjamin ạ. Không, em đã cho vào chiếc hộp nhỏ những đồ đạc của em và đi ra, vẫn để cửa mở, phòng khi đó có ai đó muốn vào ngủ, tất cả là vậy.

- Rất cần cho cô ấy biết rằng ai đó, một phụ nữ, đã chết tại đó, bị thiêu sống.

Đồng thời trong cơn nùng nhiệt, cô cũng ngừng lại một chút để lấy hơi. Sau đó cô nói tiếp:

- Được rồi, em sẽ đến sở cảnh sát để nói với họ là không phải em. Cô đứng lên để thực hiện ý định. Tôi rời bàn tay ra khỏi cổ tay cô. Tôi muốn báo với cô về cái chết của Marie-Colbert. Nhưng một vấn đề xuất hiện trong tôi:

- Em đã đi đâu sau khi dập tắt Yemanja?

- Em đã đi vòng một chuyến.

- Nơi nào?

Vì, suy cho kỹ, thì chính cái vòng đi này đã làm cho cô thay đổi hình dạng. Cô đã hờn giận khi trở lại Zurich. Con chó mệt như tử đòi đi ngủ, dựa vào tường... Zombi (kẻ mềm yếu vô cảm) lúc thức dậy... Nỗi buồn máy móc đi ngang qua ngôi nhà của bộ tộc để dập tắt Yemanja...

Julie lên tiếng:

- Thérèse, em trả lời chứ? Em đi đâu, sau căn nhà bộ tộc?

Cô nhìn chúng tôi người này, rồi người kia:

- Mọi người bận tâm gì về em? Mọi người trông nom em? Một phụ nữ đã từng có chồng? Muộn quá rồi! Chính ở tuổi sắp thành niên mới cần được theo dõi cận kề! Những trò Chiêm Tinh rồ dại của cô và tất cả thứ ấy...

Hắn tôi phải có cái đầu ghê tởm, cho nên cô đã cười vào tôi thêm một trận hả hê và lùa bàn tay vào mái tóc tôi, vừa đứng lên lần nữa.

- Em trêu anh đó, Ben ạ... Đi đi, em còn phải đến sở cảnh sát.

Vừa khi cô vượt qua cánh cửa của ngôi nhà bộ tộc, thì Mo le Mossi và Simon le Kabyle, xuất hiện từ đâu không biết, đã vây lấy cô. Hadouch gia nhập vào bọn họ.

- Chúng tôi đi theo cô ấy, Ben à. Sau hết, vì có thể ai đó toan tính ám sát cô ấy tối nay.

- Em đi với họ, Julie nói.

*

* *

Có những bầu không khí không đánh lừa. Điều đó tập trung lại trên tôi, điều đó khép lại khắp chung quanh, điều đó tự thắt gút lại và tôi ở lại trong trung tâm cuộn tơ rắc rối. Thérèse có thể không mang thai, nhưng người ta đã ám sát Marie-Colbert một cách êm thấm rồi. Điều tồi tệ nhất đang ở

ngay trước cửa nhà tôi. Nó sắp hiện hình dưới dạng một rổ xà lách và một cặp còng tay mạ kền. Tôi đã vùng vẫy trong nhiều tuần mà vô ích. Xem đấy, đã gần xảy ra rồi. Tôi cảm thấy có phần nhẹ gánh. Lợi dụng lúc chỉ còn lại một mình, tôi vào phòng chuẩn bị hành lý vào tù. Sau khi khóa lại chiếc va-li, tôi liền đến nhà Azzouz để nhận số sách cũ mà tôi đã nhờ bà Zabo và Loussa de Casamance đặt mua.

- Tôi chưa nhận được tất cả số sách đó, Ben ạ, công việc này quá gấp phải không?

- Bạn sẽ gửi cho tôi những cuốn khác theo địa chỉ mà tôi sẽ chỉ định sau cho bạn.

Azzouz nhét đầy sách vào chiếc xách mang vai của tôi.

- Ben, bạn dọn nhà à? Bạn từ già Belleville sao? Việc đó trở thành quá bất tiện cho bạn phải không?

- Nghĩ thường niên mà, Azzouz.

Anh bạn xem xét từng tên sách một trước khi nhét vào xách cho tôi.

- Nghĩ thường niên trong một tu viện à? Thích nhỉ!

Tôi muốn ăn món Couscous một lần chót. Đầu tiên tôi nghĩ đến quán Koutoubia, nhưng ý tưởng phải đối diện với Amar, Yasmina, ông già Semelle, những cái nhìn cuối cùng của họ, đã làm tôi mệt mỏi. Tôi đi chéo qua phía nhà hàng les Deux Rives và ngồi vào chiếc bàn tròn, nơi Rachida và tôi từng tranh luận về những tác động độc hại của thuật Chiêm Tinh. Tôi gọi món makfoul và ngồi ăn trong sự im lặng bình an của Areski.

Nhân đó tôi đã dạo một vòng quanh Belleville, máy ảnh cầm tay. Tôi chụp hình cái gì tôi nhìn thấy, không tìm kiếm, không phân biệt, kỷ niệm là những đứa con của sự tình cờ, duy những kẻ là đồ giá mới có ký ức trật tự.

Sau đó, tôi đã đột nhập về nhà, quyết định yêu Julie một lần cho tất cả. Nhưng tôi biết người ta sẽ không để lại cho tôi kịp thời gian. Một chiếc xe cảnh sát ập vào nhà. Ba người mặc thường phục đang đón tôi nơi cửa nhà tôi. Tôi có quen biết Titus và Silistri. Tôi nghĩ rằng, do quan hệ bạn bè giữa chúng tôi, họ không nên cảm thấy thích thú. Tôi không biết có người thứ ba. Sau khi thông báo cho tôi biết rằng họ đến nhân vụ Marie-Colbert, Silistri đã giới thiệu người đó với tôi.

Và cứ xem đó, tôi tự nhủ.

- Vị phó nhiệm Jual, Silistri nói.

Phó nhiệm Jual lắc đầu, không nói một tiếng.

Anh sẽ giới thiệu thẩm phán đoàn thực hiện điều tra, Titus giới thiệu, nhưng che dấu sự bối rối.

- Người phụ nữ gặp tai nạn chẳng là ai cả, Silistri nói.

Bằng một dấu hiệu câu mà, phó nhiệm Jual muốn nối với họ là họ đã nói quá nhiều.

Suýt nữa là tôi nói rằng tôi đang đợi họ, “chỉ cần một giây thôi, tôi sẽ lấy ra chiếc va-li”, nhưng tôi sẽ không lập lại như cách nói của họ. Tôi đã tìm kiếm câu nói thích hợp nhất với những trường hợp thế này và tôi đã tìm thấy:

- Tôi có thể làm gì cho các ngài đây?

- Em gái ông, Thérèse đang trong tình trạng bị bắt, thưa ông Malaussène, phó nhiệm Jual buộc miệng nói.

- Cô ấy có đấy chứ? Silistri hỏi.

Họ đọc thấy trong mắt tôi là cô có đấy, ngay phía sau họ. Cô từ sở cảnh sát về. Cô băng qua đường, nhảy nhót tung tăng, giữa những vệ sỹ.

- Người ta đã nhìn thấy cô tối nay tại địa điểm xảy ra tội phạm, Titus nói vào tai tôi trong khi hai người kia quay đi. Bị nhìn thấy và nhận dạng. Lỗi còn ở trên truyền hình. Đáng tiếc, Malaussène ạ, thật lòng, hầu như điều tôi muốn hơn, là bạn.

14.

Họ đã còng tay cô, mang đi thật nhanh đến nỗi tôi không đủ thời gian nói với cô một lời. Tôi vừa có cử động hướng về cô thì đã bị Titus giữ lại:

- Cô ấy không có quyền liên hệ với bạn, sự việc còn nghiêm trọng hơn bạn tưởng.

Titus lao vào trong chiếc xe đang nổ máy sẵn.

Tôi còn nhìn thấy Thérèse một lần cuối qua tấm kính phía sau xe, ngồi giữa Silistri và viên thụ ủy Jual. Mặc dầu bị còng cô vẫn ra dấu bảo tôi rằng không, với một ngón tay chỉ vào cái khác. Người ta có thể hiểu rằng: “Không phải em đâu”, hoặc “anh đừng lo cho em”, cô cười bằng miệng và cả bằng mắt, chừng như ba người kia đang mời cô đi uống nước cam vắt trên bờ sông Marne. Và, tôi còn ở đó.

Với chiếc xách chất đầy sách cũ của tôi.

Quá sức khờ khạo...

Xấu hổ vô cùng...

Về điểm đáng trách này...

Phần xạ đầu tiên của tôi là để mặc cho Hadouch, Mo, Simon và Julie giẫy nảy lên như trúng phong bên lề đường, còn phần tôi thì đâm bổ vào phòng mình, tháo gỡ ra thật nhanh chiếc va-li đã chuẩn bị sẵn của tôi, sắp

xếp lại đồ đạc, lẳng xăng như một chú khi, nhằm chôn dấu sự khờ khạo của mình xuống dưới tấm thảm, vất chiếc xắc đeo vai vào trong giỏ áo quần, lấp liếm đi sự ngu ngốc kèm theo sự xấu hổ ở một mức độ chưa từng thấy, tự nhìn vào bản thân anh đi, mà hãy tự nhìn vào bản thân, hãy tự nhìn vào bản thân tồi tệ thể thâm, để xóa đi những dấu vết của chứng cuồng ám vô độ, vì lo cho Thérèse, lo cho điều gì sẽ xảy đến cho Thérèse, cho điều gì rất có thể khiến cho người ta còng tay Thérèse trước mặt anh – còng trước mặt anh! Thérèse! Thứ đồ ăn phân loài sâu bọ, hãy xếp lại phòng của anh, kìa, để không lộ ra anh là gì, hãy lấy những cuốn sách cũ trong giỏ ra, ít ra, làm sao anh giải thích được cho Julie sự hiện diện của Đức Thánh Jean de la Croix trong đống quần áo dơ bẩn, hãy lấy chúng ra khỏi giỏ, nhét chúng dưới giường, sách đọc mùa đông, tôi không hiểu được tôi, nhưng từ đâu đến xuất hiện nơi cô sự tỏa sáng kỳ lạ này, phải chăng sự hoang lạc vào cái thời gian chồng cô bị ám sát này, vào ngày hôm sau đám cưới, bị nghiền nát trong lồng cầu thang máy, thiên thần thuộc Chúa, bị ném qua cửa sổ, rơi từ trên cao xuống, lắc lư trong khoảng trống, Thérèse không, dĩ nhiên không, không phải Thérèse, nhưng cô ấy đã làm điều gì chiều hôm ấy tại đường Quincampoix, trong khi tôi tin là cô bị giữ lại để bị thiêu sống trong ngôi thương xá của cô, quá ung dung thái trong lịch trình đám cưới kiểu Thụy Sĩ của cô, và Titus, “còn nghiêm trọng hơn là bản tưởng!”, nhưng tôi thì đã sẵn sàng tin tất cả, trừ việc Thérèse có khả năng giữ chân một vị cố vấn thẩm kế bậc nhất – mà đó là chồng cô – để treo đu đưa phía trên lan can khách sạn đặc biệt của anh ta, và quay về nhà trong niềm hạnh phúc tràn trề sau khi nhìn thấy – và nghe thấy, nhất là nghe thấy thân thể anh ta dập nát, dưới thấp hơn hai mươi mét, trên lớp đá hoa của tổ phụ mình, không, không, không phải Thérèse, hoặc lúc đó các em gái của chúng ta không còn là các em gái của chúng ta, nhưng anh, anh là ai, hử Malaussène, để sắp đặt căn phòng của anh giống như một người bệnh thay vì trở xuống tìm kiếm các kế hoạch với những người khác, anh muốn mình trở thành ai? Hãy tự nhìn xem anh, Malaussène, thật tình anh đang làm chiếc giường ngủ cho anh, tại cái khoảng vị trí của anh, giống như một người lính có kỷ cương, giống như người ta tự tạo cho mình một vô thức, và đang cẩn thận

sắp xếp những cuốn sách lên giá sách của thư viện, tiểu thuyết cùng với tiểu thuyết, thơ, kịch, nghệ, khoa học xã hội, triết học, tôn giáo, và cuốn Loài người của Robert Antelme, sắp đặt Loài người ở đâu? Đó là vấn đề thực sự của văn minh, thế đó, sắp một cuốn sách vào chủng loại nào? Vì mỗi thế kỷ có chủng loại của nó, thưa quý bà, quý ông mỗi thế kỷ có thiên tài riêng của nó, đó mà điều mà trường học đã dạy cho con cái chúng ta rất có cấu trúc: Thơ thuộc thế kỷ XVI, kịch nghệ thế kỷ XVII, trí tuệ duy lý thế kỷ XVIII, còn thế kỷ XX, nếu người ta đi theo con đường ấy? Chung với loại nào, thế kỷ XX thuộc chủng loại nào? Litterature concentrationnaire, (văn học trại tập trung) thưa quý bà, quý ông, một giá sách tuyệt vời nếu chúng ta không muốn bỏ quên gì cả, nói theo hiện tại và dự đoán tiếp theo...

*

* *

Họ đến vào chiều hôm sau. Phó nhiệm Jual, Thérèse, Titus, Silistri, cùng với một toán nhân viên mặc đồng phục. Phó nhiệm Jual xuất trình một lệnh khám xét có đóng nhiều con dấu và ra lệnh cho chúng tôi không được đến gần Thérèse, tay luôn luôn bị còng. Chúng tôi ở lại trong phòng bên dưới, ngồi quanh chiếc bàn, dưới sự theo dõi của một nữ cảnh sát có dáng vẻ thô lỗ, tay cầm một chiếc gậy màu trắng, chờ đợi sự tiến hành. Những người khác đi tìm một cái gì đó. Họ tìm kiếm tứ tung, trong bồn ngủ của bọn trẻ con, các hộp tủ áp tường trong bếp, trong máy giặt, máy hút nước, những chiếc đệm hơi, tứ tung. Tôi nghe tiếng những cuốn sách từ trên giá đổ ào xuống và tự nhủ thế là phiền rồi. họ dò xem các bức tường, trần nhà, sàn nhà, đào bới tứ tung chỗ nào phát ra âm rỗng. Họ đã vi phạm đến tủ đựng thánh tích của má. Theo sự suy đoán từ cái nhìn của cô cảnh sát, rất có thể họ mở banh con chó Julius làm hai mảnh nếu họ nghĩ có thể tìm ra trong nó đồ vật họ cần tìm. (Những con nhãi này, tham gia cảnh sát này, tất cả đều như nhau, cái định hướng nhà trường này... và thế là, đã làm cho cái nhìn,

bộ đồng phục của chúng trở thành lạnh tanh, siết chặt quai hàm của chúng thêm vài bậc khác hơn lũ con trai, và hể chúng còn trông xinh xắn hơn nữa thì lại càng tỏ ra gồ đá hơn. Vì người ta đã rèn luyện cho cái bọn mặc dịch này một thứ trặc ẩn thật sự và toàn bộ cái cung cách thiên lệch này mà DDASS không biết đến). Trong khi Thérèse, hãy nhìn vào Thérèse, người phụ nữ giết chồng, kẻ sát hại hôn phu, kẻ hạ sát người hôn phối, hãy nhìn giùm tôi cái vẻ duyên dáng này, cử động tự do này, vẻ tự nhiên lúc cô đi trước các kẻ điều tra, dẫn họ từ phòng này sang phòng kia, nhường lối cho họ, giống như cho họ thuê ngôi lều trại của chúng tôi vào dịp nghỉ hè, dường như cô đang khai với họ “cái dấu ấn đặc biệt” của chốn lều trại, nơi chốn tiện nghi dành cho một gia đình đông người, nhưng lạ Chúa, điều gì đã xảy ra với cô tối qua? Sự thay đổi hình dạng này là gì? Thérèse, hãy nói cho anh biết, điều gì đã tháo gỡ em ra khỏi chỗ này? Nhưng cô không nói gì cả, cô không nói gì hơn với cảnh sát cũng như với chúng tôi, ngoài ra chỉ những dấu hiệu trên môi khiến chúng tôi an lòng, “đừng điên tiết, chớ nổi giận vì em, thật vậy”. Mãi cho đến lúc bọn họ bỏ đi tay trắng, vẻ mặt lầm lì, thất bại, chẳng tìm ra gì cả, mịt mù.

Họ vừa đi ngang gần tôi, không thể nào chế ngự được, tôi vụt nhảy về phía Thérèse tay đang bị còng, nhưng cảnh sát Titus đã xen ngay vào giữa, bằng một cách can thiệp của nghề nghiệp cảnh sát, nhanh và mang tính kỹ thuật đã bấm những ngón tay cái vào giữa lòng bàn tay tôi vặn ngoặt cổ tay tôi:

- Ngồi xuống.

Lúc tôi vừa tỉnh hồn lại thì cánh cửa của ngôi nhà bộ tộc đã đóng lại. Tôi ngồi xuống đây, giữa những người nhà, nắm tay thành đấm, quyết định giết người. Tôi cảm thấy có vật gì đó trong lòng bàn tay phải. Tôi mở bàn tay ra. Một mảnh giấy rơi trên mặt bàn. Tôi lật xem. Trong đó Titus viết vồn vện một chữ: “Gervaise”.

*

* *

Điều đó nhắc tôi nhớ lại rằng, trong một đời sống khác của đời sống bình thường, Gervaise đã cộng tác trong tư cách điều tra viên với hai trung úy cảnh sát Titus và Silistri và ngược lại họ là những thiên thần bảo vệ của Gervaise, vậy nên muốn hiểu vấn đề đầy đủ cần phải giải mã thông điệp của thanh tra Titus. “Gervaise” rõ vấn đề, đó là điều được suy ra từ đó.

Tôi đứng dậy.

Julie chặn lại:

- Theo anh thì có bao nhiêu cảnh sát đang đứng sẵn bên ngoài để theo dõi anh cho đến tận vườn trẻ Hoa trái niềm đam say?

Hadouch lý luận thêm:

- Người ta đóng chốt. Họ có thể chẳng cần theo dõi.

Im lặng

- Hay chúng ta gửi Rachida đến đó? Simon đề nghị

Rõ ràng là Hadouch không có thái độ nóng nảy.

Mo le Mossi biện minh thêm trong cùng ý nghĩa:

- Cảnh sát không biết mặt Rachida. Lúc ra về từ nơi làm việc, cô ta sẽ đến gặp Gervaise, tất cả cứ thế.

- Không, Hadouch phản đối:

- Chính trên đường về cô ấy sẽ bị nướng. Khi cô ấy đến đây báo cáo vấn đề cho chúng ta.

Hadouch không để tâm vào cách làm việc này. Phải tiếp cận Gervaise cách khác.

- Chúng ta gọi điện thoại cho cô ta?

- Không được, chủ đề quá nghiêm trọng không thể liên hệ tầm xa đâu. Và lại, chắc chắn về việc nghe điện thoại, điện thoại của chúng ta...

- Vậy chúng ta làm gì?

Do đó mà tôi đảm nhận việc điều hành. Tôi biết rằng di phước Gervaise đang điều hành một cơ sở khá kính, nơi chúng ta gửi gắm lũ trẻ, chắc chắn là vào giờ nhận trẻ, sẽ không có một cảnh sát nào trên đời, ăn mặc dân sự hay đồng phục, chìm hay nổi ngăn cản được việc chúng tôi sống trong chứng cuồng ám tội phạm này, vâng, tôi nói “cuồng ám tội phạm” có nghĩa là tôi không hoàn toàn kiểm soát được mình, tôi bắt đầu một hành động anh hùng, tôi tạo nên một biến hiệu với những khái niệm, mà từ phía sau, tôi sẽ đứng lên đọt kích vào “trụ sở cảnh sát Nhà nước”, và nếu cần chỉ một mình tôi! Xin cho phép tôi được tạo ra thêm vài, ba câu nữa trong quan điểm này và tôi sẽ chọc thủng vòng đại bảo vệ từ bọn tham lợi đến lũ bắt nạt, nhằm giải cứu Thérèse, không loại trừ việc bắt giữ phó nhiệm Jual làm con tin.

Julie hẳn đã cảm thấy sự việc trở nên khẩn cấp, nàng cắt đứt giọng điệu leo thang của tôi, vừa dang rộng hai tay nói:

- Tốt rồi, ổn rồi, không cần phí công anh phải lao vào tình huống như thế, chúng ta hãy đến đó, chúng ta hãy đến đó...

15.

Chúng tôi đã đến gặp Gervaise tại nhà trẻ Hoa trái niềm say đắm. Hadouch, Mo, Simon, Julie và tôi.

- Tóm lại, mọi việc đã tiến triển tốt, Hadouch nói, Rachida muốn ghi danh cho con nhỏ tại đây.

Simon lại nêu lên một ý phản đối:

- Nhưng đâu phải là con cái của giang hồ, mà là đứa con của Rachida!

Hadouch tránh vấn đề:

- Chúng ta yêu cầu một trường hợp ngoại lệ.

- C'est un Ange và Monsieur Malausséne cũng đâu phải là con của gái giang hồ.

Julie lưu ý.

- Đó không phải là điều tôi muốn nói, Simon phân trần.

Có nhiều cảnh sát thường phục theo dõi chúng tôi và nhiều kẻ tò mò theo dõi cảnh sát, cả thế giới này đi bằng một bước đi đó tạo thành một cuộc biểu tình kín đáo. Belleville tấn công Pigalle.

Nhưng, đến chỗ đường xe điện ngầm, thì Belleville sẽ gặp lại Pigalle đến với nó. Gervaise điềm tĩnh trèo lên những bậc tam cấp của trạm xe. Dì phước mang theo C'est un Ange trông như một con Kangourou và Malaussène giống như một con hắc tinh tinh. Clara theo sau, tay cầm hai chiếc xách vật dụng cần thiết, Verdun bám áo cô và Cậu Bé bước theo sát nách.

Không bao giờ tôi trông cậy vào Gervaise để thực hiện mục đích bao gói lại cái nghệ thuật diễn bi kịch. Chị nói vồn vện:

- Vì các bạn đến muộn nên chính chúng tôi đã quyết định đến.

Lưỡng lự một chốc, sau đó đoàn người đã quay lại. Suýt nữa tôi đã xin lỗi cảnh sát. Bọn người ngheù ngheù ra vẻ bất mãn như thể chúng tôi đã làm họ mất được xem một hồi kịch.

Gervaise trở vào Jérémy và Cậu Bé nói:

- Clara và tôi đã gặp hai nhà trí thức này trên đường về nhà.

Jérémy và Cậu Bé công nặng trên lưng cái xách đi học.

- Thérèse có đó chứ? Jérémy hỏi, vừa thả rơi cái xách trên lối vào nhà. Chị ấy dậy rồi chứ? Chị ấy có đấy chứ? Tôi đóng cửa lại. Tôi nhìn Julie. Tôi bảo rằng Thérèse ở nơi khác.

- Ở đâu vậy? Cậu Bé hỏi.

Tôi nói chúng tôi không biết.

- Người ta bắt giữ chị ấy kể từ lúc chị có chồng!

Tôi bảo, theo ý tôi là thế.

- Vậy thì, trong trường hợp này, ai là cô gái của ngôi nhà bộ tộc? Jérémy hỏi.

- Ai là? Cậu Bé nói như tiếng vang dội lại.

- Còn các người? hãy lo công việc quản gia, Gervaise trả lời vừa vất C'est un Ange cho Clara và Monsieur Malaussène cho Jérémy. Chị chỉ tay lên cao.

- Chúng tôi thì khác, chúng tôi có điều phải nói.

- Em có thể đến chứ? Cậu Bé hỏi.

- Điều em có thể làm trước hết là dọn bàn ăn. Julie trả lời.

- Ba phần nữa, Hadouch nói, chúng tôi cũng gia nhập.

- Và, chúng tôi đòi hỏi phục vụ linh tinh nhiều rồi đấy, Simon buột miệng.

- Tốt hơn là, le Mossi xác định.

Tôi đi theo dòng người. Tất cả đi vào phòng chúng tôi. Gervaise kể cho chúng tôi nghe một truyện tích.

*

* *

Một sử tích mà thanh tra Silistri đã phó thác cho chị qua điện thoại. Truyền thống khẩu truyền: một sử tích mà chị đã nhận trách nhiệm chuyển giao cho chúng tôi. Câu chuyện lịch sử mà chúng tôi đã rõ một số chi tiết.

Hành vi của vị bá tước

mới nhất mang tên Roberval

Phần nhất: Tình ái

Điều này bắt đầu bằng một ghi chú ngoại lai. Một người Quảng Đông tại khu phố Belleville, tên là Zhao Bang đã đến xin với Thérèse Malaussène xem cho y một quẻ dịch. Vợ y bỏ nhà ra đi, Zhao Bang cho biết, việc đó làm y trở nên phần chí, buồn khổ, hổ thẹn, giận dữ và bất lực. Mất danh dự, mất ăn, mất ngủ, mất phẩm giá, than van, những chai nhân sâm, lan thang, y không còn biết mình là ai, không còn biết mình đi đâu, cho đến lúc một người bạn thân chỉ hướng cho y đến ngôi thương xá Tiệp, của một cô gái tên là Thérèse Malaussène biết nói về tương lai, ở đằng kia, đại lộ Ménilmontant, giữa nhà thờ Cha – Lachaise và cửa hàng của anh em nhà Letrou, bạn thấy chứ? Zhao, bạn phải đến đó, tôi bảo đảm với bạn rằng cô ta tuyệt vời! Wo gu! (Tôi đến đó!) Thérèse Malaussène tiếp Zhao Bang, lắng nghe anh ta, xóc những chiếc thẻ, trấn an anh ta rằng Ziba sẽ trở về (Ziba, tên người phụ nữ nhẹ dạ), mà đúng rồi, Ziba có thể trở về rồi, Zhao Bang hãy chạy về nhà mình đi, Zhao Bang về xem ở nhà, và Zhao Bang về lại với Ziba, vì Thérèse chẳng làm đâu, nàng đã về rồi, người phụ nữ ngoại tình, Ziba đã trở về!

Hậu quả đầu tiên, gia đình Malaussène phải ăn món Quảng Đông cả trưa lẫn chiều vì anh ta, cho đến khi Verdun, Jerémy và Cậu Bé làm reo kêu đói,

đòi ăn lại món Coussous^[25] và món Gratin dauphinois^[26].

- Đúng vậy, tôi còn nhớ, tôi đã không hòa giải.

Hậu quả thứ hai, mười lăm ngày sau, một người to lớn đã đến từ nơi khác, không râu, đường bệ và trịnh trọng, áo ba vạt, bộ móng căng phồng dưới vạt áo tuyệt hảo, chờ đợi trước ngôi nhà Tiệp của Thérèse. Đến phiên, chàng trai tự giới thiệu, danh tước, chức tước là Marie-Colbert de Roberval thuộc dòng bá tước thế tập, cố vấn hội thẩm bậc nhất và đệ trình ra trước Thérèse chủ đề Chiêm tinh của một người anh có tương lai đã khiến chàng ta lo lắng. Anh ta nói vậy. Và, về nguyên nhân, do tương lai có vấn đề, nên Charles Henri, người anh đã treo cổ lên xà nhà của dòng họ để tự sát, trước đó hai tuần. Thérèse đánh bật ảo tưởng và không tiếc lời an ủi. Nhờ vậy mà Marie-Colbert được an tĩnh, cuộc điều tra hành chính của y không nhằm mục đích ấy, Charles Henri chết do lỗi của những tinh tú và tình yêu, vì tình yêu mà giết người giống như những trò chơi ngẫu nhiên, sự chắc chắn này không bao giờ người ta có thể tự tạo ra cho mình. Marie-Colbert được an ủi đôi phần về việc ấy. Và bối rối, thật bối rối. Y tự bóp bóp những ngón tay đặc biệt của mình. Y bước đi dừng đĩnh, lắc lư như một chàng trai mới lớn. Y yêu cầu Thérèse một cách vụn vè, thử xem, nếu có thể, nếu cô vui lòng, và sau hết cô có muốn gặp lại y hay không? Nhằm tư vấn? Y cũng thường muốn việc đó, ngôi nhà bộ tộc mở cửa từ rạng sáng cho đến chiều tắt nắng. Không, không nhằm xin ý kiến, trái lại một cách kín đáo, kín đáo đến mức độ nào có thể. Vậy, làm thế để làm gì? “Việc thiện”, Marie-Colbert de Roberval trả lời. Việc thiện ư? Việc thiện. Không tương ứng với chỉ một khu vực của Paris mà tương ứng với quy mô thế giới. Thế giới? Hành tinh, vâng, nơi rất cần việc thiện, hành tinh tội nghiệp.

Kết thúc phần thứ nhất.

Gervaise ngừng lại một chốc.

- Chính vì việc đó mà Roberval đã tuyển mộ Thérèse.

- Được tuyển mộ ư?

- Cô nàng không nhận ra việc đó, đúng thế. Qua trung gian một đôi vợ chồng người Quảng Đông.

*

* *

Hành vi của Roberval

Bá tước cuối cùng của dòng họ

Phần thứ nhì: Chiến tranh

Cuộc sống của Thérèse Malaussène thay đổi một ít. Cô tiếp tục soi sáng tương lai trong ngôi nhà bộ tộc. Nhưng những khách hành hương mới, được sáp nhập với những người cũ: cũng những nòi giống hết như vậy, những ngôn ngữ như vậy, sự đa dạng như vậy, khách hàng có bề ngoài hết như vậy, ... chỉ một điều là Thérèse không bán tương lai cho những người mới đến, cô lén lút bán tình trạng khẩn cấp, thuốc men đủ loại, chăn mền, lều vải, quần áo, những bệnh xá, những trại giải phẫu, sách học trò, bút bi, bút chì, xe cứu thương, các thứ hạt giống, dụng cụ nhà nông, tóm lại bất cứ cái gì bán được, nhân danh phục vụ đời sống...

Và bây giờ, Thérèse tuân theo các mệnh lệnh của Marie-Colbert, kể từ đó không thể nhìn thấy: khối lượng thế này cho những người này, khối lượng kia cho những người kia theo những biểu thanh toán và những mã

khóa bí mật được Thérèse áp dụng mà không hiểu. 223432 cachets (gói) aspirine, chẳng hạn, ngay dù aspirine được bán ngổn ngang trong những hiệu thuốc tây thuộc thế giới thứ ba, con số này tương đương gần hai trăm hai mươi ba nghìn bốn trăm ba mươi hai gói aspirine, điều đó đáng được suy nghĩ:

- Vì sao?

Gervaise nhìn tôi. Do dự. Cuối cùng chị đã bỏ ngang câu chuyện đang kể để chuyển qua việc giải thích.

Hành vi của Roberval

Phân tích văn bản.

Gervaise: Benjamin ạ, nếu anh thay mỗi gói Aspirine bằng trọng lượng một trăm hai bốn gam chất tác hại trên con người, thì bạn sẽ thấy một con số lớn hơn rất nhiều... cái đang nói.

Tôi...

Gervaise: Và những cây bút bi bằng những giàn phóng tên lửa, những máy điều chế thuốc trị bệnh bằng những tên lửa đất đối không, những xe cứu thương bằng những khẩu liên thanh tự động và những hộp dây may vết thương bằng những kết đạn...

Tôi...

Gervaise...

Tôi...

Gervaise...

Hadouch: Bây giờ, vì thế, Thérèse đã buôn bán quần trang mà tưởng là làm việc trong ngành y dược...

Gervaise: Và cô ấy được hưởng phần trăm trong... ngân hàng Thụy Sĩ la Bahnhofstrass, tại Zurich.

Julie: Lãi suất phần trăm của cô ấy?

Gervaise: Căn cứ trên trương mục được mở, lấy tên cô ấy bởi Marie-Colbert, đúng vậy.

Được rồi, sự việc là thế, tôi đã hiểu. Thérèse Malaussène hoặc lá chắn che đậy lý tưởng: một việc vận chuyển vũ khí bắt nguồn trong cỗ xe du mục của một nữ chiêm tinh, người ta tưởng rằng đang tạo ra niềm tin lành mạnh vào giá trị từ thiện phổ biến; tiền bạc rơi vào trong một két sắt ở Thụy Sĩ mang tên cô; nếu vấn đề này bị bại lộ thì ngài cố vấn Roberval vẫn giữ được vẻ trong sạch như băng tuyết. Thérèse Malaussène? Bạn biết chứ? Zhao Bang? Zhao Bang nào? Ziba? Ziba nào? người phụ nữ được tuyển mộ? việc tuyển mộ nào?

Nhưng, vậy thì, đám cưới này? Vì sao y cưới vợ?

Tôi: Và đám cưới? Vì sao y cưới cô ấy?

Gervaise: Để thu hồi tiền bạc, Roberval để cho thời gian cần thiết trôi qua. Khi y cho rằng số thu hoạch đã đủ và không xuất hiện nguy cơ nào, lúc đó y cưới Thérèse, dưới chế độ cộng đồng phổ biến và y đưa cô ấy đến Zurich nhằm thu hồi lại tiền bạc.

Julie: Đồng thời khoát cho chuyến đi một vầng hào quang nhân đạo.

Gervaise: Đúng vậy.

Julie: Gia đình này nhất thiết là một gia đình mẫu mực.

Trong bất cứ trường hợp nào giọng nói của Julie cũng chứa đựng chất kích thích. Một nụ cười chiều sâu. Gervaise vừa trao cho nàng chương cuối cùng trong đặc khảo của chị về Roberval, phần chạm trổ bên đầu tường của lâu đài.

Gervaise: ...

Tôi: ...

Gervaise: Tại Zurich, Marie-Colbert đã rửa toàn bộ số tiền. Hai va-li đầy tiền. Những đồng đô-la mệnh giá lớn. Đó chính là số tiền mà phó nhiệm Jual tìm kiếm tại đây, chiều nay.

Simon: Vì người ta nghi Thérèse đã sát hại chồng cô nhằm lấy lại tiền bạc.

Gervaise: Người ta nghi cô ấy giết người và tiền bạc biến mất.

Trời mới hiểu vì sao cô ấy lại bị nghi! Tối hôm ấy cô làm gì, trên đường Quincampoix, chạy như một con điên về phía một chiếc Taxi, tay cầm 1 gói vật dụng cá nhân. Về động lực, chỉ còn lại điều làm cho cô suy sụp: thất vọng, cảm giác bị phản bội, sự phục thù của điều thiện đối với việc ác, và rửa nhục, cũng hoàn toàn đơn giản, sự rửa nhục của một phụ nữ bị biếm nhục...

Gervaise: ...

Tôi: ...

Julie: ...

Hadouch: Người Quảng Đông có nhiệm vụ tuyển mộ tên là gì?

Gervaise: Zhao Bang

Hadouch quay đầu lại. Mo và Simon đứng dậy.

Le Mossi: Được rồi.

Họ đi ra, Gervaise lắng nghe tiếng bước chân nhỏ dần trên cầu thang.
Chị nói:

- Vẫn còn có một việc nhỏ lợi cho Thérèse.

- Vẫn còn...

- Bằng chứng của Altmayer, người môi giới Thụy Sĩ của họ.

Tôi: ...?

Gervaise: Ông ta là một nhân viên của DST trà trộn vào hàng ngũ của Roberval thông qua ngân hàng Thụy Sĩ. Theo ông ta thì Thérèse hoàn toàn vô tội. Trọn nghĩa của từ này.

Hadouch: Hơi ngu dại một chút, sao vậy.

Gervaise: Ít nhất, về việc đăng ký tiền bạc. Khi ông ta nhìn thấy cô ấy ký nhận kết thúc các tài khoản mà không đọc hồ sơ, ngay cả không nhận ra việc đó có liên quan đến tiền bạc, ông ta hiểu rằng tầm quan trọng của phút giây đó đã vượt quá khả năng hiểu biết của cô ta. Theo ông ta thì cô hoàn toàn hạnh phúc trong hôn nhân, rất vui, hối hả kết thúc những thủ tục liên quan đến những công việc tốt lành của chồng. Ông ta sẽ làm chứng trong ý nghĩa đó.

Tôi: Luôn luôn là vậy.

Gervaise: Vẫn còn lại vài ba việc rắc rối.

Thứ nhất là người ta đã thấy lại thi thể của Marie-Colbert mang vết tắt ngắn. Và lại vị cố vấn thám kế không phải là một người mang vết tắt ngắn để đi dạo. Trừ phi, có thể, trước một người phụ nữ thân thiết. Ba mươi đôi giày trong tủ y và thi thể của y thì mang vết tắt ngắn. Kẻ ám sát phải là người thân thuộc. Điểm thứ nhất là vậy. Điểm thứ nhì...

Tôi: ...

Gervaise: Y có một tấm vé máy bay trong túi. Hai giờ sau y phải lên máy bay. Một mình đến đó để đi cùng ai đó? Một phụ nữ? Từ đó dẫn tới suy nghĩ về một tội ác do ghen tuông...

Hadouch: Chủ đề dẫn tới một suy đoán của cảnh sát.

Tôi: Điều tạo ra cho họ thêm một động lực.

Gervaise (do dự): Còn điều khác nữa. Rất khó nghĩ... y mỉm cười.

Julie: Sao lại thế, y cười?

Gervaise: Vâng, khi chết y cười. Ngay cả, một bộ dạng vui chân thực. Một nét bật cười trên khuôn mặt.

Tôi: Giống như Thérèse kể từ đêm ấy, chính cái dáng điệu đó?

Gervaise: Có điều là, chứng kiến những trường hợp đó những người điều tra không giải thích bằng sự vui vẻ của người chết, cũng không bằng sự hoan lạc của Thérèse. Nhưng đó há không phải là điều gây phiền phức...

Đến đây, Gervaise tỏ ra hơi do dự. Im lặng một chút, thoáng vẻ bối rối.

- Benjamin, toi thấy khó chịu khi hỏi anh việc đó, nhưng anh có cho rằng Thérèse có thể có quan hệ với một người đàn ông đã có vợ hay không?

Tất cả chúng tôi đều đưa mắt nhìn nhau. Theresa ư? Quan hệ ư? Người đàn ông đã có vợ ư? Những điều mâu thuẫn! Gervaise lắc đầu:

- Đó cũng là ý kiến của tôi và đó chính là điều gây mệt óc.

- Vì sao?

- Bởi vì, khi người ta hỏi cô làm gì lúc xảy ra án mạng, thì cô xác nhận là cô đang làm tình. Đó là lý do vắng mặt tại hiện trường duy nhất của cô.

- Với ai?

- Đó là điều cô từ chối nói ra. Cô bảo việc đó đi đôi với danh dự của một người. Đó là toàn bộ điều người ta có thể rút ra. Cô sẵn sàng vào sống trong tù để bảo vệ danh dự có vấn đề và vui lòng! Titus và Silistri tức điên người.

Tôi luôn nhạy cảm với sự im lặng. Sự im lặng vừa mới đây là một trong những sự im lặng chứa nặng nội dung nhất trong sưu tập của tôi. Tôi chậm chậm quay đầu về phía Hadouch. Và Hadouch chậm chậm mở rộng đôi mắt: thế nào? Nghi ngờ đó? Tôi à? Hãn à? Với Thérèse? Thì hãn đã nhìn thấy sinh ra!

Tôi nhìn trả hãn lần nữa: cái gì? Nghi ngờ, tôi tình nghi hãn? Tôi? Hãn? mãi mãi là người anh em của tôi!

Anh ta phát ra một tiếng càu nhàu.

Tôi nhìn như tên bắn vào anh ta.

Mà hành vi.

Gervaise kết luận:

- Vậy thì, điều còn lại mà anh phải làm là tìm cho ra người đàn ông đã có vợ làm tình với Thérèse đêm đó. Anh còn bốn mươi tám giờ nữa. Qua thời gian tạm giữ, cô ấy sẽ được giải giao cho thẩm phán.

CHƯƠNG VII

NGƯỜI TA TÌM SỰ THẬT NƠI ĐÂU KHÔNG TRỐN TRÁNH GÂY ĐAU LÒNG

16.

Tìm gặp người đàn ông được Thérèse hiến thân, trong khi một kẻ khác biến cô thành góa phụ... Tôi bắt tay vào việc lúc rạng sáng ngày hôm sau, không biết phải bắt đầu từ đâu. Có nên nghi ngờ một nhân vật đam mê chính trị khác hay không? Một Roberval khác, thèm khát đạt tới vị trí cao của vinh dự con người đã điều khiển việc hạ gục người phụ nữ?

- Việc đó đã trông thấy được, Julie nói. Em sẽ tìm kiếm từ góc cạnh này. Benjamin, phần anh hãy quan tâm điều còn lại. Phần còn lại? Những bạn thân, nơi Thérèse trú ẩn, đêm ấy? Ai? Marty, người thầy thuốc của gia đình, người đã theo sát cô ấy từ lúc còn nằm nôi? Vị y sĩ ngoại khoa Berthold, người được cô ấy coi như thần vì đã cứu sống tôi? Le Postel-Warner de Gervaise, người đã giúp Monsieur Malaussène chào đời? Thanh tra Caregga, người ít ra tôi mắc nợ ông ta ba lần mạng sống? Những người bạn thân không chỗ trách này đã lợi dụng tình huống nhằm... Thérèse?... Không? Vì sao không phải Loussa de Casamance, chừng nào chúng ta có mặt tại chỗ đó, ông già Amar hoặc giáo sỹ Do Thái Razon? Và sau đó... bằng cách nào chúng ta điều ra dựa vào đó? Bằng điện thoại ư? “A-lô, Marty? Xin chào, Malaussène đây, vui lòng cho biết, có phải bạn đã không ngủ với em gái Thérèse của tôi vào đêm giữa ngày thứ hai và ngày thứ ba phải không? Đúng vậy, thứ hai, thứ ba, nhớ lại xem, đó là điều quan trọng... Không à? Chắc chứ? Thế thì tốt?” Ít ra thử đóng vai cảnh sát, thử thiết lập danh sách đối lập giữa những người khả nghi: “Xin chào, Malaussène đây, theo bạn thì Thérèse đã qua cái đêm ấy... với ai?” Không, tôi nghe từ chỗ này câu trả lời của con người nhơ bẩn này: “bạn nhìn xét từ góc cạnh thuộc Marty, Malaussène ạ, tôi ư, bạn rõ tôi chứ, tôi thật thà như vàng ròng, và vấn đề ăn năm, thì vợ tôi đáng giá mười lăm lần em gái bạn, nàng là một phụ nữ nhà nghề, nàng!”. Không, tôi không thể. Ngờ vực

không phải là điểm mạnh của tôi. Nếu nhân loại nghi ngờ tôi trong tập thể nhân loại, thì tôi lại đặt sự tín nhiệm vào những cá nhân riêng biệt.

Và sau đó, có một việc khó khăn: việc trước tiên là phải khiến những người đối thoại với tôi tin là Thérèse đã ăn nằm với một người nào đó. Tuyệt đối không tưởng tượng được, đối với ai đã biết rõ cô.

Em gái Louna của tôi, chẳng hạn, tôi gọi, cô ấy thường trực tại bệnh viện, nơi làm việc:

- Thérèse ư? Tình yêu ư? Và hôn hoan ư? Anh đùa em, phải không Benjamin?

Louna thừa nhận toàn bộ tiến trình câu chuyện như là xuất phát từ cô: Thérèse trở về ngay vào ngày sau đám cưới, ngôi nhà bộ tộc bốc cháy, việc chuyển giao bình hài cốt, tác động của việc phục sinh, toàn bộ giống như Thérèse, không có vấn đề gì, người ta không ra ngoài chuẩn mực. Việc trá hình của Marie-Colbert trong buôn bán vũ khí không khiến cô ngạc nhiên nữa, cái chết bi thảm của y và việc Thérèse bị bắt giữ mang dấu ấn của bộ tộc Malaussène, một hồi giữa những hồi trong cổ tích gia tộc, không có gì ngọt ngào hiện lên qua điện thoại. Nhưng Thérèse gắn chặt với một gã ma cô ư, không.

- Chúa nhân từ, Louna ạ, vì đó là điều cô ấy nói với cảnh sát. Em rõ biết cô ấy chẳng bao giờ nói dối.

- Có thể, cô ấy muốn gợi ý về một lễ thật khác.

- Lễ thay thế duy nhất, đó là hành động ám sát Marie-Colbert. Louna, em tưởng tượng là Thérèse đang đánh bóng Marie-Colbert.

- Thérèse là người không giàu trí tưởng tượng, Benjamin ạ.

- Cám ơn, điều đó đã giúp đỡ anh...

Tiếp theo một khoảng im lặng, mỗi người đào sâu cách suy nghĩ riêng.

- Anh hãy tìm hiểu xem Thérèse trong cách nói “làm tình” thì có nghĩa là gì, Louna nói tiếp. Anh biết chứ, khi nói đến tình cảm hay tình dục, cô ấy nói bằng ẩn dụ.

Đúng đó, vô cùng đúng. Việc đó chỉ mở thêm rộng phạm vi của những công việc điều tra.

- Cho em xin lỗi, Ben ạ... Thực sự em không thể giúp đỡ anh. Anh tất biết rõ rằng Thérèse chẳng hề bao giờ tâm sự điều gì cả với em! Và lại, không cả với anh.

Loại trách móc như vậy, không bao giờ ngừng lại đó với Louna khi cô mệt mỏi và cáu kỉnh với chồng.

Được rồi, Louna, anh ngừng điện thoại, xin lỗi đã quấy rầy, em hẳn đang ngập đầu trong công việc...

- Xin nghe cho rõ, trước khi gác máy.

Cứ thế, người ta không ra khỏi vũng lún gia đình. Tôi đã ngồi nghe những lời than thở của Louna:

- Em đang nghe đây.

- Đó không thể là lần thứ nhất!

Vì một lý do mà tôi không biết, Louna đã cảm thấy không thực sự được yêu, sự thiếu hụt đã gây hại cho cô rất nhiều trong hôn nhân của em với Laurent.

- Và lại, chẳng bao giờ có người nào tâm sự với người nào trong gia đình này. Nhất là với anh, Benjamin ạ. Luôn bận việc hay luôn ở nơi khác, ngay cả khi anh có mặt ở nhà. Mỗi người tự gỡ rối như mình có thể: Clara có chiếc máy ảnh, Thérèse có các ngôi sao, Má có những tình yêu của má, Cậu bé có những cơn ác mộng, Jeremy có những cơn giận dữ và em...

Nổi bấp bênh trên sự suy sụp của Louna, tôi không hòa nhập cùng những tâm sự sâu kín của em.

- Louna,...

- Em biết, em biết, đây không phải là lúc để than thở, em biết!

- Đó không phải là điều em muốn nói.

- Điều đó đã giảm xuống, em không muốn than phiền. Em chỉ muốn khuyên anh một điều.

Kề cận nỗi đau. Người ta do dự, người ta hít thở. Người ta nén lòng chịu đựng, rồi người ta đi đến quyết định.

- Benjamin, người duy nhất có thể giúp đỡ anh, chính là Théo. Théo lúc nào cũng là chỗ tâm phúc của chúng ta từ khi chúng ta còn rất nhỏ. Théo lúc nào cũng lắng nghe, người ấy luôn hiện diện ngay cả lúc không ở đó. Bây giờ em có thể nói rõ với anh điều đó, khi anh ngăn cản chúng em ra

khỏi nhà vào buổi chiều và chúng em trốn ra, thì chính Théo là người được chúng em báo trước...

... Và lại, anh thử nghĩ lại xem: Thérèse đã tâm sự với ai khi cô ấy gặp Marie-Colbert? Với anh ư? Cô ấy đi tìm ai đầu tiên? Tìm anh ư?

Không đâu, Théo, mới đúng: Théo. “Tôi là u già, với tôi người ta nói hết và tôi không lặp lại việc gì cả.” Théo, rất chắc chắn! Vì sao tôi không nghĩ tới việc đó sớm hơn? Nếu Thérèse không ngủ với ai khác Marie-Colbert, Théo trong vòng tâm phúc, rõ ràng Théo biết với ai!

Tôi nhẹ nhàng gác điện thoại, tôi cam đoan Louna về tình cảm của tôi giành cho cô và cô là thiên tài: em thật thiên tài, Louna ạ, hiển nhiên là Théo, ông bạn già Théo của tôi, người mà suốt trong những năm tôi cực khổ nhằm biện luận lẽ phải với cái bộ tộc của những người thương tổn này, đã che chở cho những trò lố lăng của họ nhân danh tấm lòng bao dung của mình, bố già Théo tốt bụng, đáng yêu đã tự tạo ra cái vầng hào quang của bố già hiểu biết, thông cảm trong khi tôi có tiếng là người anh tàn bạo, Théo lĩnh hội tất cả, trong khi tôi không hiểu gì cả, cực kỳ “lắng nghe”, bố già Théo, cực kỳ “theo sát” so với người anh lớn “khép kín”, tự kỷ, vậy hãy suy nghĩ, bố già Théo quá sáng suốt, ông đã ban phước lành cho đám cưới của Thérèse trước mọi người, tình huống cho đến nỗi ông đã vất Thérèse vào giường của một lái buôn súng đại bác, tại điểm sâu sắc này, chẳng lẽ ông đã gởi Thérèse đi tạo ra một đứa con với một kẻ phát thuốc ngừa thai! Và nếu ông đã làm việc đó, bố già Théo, thì bắt buộc ông phải thông suốt chuyện tiếp theo, việc lựa chọn người chồng thứ nhì của Thérèse, chuyên gia thụ tinh nhân tạo lúc bị sốc, thiên tài của việc an ủi trực tiếp kịp thời...

Tôi bật lại đường Rambuteau, chạy chéo qua đường Beaubourge, con chó Julius chạy trước, tôi trèo bốn cấp một lên cầu thang, đến tại số 3

đường Ours và gõ liên tục vào cửa nhà Théo cho đến khi cửa mở.

Cửa vừa mở, tôi chộp ngay vào Théo, đẩy ông áp vào sát tường và tôi hét lên câu nói mà tôi đã nghiền ngẫm kỹ suốt trong chuyến đi.

- Đưa con trai của gái giang hồ đã hôn Thérèse vào cái đêm cuối cùng và đã để mặc cô ấy ngồi tù ở đâu?

*

* *

Nhưng Théo đang ở trong trạng thái sức khỏe chưa sẵn sàng trả lời được cho tôi. Con chó Julius và tôi cùng sợ giùm cho ông. Théo đứng trước tôi, tái nhợt, mắt hõm sâu dưới trán, lầy bầy, gầy rạc, lồm khồm, những xương cùn xấu. Có thể người ta đã cho Thérèse biết trước về sự thay đổi hình dạng này của ông. Trông ông yếu đến độ suýt nữa tôi phải chạy đi tìm thuốc. Tôi buông ông ra. Tôi hỏi:

- Théo, khỏe chứ?

Ông ngã trượt dài theo bức tường không thể trả lời tôi. Thậm chí ông có vẻ như không biết chúng tôi là ai. Tôi đã đỡ ông lên, áp tựa mình vào khung cửa ép sẵn, và bước vài bước vào gian phòng, con chó Julius xen giữa hai chân không dang rộng của tôi. Một giọng nói khác lè nhè hướng về phía chúng tôi:

- Ai đó, cứng?

Một giọng nói không có vẻ ở trong tình trạng khá hơn Théo... thực ra là chút hơi tàn của một giọng nói. Tôi nhìn quanh và chẳng thấy gì. Những

tấm màn cửa có sáo che kéo xuống. Những cánh cửa bên ngoài làm càng tối tăm hơn và một chút ý nghĩ ngu dại chợt hiện ra khiến tôi chợt tưởng như đêm tối đã dồn tụ vào căn phòng từ một thời xa xôi vô thủy. Chính lúc đó tôi cảm thấy có mùi. Một hơi hám xạ hương tạo nên chất liệu của chính đêm nay. Không phải người ta không trông thấy gì nơi đây, cho bằng người ta không thở. Hoặc đúng hơn không khí mà tôi thở vào đã ra thế, lâu rồi, trước khi tôi vào đây, khiến tôi cảm thấy ngọt ngào, giữa đêm tối, bởi một chất thân mật không thuộc tôi... chất kết tủa nơi tầng đáy của một tử cung đàn bà không phải của mẹ tôi.

- Théo, người bạn lớn của tôi, bạn vừa?

Ôi Chúa....

Không cần phải là thầy bói cũng biết được cái giọng nói xa lạ đó là ai... “Hai ngày hai đêm trong vòng tay của Herve, Marie-Colbert mong muốn cung phụng cho chị ta những ngày cuối cùng trong chiếc giường của tôi...” Và xem đấy, tôi tự nhủ, chính bạn là tất cả, Malaussène ạ: bạn lo cho sức khỏe của Théo trong khi, từ hai ngày hai đêm ông lớn ấy bay bổng với tình ái chốc lát trong đời. Hai ngày hai đêm ông lớn ấy lãnh lương từ chiếc áo cưới, khi nàng hôn mê ấy suýt bị thiêu sống, đã bị bắt giữ, bị còng tay, bị vất vào tù, và một kẻ bên ngoài, qua đường đã khiến nàng mang thai. Tôi kéo những bức màn che, vén lên tấm sáo (hai mí mắt dài màu thâm tím như chất nhựa dẻo khép chặt trên hai hàng mi quấn vào nhau nơi khóe mắt), đóng sầm những cánh cửa lại, Théo lại quấn chặt lấy Herve dưới lớp chăn và màn cảnh ngưng đọng lại trong chỗ ánh sáng mù mờ.

- Ai đó, người này, Herve vừa hỏi vừa che đôi mắt, một kẻ ghen tuông phải không?

Tôi không tưởng tượng đó là lời nói cẩn thận. Khi nhìn thấy họ nằm trong giường, kiệt sức sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ hoan lạc tình ái, tóc dính lên vầng trán lấp lánh thành từng lọn, lý tưởng le lói đọng trong hố mắt sâu, tim phồng theo nhịp đập thái dương, tôi nghĩ đến Julie... Tôi đã yêu nàng bằng một tình yêu quá tệ hại kể từ lúc có đám mây ô nhiễm hình thành lơ lửng trên đầu! Vậy, tôi ghen ư, với cái kỷ lục mà hai kẻ kia tin đã lập được, vì như thế Julie và tôi không thể chịu bỏ mất mười hai ký lô trọng lượng trong hai ngày, cho đến lúc cảm thấy thân xác đè nặng như hàng nghìn tấn! Vì như thế chúng tôi cũng không biết vung vãi mười lần những quần áo của chúng tôi trong phòng nhiều hơn là những quần áo mặc trên thân! Như thế chúng tôi cũng không có ý nguyện tự sát bằng tình yêu! Như thế chúng tôi chưa từng nhìn vào một cùng đích chung khác...

Thế thì ghen với hai con người tài tử này và bao lâu tôi có mặt nơi đây, ghen với nỗi hoan lạc làm căng giãn nụ cười của Thérèse, ghen với tên nhơ bẩn vô danh ẩn mặt đâu đó, để lại em gái tôi ủ men nỗi hoan lạc này trong tù.

Tôi cầm lấy một nắm áo quần vất cho Théo, rồi đi vòng quanh ngôi nhà bếp kiểu Mỹ của ông bạn.

- Mặc vào và hãy trả lời tôi bằng hai tiếng đúng hoặc không

Tôi đặt bình cà phê kiểu Thổ lên bếp lửa và quyết định cho ông ta uống cà phê bằng mũi nếu cần, và tôi bắt đầu tra hỏi.

- Như vậy, hai người kia đã ôm hôn nhau như những đứa mất hồn trong hơn bốn mươi tám tiếng đồng hồ, đúng hoặc không?

- Đúng.

- Vậy Théo không biết rằng Thérèse đã vào tù?

- Không.

- Cũng không biết cô ấy có thai?

- Có thai ư? Nhanh thế? Théo reo lớn.

Nước đường bắt đầu sôi trong ấm cà phê. Tôi hít mạnh và nói thật điềm đạm:

- Théo, hãy trả lời tôi bằng đúng hoặc không và yêu cầu ông đừng xen vào.

- Herve ư? Herve nói.

- Herve đừng xen vào.

- Phải hiểu việc đó, Ben ạ, thật quan trọng đối với chúng ta, vấn đề có những đứa con nhỏ...

Tôi quát lớn lên vì giận. Tôi hét lên rằng tôi có những ưu tiên khác, rằng Thérèse ở nhà, rằng vào đêm xảy ra vụ giết người, cô ấy đã làm tình với một tên đê tiện dẫu mặt, rằng Théo luôn là bố già tâm phúc, việc vất óc tìm hiểu, là việc bố già phải làm, nhằm tìm ra tên của một kẻ đã làm cho em gái tôi mang thai, giúp tôi sớm biết tóm cổ tên vô lại và dẫn độ hăn trong tình trạng kiệt sức lên xe, đóng vai kẻ vắng mặt có lý do tại văn phòng của thụ ủy Jual. Bố già hiểu chứ?

Ông ra dấu rằng mình đã hiểu.

- Vậy thì hãy nhắc cái bàn tọa của bố lên! Bố chỉ còn nửa ngày nữa trước khi người ta giải giao cô ấy cho phẩm phán.

17.

Tôi xuống thang gác thật nhanh và chặn lại một chiếc taxi đang lao vụt qua. Tôi vội vã về lại ngôi nhà bộ tộc, phòng khi Thérèse có thể hiện hình nơi đó lần thứ nhì, lúc tôi đi vắng. Con chó Julius biết điều. Nếu nó muốn vào được trong xe, nó phải dấu mình cho đến lúc tôi vừa kéo cánh cửa xe trước tôi. Người tài xế, nếu nhìn thấy con chó trước khi dừng, sẽ lên ga lại ngay và chạy bay biến về phía xa, chừng như anh ta ý thức có việc gì đằng sau. Nhưng nếu Julius thành công, nó sẽ bảo đảm cho chúng tôi có một lộ trình ngắn nhất, nhanh nhất và lặng lẽ nhất. Không rắc rối về việc đưa khách đi dạo với thứ mùi hôi thối trong xe. Và, không còn rắc rối chuyện phản đối việc phải làm cái nghề không phải của anh ta, những khách hàng tin là đi trong lộ trình của họ, những phụ nữ cư xử như những phụ nữ. Những chàng bê-đê đòi làm đám cưới, những người Niacoues chiếm cứ Belleville làm thuộc địa, nơi đêm tối trở thành một đoạn đường đầy nguy hiểm, dễ mất mạng, và hãy tích cực ủng hộ Martin Lejoli đắc cử. Chỉ cần xướng lên một tràng dài như thế cũng đủ dứt hơi rồi, vả lại con chó Julius chống đối lại lời quảng cáo đó, trong dáng vẻ hoàn toàn uy nghiêm, chững chạc. Thérèse không có ở nhà.

Tôi tự pha cà phê uống và gọi điện thoại đến vườn trẻ Hoa trái niềm đam say cho Gervaise. Chị ấy chẳng có gì để giúp tôi an tâm. Theo Silistri thì Thérèse đang dần dần và chắc chắn chìm vào giới hạn bị nghi ngờ. Cô không những không nói ra tên của người vắng mặt mà còn biểu hiện khí sắc vui vẻ của sự hài lòng nhẫn nhục. Phó nhiệm Jual bắt đầu nghi chính cô đã phóng hỏa ngôi nhà bộ tộc.

- Cái gì?

- Chính đó là điều mà Silistri vừa điện thoại cho tôi biết, đúng thế.

- Vì sao cô ấy có thể làm việc đó?

- Do ghen, Benjamin ạ, nhằm loại trừ một nữ địch thủ.

- Một nữ địch thủ? Nữ địch thủ nào?

Tất cả vấn đề ở chỗ đó. Cảnh sát đã sai lầm lớn khi hỏa thiêu thi thể người phụ nữ này. Tất cả mọi người đều tin sự việc liên hệ đến Thérèse... Từ đó không còn cách nào nhận dạng thi thể. Xem đây chỉ còn cách, trong việc điều tra do họ điều hành xoay quanh Marie-Colbert, Titus và Silistri muốn điều tra người chị dâu của ông cố vấn thẩm kế, góa phụ của Charles-Henri, người treo cổ, và họ chưa tìm ra người chị dâu ấy. Biến mất từ chiều hôm trước.

- Và, anh có biết Thérèse trả lời ra sao không khi người ta hỏi cô có nghi ngờ gì không về mối quan hệ giữa Marie-Colbert và người phụ nữ này?

Em đã trả lời gì, Thérèse, lạy Chúa, em còn lại điều gì để trả lời?

- Cô trả lời họ rằng cô không thể trả lời gì cho họ cả, rằng nếu có quan hệ, thì bí mật đó thuộc về Marie-Colbert và phụ nữ ấy. Rằng tình cảm mật thiết là giá trị cuối cùng của chúng ta và đừng trông cậy nơi cô nhằm vi phạm bí mật của tình cảm mật thiết.

Ôi! Thérèse... Thérèse... Thérèse và những nguyên tắc của cô... Thérèse và lý lẽ của cô... Vì dường như trong thẩm vấn, thì hợp lý là điều quan trọng! Dường như những người bị thẩm tra hiện diện đây nhằm dạy đạo đức cho những người thẩm tra!

- Phó nhiệm Jual suýt nữa tin rằng Thérèse đã hẹn gặp người chị dâu và sau khi thiêu sống nàng ấy, cô ấy đã đi giải quyết tài khoản của cô với Marie-Colbert.

- Điều dẫn tới hai án giết người nhằm trả giá cho một người.

- Hai mặt của dự tính, đúng vậy, hai hành động sát nhân gia trọng. Titus và Silistri điên đầu lên, nhưng vẫn hoàn toàn bất lực. Thérèse khiến họ kinh ngạc. Có thể cô muốn che chở cho ai đó đến nỗi không thể nào làm khác hơn được.

*

* *

Trừ phi cô không muốn che đậy cho ai cả. Cô vui lòng nói sự thật, nhưng cô luôn như thế, sự thật chẳng bao giờ là đối trọng chống lại lý do vắng mặt tốt trên cán cân công lý.

Tôi gác máy, tôi vẫn ngồi lại bên ấm cà phê và chiếc điện thoại, và bắt đầu nghĩ đến kẻ vắng mặt. Chúng ta hãy xem thử, hãy suy nghĩ y thuộc loại người nào? Đừng lý luận, hãy suy nghĩ. Cần gì logic, chúng ta cứ nghĩ về tình yêu bằng ngôn ngữ tình yêu. Hạng người đó đã làm cho Thérèse biến dạng cho đến mức hẳn không thể thoát qua việc đó mà được vô sự. Chúng ta hãy ngược dòng thời gian, hãy tưởng tượng Julie ở địa vị Thérèse và Malaussène ở địa vị của người vắng mặt. Vì đó cũng là một sự sống lại tuyệt vời thực sự cái đêm đầu tiên với Julie! Một Quattrocento của linh hồn và thể xác! Ngay lúc vừa thức dậy tôi đã phóng ngay lại bên cạnh chiếc máy điện thoại và chúng tôi nhập cuộc ngay vào việc ấy. Hoàn hảo, tình yêu qua điện thoại! Tất cả những kỹ thuật đều tốt đẹp trong giai đoạn phục sinh. Chúng ta cứ cho rằng kẻ vắng mặt không hề biết gì về việc Thérèse bị

bắt giữ, phải chẳng có thể nghĩ rằng y không gọi máy cho cô ấy? Phải chẳng có thể tưởng tượng được rằng Thérèse đã trao cho y toàn thể cái gì thuộc cô mà quên liên hệ địa chỉ và số điện thoại với y? Câu trả lời là: không. Kết luận: y đã gọi máy đến cho cô ấy. Thật toát mồ hôi lạnh. Gọi vào buổi sáng ấy từ ngôi nhà bộ tộc bỏ trống, gọi trong lúc Clara dẫn bọn nhỏ đến vườn trẻ Hoa trái miền đắm say, Julie thực hiện điều tra phía nòng, Cậu Bé và Jeremy học hành ở trường và tôi làm anh hùng rơm tại nhà của Théo. Không còn gì để nghi ngờ: Kẻ vắng mặt đã gọi điện thoại. Tôi nghe thấy tám mươi lần tiếng reo điện thoại của y đã gọi, chừng như bây giờ tiếng gọi trên máy vẫn còn reo. Hiển nhiên, y đã gọi. Y không biết rằng Thérèse bị tổng giam và đã nóng lòng gọi cô để thực hiện lại việc ấy, qua điện thoại, nếu phải gọi máy. Và nếu y đã gọi đến cô ấy thì y phải gọi nữa. Việc đó sắp xảy ra rồi.

Tôi bám chặt lấy chiếc máy cho đến khi nó không còn hiện hiện như là một thứ vật chất nữa. Sau đó tôi tự nhủ, nếu Thérèse liên hệ địa chỉ với người đàn ông này, ắt y có thể lẫn tới bất kỳ giây phút nào, hễ có cơn gió nào mở cửa ra, ắt y sẽ xuất hiện, phóng tới theo bản năng vào tận giường của người phụ nữ mà y yêu thương.

Tôi không rời mắt khỏi cánh cửa suốt hai tiếng đồng hồ sau.

Cuối cùng khi cửa tự mở, tôi đã nhảy dựng lên.

Lần đầu tiên sự xuất hiện của Julie đã làm tôi thất vọng.

Nàng nhướn mày:

- Có điều gì xảy ra hay không? Anh có biết được điều gì đó mới không?

Tôi tự thả mình rơi xuống. Không có gì mới. Không.

- Và em?

- Không hơn. Julie đã điều tra dựa vào mồm miệng ồn ào của những nhà chính trị được quay lại trong bộ phim đám cưới. Nàng đã chú ý vào hai nghị sĩ mà thế lực quá nhiều cho đến nỗi người ta không hy vọng được từ họ một phục hồi nào dù nhỏ nhất và một cựu bộ trưởng đã rất lắng nghe điện thoại của những người khác nhưng không bao giờ ký thác điều thiết thân nào của mình vào điện thoại của mình. Họ tỏ vẻ đau buồn chùng mịch trước cái chết của người bạn đồng nghiệp Roberval và nếu họ quan tâm đến số phận của vợ ông ta, thì chính là trong tư cách của nghị can số một. Một phụ nữ bói toán. Người ta có thể hoàn toàn trông đợi từ một phụ nữ buôn lậu.

Lúc đó Julie nghĩ tới nhóm thực hiện truyền hình. Có thể Thérèse đã tỏ ra đăm đũi hơn do kích thích của việc quay phim. Không có gì hơn góc cạnh đó. Chỉ có nụ cười quyến rũ của một chuyên viên thu hình, “không hề tệ tí nào”, tuyên bố sẵn sàng quay một kiểu đám cưới mới, với Julie trong chiếc áo gắn sao, và bản thân anh ta trong trang phục của vị hôn phu.

Trong giọng nói của Julie thoáng hiện một dấu hiệu biết ơn, nàng không phải là người phụ nữ bỏ ngoài tai những lời khen tặng. Tôi không thể cảm thấy mình hoàn toàn hợp thức nữa, và còn nhớ lại nỗi căm rứt này. Sự việc không được nàng bỏ qua, Julie không còn tin tôi nữa.

- Benjamin, việc gì vậy, không ổn à?

Giọng nàng giống như một hạt cát nóng làm phồng lên một điểm trên làn da tôi.

- Benjamin, Benjamin, nếu em phải hôn tất cả những người đàn ông trên trái đất, thì chính anh là người mà em có thể phó thác vai trò độc nhất này.

Điều đó nàng đề nghị thực hiện tức thời bằng cách ngã người xuống dưới cái kéo tay của tôi. Giờ phục hận đã điếm, Théo, Herve và tất cả những người khác có thể luyện tập trở lại, những kỷ lục họ đã lập, sắp được bị vỡ vụn.

Chúng tôi hoàn toàn nóng người lên khi tiếng chuông reo:

- Tôi tệ thật.

Đúng, nhưng trong những trường hợp thế này chúng tôi không thể không ra mở cửa.

- Đó là con bé Leile, đứa con gái út của gia đình Ben Tayeb.

- Gì thế, Ben, bạn bị sốt à?

Đôi khi tôi tự hỏi cái danh tiếng yêu thương trẻ em của tôi đã đến từ đâu.

Chính Hadouch đã dẫn Leile lại. Bạn ấy bảo rằng bạn phải đến ngay. Bạn ấy bảo rằng có một điều ngạc nhiên dành cho tôi.

18.

Tôi nắm tay con bé và chúng tôi để Julie ở lại trông chừng ngôi nhà bộ tộc. Những cảnh sát mặc thường phục gấp lại những tờ báo và Belleville tiếp tục lại nhịp sống ngày thường.

- Đây là nhà ông cháu, bé Leila giải thích, vừa sờ sẫm mấy con chim bồ câu, đây là hầm rượu.

Tôi thường ngại những lần được mời vào hầm rượu của quán Koutoubia.

- Chào con trai, khỏe chứ?

Ông già Amar đang lau phía sau quầy hàng.

- Thưa ông, và ông khỏe chứ?

Ông cười với tôi trong làn khói thuốc

- Nhờ trời, khỏe, con ạ.

Ở lại trên bề mặt của những sự việc càng lâu càng tốt. Hầm rượu của quán Koutoubia là một địa điểm của sự thật tối tăm. Và, bà Yasmina, khỏe chứ?

Tiếng lách cách của những con bài đô-mi-nô chạm nhau trên những chiếc bàn. Không khí bay mùi mật ong và hồi hương.

- Khỏe con ạ, bà ấy chúc phúc cho con.

Sau đó, ngay lúc tôi vừa mở miệng định nói tiếp:

- Đây là tại hầm rượu.

Tôi ngậm miệng lại, lắc đầu. Amar hợp lý, có việc khẩn cấp. Tôi đi vòng quanh quầy hàng. Ông già giở nắp hầm và tôi lao vào sự thật.

Tôi có thể làm chứng cho nó hôm nay, sự thật không giống như cái gì cả. Dù sao đi nữa sự thật mà Hadouch đề xuất cho tôi hôm nọ, thu mình giữa những chiếc kệ xếp các chai rượu, ngã nhào trên đống mảnh chai, nhìn không rõ hình dạng.

- Đừng lo, Benjamin, người ta còn để lại cho y đủ răng để cung khai và những ngón tay để ký.

Trời đất...

Tôi chỉ có đủ sức để hỏi:

- Ai đó?

Hadouch, Mo và Simon ra dáng mệt mỏi. Những chiếc cán cuốc họ cầm trên tay trở nên nặng nề.

- Một miếng mồi dai nhách.

- Chúng tôi đã làm nó mềm đi một ít.

- Chúng tôi thức cả đêm ở đây, nhưng chúng tôi đã khiến nó mềm đi.

- Chúa nhân từ, ai đó?

Simon ngồi xồm nói:

- Mà hãy nói cho Benjamin biết mà là ai, mà từ đâu đến và mà đã làm gì.

Simon mỉm cười, với cái khoảng hở giữa hai hàng răng cửa sắc nhọn – những chiếc răng của nhà tiên tri – tạo ra cho bạn ấy một gương mặt luôn thật thà, vô tội.

- Mà hãy nói hết với anh ấy, đồng ý chứ?

Sự thật lắc cái, đúng ra là cái đầu của hẳn.

- Mà không được bỏ quên điều gì cả. Người ta lắng nghe, chúng tao cũng lắng nghe. Mà tên là gì?

- Đôi môi giống như hai chiếc ruột xe, để sủi ra những bọt nước miếng nhỏ li ti, còn tôi, thì không hiểu được cái tên được phát ra là gì cả.

- Zhao Bang. Mo le Mossi phiên dịch.

- Tên Quảng Đông tuyển mộ Thérèse, Hadouch xác định. Linh hồn đầy đọa, lệ thuộc Marie-Colbert. Tên nô bộc si tình. Zhao Bang và Ziba, Tristan và Iseut của Dịch Lý, bạn nhận ra chứ?

Tôi nhận ra.

Chúng tôi tìm được hãn tại quán Mah-Jong, trong căn phòng phía sau, hãn đốt cháy.

- Bằng tiền đô la.

- Những đô la đó xuất xứ từ đâu? Simon nhã nhặn hỏi Zhao Bang. Hãy nói với Benjamin số đô la đó từ đâu đến.

Hai chiếc ruột xe bắt đầu thoát ra tiếng lọc cọc.

- Cửa Roberval, Simon phiên dịch.

- Hãn trả tiền cho mày nhằm...?

- Xóa sổ Thérèse... Điều này nằm ngay trong đường dây mà Gervaise đã cho chúng ta biết. Marie-Colbert giao cho Zhao Bang nhiệm vụ tuyển mộ Thérèse rồi sau đó, khi cơ hội đến, hủy diệt cô ấy. Zhao Bang đã phóng hỏa. Chỉ cần gài bẫy tại ngôi nhà bộ tộc là đủ. Người ta có thể nghĩ tới việc phát nổ của một chai chứa khí ga. Một tai nạn rủi ro. Chỉ có điều một trục trặc đã xảy ra. Trong lúc hãn đang nhìn thấy Thérèse tiến vào trong mật thất của cô, hãn đã chạy đi tìm Ziba, vợ hãn để nàng ta giao cho hãn trái bom đặt trong một chiếc làn đựng xôi. Khoảng giữa thời gian đó, Thérèse đã thoát ra với gói quần áo và Ziba đi vào trong ngôi nhà bộ tộc trống rỗng.

- Mày không biết ngôi nhà bộ tộc bỏ trống phải không?

Không. Zhao Bang lắc đầu ra dấu, hãn cho rằng Thérèse vẫn còn ở trong đó.

- Và mày đã cho trái bom phát nổ từ xa?

Đúng thế hẳn đã sử dụng một chiếc hộp nhỏ làm việc đó.

- Tóm lại, mày muốn bắn chết hai con chim chỉ bằng một phát tên.

Đúng vậy, tóm lại đó là việc Zhao Bang muốn làm. Tiêu diệt Thérèse theo hợp đồng và Ziba vì hờn giận, Zhao Bang quả thực ghen vợ. Ziba đã khiến hẳn phát điên. Đó là phần sự thực ban đầu.

- Nhân tố con người, Hadouch bình phẩm.

- Trong trường hợp này, một chàng trai trẻ thuộc cơ quan Bưu chính viễn thông, Mo giải thích, Zhao nghi vợ theo một nhân viên bưu chính tại Ramporneau, Zhao, phải vậy không?

Zhao Bang xác nhận đúng thế.

Tốt, một vấn đề giải xong. Thérèse trắng án đối với việc hỏa hoạn xảy ra tại ngôi nhà bộ tộc và được xác định là nạn nhân. Việc ngã ngũ như vậy.

Lời đồn tại quán Koutoubia được thành lập, lan tỏa từ cửa miệng. Hadouch luôn tiếp cận với lớp mặt ngoài cạn cợt. Chúng tôi nghe rõ tiếng nói om sòm của bọn người chơi bài đô-mi-nô và tiếng gọi món ăn uống của khách.

- Và, một đĩa Couscous mergez! Tiếng the thé của ông già Semelle.

- Giống như tại rạp hát! Hadouch mỉm cười. Hậu trường lắng nghe tiền sảnh. Tại đây cũng vậy, đây chính là vở hài kịch kiểu Pháp.

Án mạng Marie-Colbert còn đó. Nhìn tình trạng kẻ bị phỏng vấn, tôi do dự chưa đưa ra câu hỏi. Nhưng, ở vị trí của chúng tôi, cuối cùng tôi cũng hỏi:

- Và, Marie-Colbert? Há chẳng phải chính hấn ta có thể... Hadouch thêm vào cho đủ ý:

- Thật Marie-Colbert ư? Zhao Bang ư? Để mang theo tiền bạc bỏ trốn, chẳng hạn? Đó là câu hỏi đầu tiên mà chúng tôi đặt ra cho hấn, bạn nghĩ đúng. Chúng ta cũng làm việc một ít vì chúng ta. Người ta không phải chỉ là những nhà từ thiện. Không, không phải hấn đâu. Chúng ta đã nhấn mạnh nhiều về điểm này, nhưng không phải hấn. Phải không Zhao Bang?

- Zhao Bang lắc đầu ra dấu là không.

- Bạn nhìn thấy...

Mo le Mossi đưa ra một xác quyết:

- Trái lại, chính hấn đã treo cổ Roberval kia.

- Xin lỗi?

Simon luôn trong tư thế ngồi xồm, hỏi:

- Zhao, Charles-Henri, chính mày đã...

Ra dấu

Đúng vậy và việc này cũng căn cứ trên hợp đồng với Marie-Colbert. Một chương mới giành cho chuyên khảo của Julie. Charles-Henri đã nhúng tay vào việc buôn bán vũ khí của Marie-Colbert. Charles-Henri phản đối. Charles-Henri dọa người em sẽ đưa vụ việc ra trước tòa án bảo vệ công lý. Charles-Henri de Roberval muốn đoạn tuyệt với truyền thống, rửa sạch họ tên, tẩy uế huy hiệu, là người thứ nhất của dòng họ Roberval đáng tiếp cận. Chao ôi! Không phải một ân nhân của nhân loại, không, chỉ là một người lương thiện được Chúa chọn, ông ta thực hiện một khởi đầu cho toàn bộ. Charles-Henri luôn là một con người độc đáo, theo nghĩa chân chính của điều thiện nói chung. Người thứ thất của cả dòng họ. Tóm lại, một kẻ lạc lối đi chung của dòng họ. Marie-Colbert bực bội về điều đó. Không thể để xảy ra việc đó trong gia đình này.

Một lần nữa im lặng.

Hầu như thất vọng luôn theo sau việc khám phá ra sự thật... Những chuyển biến quá ít,... sự tò mò tràn ngập trong chúng tôi... Đó chính là sự hoàn toàn đơn điệu của tội phạm. Tôi nhìn vào Zhao Bang. Có bao nhiêu hạng người tôi nên đặt vào tình huống này, nhằm biết được ai là kẻ đã qua đêm với Thérèse? Sự thật nhất định không ở trong những thông tin tôi có.

- Nhân đó, bạn biết điều gì mới về kẻ dấu mặt của Thérèse?

Không có trong đầu tôi.

- Bạn muốn chúng ta quan tâm đến việc đó ư? Mò đề xuất, vừa mở nút một chai Sidi

Việc tìm kiếm sự thật trở thành cơn khát đối với họ. Chỉ cần tôi bật đèn xanh là họ sẵn sàng làm biến ngay người tình của Thérèse giống như món thịt bằm Parmentier. Tôi thành ra yếu thế.

- Vì bạn muốn.

- Xin vui lòng.

Chai rượu quay vòng. Trên kia, ai đó mở một khúc ca điệu Scopition, phát ra một lời than vãn lê thê. Một tấm màn vô hình đong đưa, uốn lượn trong căn hầm. Giọng hát của nữ ca sĩ Oum Kalsoum. Trong trí nhớ của khách hàng, người ta chưa từng nghe một giọng hát nào khác hơn, giữa những bức tường của quán Koutoubia.

- Nàng ấy, chết lúc bao nhiêu tuổi? Mo lên tiếng hỏi.

- 75 tuổi, Simon trả lời.

- Nơi đây, nàng vẫn sống, chừng nào bố tôi còn gắn bó với quán rượu, Hadouch nói.

- Truyền thống, Simon thì thầm.

- Minh tinh Đông Phương...

Họ chừng như nuốt lệ khi Zhao Bang buông ra một tràng âm thanh lọc ọc:

- Hãn nói gì vậy?

- Không gì cả. Hãn coi chúng ta như những người Ả-Rập. Zhao Bang bỗng nhiên ngọt ngọt từng cơn. Simon vỗ lên lưng hãn và mỗi người trở lại trong suy nghĩ riêng. Hadouch chưa bao giờ theo đuổi những mục đích như tôi. Lúc này, bạn ấy đi săn lùng kho báu, trong khi tôi chỉ tìm cách đưa

Thérèse ra khỏi nhà tù. Đôi khi chúng tôi tranh cãi về những hướng phân rẽ giữa chúng tôi trong thời gian. “Ben ạ, bạn nhầm về những điều tôi mong muốn. Bạn coi tôi là một chàng trai tử tế, vì tôi là bạn của bạn, vì tôi đã cùng bạn leo lên cho tới lớp hypokhehue... Ben ạ, bạn đã mở một khoản tín dụng vô giới hạn giành cho những người Ả-Rập và những người trí thức. Tại sao không giành cho những người Thụy Sĩ, những chủ ga-ra hoặc những thẩm phán? Bạn là một người can đảm, người anh em ạ. Hành động không hợp thời, vì vậy người ta chết”.

Tôi lướt nhìn trên thân thể của Zhao Bang. Hắn đã gần tìm lại được một sự hô hấp đều đặn. Quả thực, tôi không thích căn hầm này. Cuối cùng tôi hỏi:

- Bạn sẽ làm gì từ đó?

- ...? Hadouch trả lời.

Anh ta cầm lấy cán cuốc gõ lên trời ba lần.

Trời mở cửa.

Hai vị Thiên Sứ Titus và Silistri hạ cánh xuống giữa chúng tôi. Họ đi riêng, lần này không có mặt phó nhiệm Jual.

Trung úy cảnh sát Silistri nói vừa công kích Zhao Bang:

- Đồ điểm đàn, những tên bợm cờ bạc này, chúng rắp tâm làm gì đây!

Trước khi trời cao đóng cửa nốt chúng lại, Titus buông rơi câu nói, như một thông tin giữa những thông tin khác.

- Nhân đây, Malaussène ạ, bạn có thể về nhà, người ta đã trả tự do cho em gái bạn rồi. Điều cô ấy che giấu cuối cùng sẽ lộ ra.

Tôi rất vội, chắc chắn vậy, nhưng Silistri đã chặn tôi lại giữa những bậc cầu thang.

- Nghe đây, Malaussène...

Hai viên cảnh sát nhìn nhau.

- Dầu sao, chúng tôi muốn tránh cho bạn khỏi bị sốc.

Titus nói thêm:

- Về vấn đề chứng cứ vắng mặt...

Silistri muốn nhảy vào nước:

- Chúng tôi không biết bạn nghĩ gì về việc đó. Nhưng Titus và tôi đã bàn cãi về vấn đề này. Chúng tôi bảo nhau rằng nếu đó là em gái của chúng tôi...

Rõ ràng, nước quá lạnh.

Cuối cùng, chính Titus đã lao vào:

- Điều chúng tôi mong muốn hơn có thể là cô ấy vẫn còn ở lại trong tù.

CHƯƠNG VIII

ĐAM MÊ THEO THÉRÈSE

19.

Họ ở trên gác, Jeremy bảo tôi vào lúc tôi muốn phá tung ra cánh cửa của ngôi nhà bộ tộc.

Tôi nhảy qua những bậc cầu thang mà chẳng gặp ai cả trong phòng chúng tôi. Nói thế có nghĩa là không có người nào khác ngoài nhóm người thân Thérèse, Julie, Théo – kèm theo Herve tự cho là được phép gia nhập. Không có dấu vết của kẻ vắng mặt. Họ đã giấu kẻ vắng mặt nơi đâu? Phải chăng, thực sự họ tỏ ra sợ tôi ngược đãi con người vắng mặt đó của Thérèse?

Khi Théo tiến lên nhằm đóng vai trò luật sư, lúc đó tôi không biết nói thế nào cho hợp:

- Ông bạn, ồn ào quá! Bố già trong vai biện hộ sẽ bảo vệ cô ấy và mặc cho người anh lớn lắng nghe cô em gái của mình.

Bố đã làm những việc đại dột như thế trong việc này. Bố đã tự làm mất niềm tin, Théo ạ. Hãy nhốt nó lại và để cho Thérèse nói.

Jukie tiếp lời tôi một cách nghiêm trọng hơn.

- Benjamin có lý, Théo ạ. Thérèse không cần ai bảo vệ cô ấy cả. Cô ấy sẽ ra tù dễ dàng, chỉ dựa vào bản thân.

- Và bằng cách thế nào? Thérèse nói, với một tia sáng thách thức trong đáy mắt. Xin chào Benjamin, anh vẫn khỏe? Khi em bảo anh đừng làm gì vì em...

Mãi mãi cùng một sự tích như thế: Một trẻ em trốn nhà ra đi, người ta lo sợ, người ta tưởng tượng nó đã bị ô tô đè bẹp, bị xâm phạm ghê gớm, xương thịt từng mảnh gởi vào những túi rác, đời sống của họ chỉ còn một mùi vị của cái chết, và xem đấy, một khi đứa bé tái xuất hiện. Bây giờ, trừ trường hợp đặc biệt, thay vì đặt lên thân thể nó những cái hôn tới tấp cho thỏa nỗi nhớ thương, mong sao nó không chết ở nơi nào khác lần nữa, thì người ta lại chỉ có một mong muốn là giết chết nó ngay tại chỗ.

Thérèse giữ tôi bằng cả hai tay, ép tôi ngồi xuống bên cạnh giường, em ngồi xổm trước mặt tôi và giống như một nữ quản gia người Anh được trả công cho sự kiên nhẫn, em thì thầm:

- Bình tĩnh, bình tĩnh, em đây... em sắp kể lại tất cả với anh.

Được rồi, đúng ra tôi muốn biết điều gì? Cô ấy đã làm gì vào cái đêm tuyệt vời ấy? Nói cho cùng chỉ có việc ấy là điều tôi quan tâm, phải vậy không? Việc ai đã giết chết Marie-Colbert chẳng có gì quan trọng, chẳng hạn, phải không? Và ai đã bỏ đi với hai va-li đầy tiền đô la? Việc tự hỏi xem toàn bộ số tiền ăn cắp nơi sự khốn khổ của người đời được gởi đến đâu là điều vô ích? Không, câu hỏi lớn, câu hỏi duy nhất, là nhằm biết xem Thérèse đã ăn nằm với ai vào cái đêm ấy, có phải vậy không?

Ai là kẻ vắng mặt tuyệt vời đó? Và vì sao người đó đã tạo ra một ấn tượng tai hại đến thế cho hai thanh tra cảnh sát Titus và Silistri?

- Đúng vậy, phải không Benjamin? Giữa bi kịch và hài kịch, anh đã chọn hài kịch phải không?

Cô nhìn vào mắt tôi để cấm tôi trả lời.

- Đồng ý, em sẽ kể với anh về cái đêm điên dại đó.

Cô vẫn nắm lấy tay tôi.

- Nhưng anh cần phải chờ đợi sự sụp đổ giống như toàn thể người đời. Em sẽ kể tất cả, từ cái giây phút em từ giã ngôi nhà bộ tộc cho đến cái khoảnh khắc em quay về trên bước chân nhón nhén, âm thầm, tin rằng cả nhà đang ngủ. Lúc đó, ba giờ sáng, nơi đó. Đêm rất tối. Em không thấy được là buồng ngủ bỏ trống. Nói thế nghĩa là, nếu anh có đó, em sẽ không thể nhận thấy anh. Em ở trong trạng thái đặc biệt.

*

* *

Thế là, cô về đó, từ đám cưới quay về, tỉnh dậy và đi xuyên qua giữa ngôi nhà mà chẳng nhìn ai. Chúng tôi đã để lại phần cô một đĩa thức ăn nóng nhưng cô không chạm đến. Cô tránh gặp những cái nhìn theo dõi. Cô không ở trong tâm trạng có thể nói chuyện. Cô cứng người trong trạng thái cứng đờ mà cô biết rõ. Quay về với tình trạng đóng băng tuổi thanh xuân nơi cô.

- Em đi dập tắt Yemanja và nhạt nhẽo một ít đồ đạc.

Đó chính xác là việc cô sắp làm. Gạch bỏ cuộc đời cổ xưa mà chưa có thể mở đầu cho cái mới. Cô cảm thấy xấu hổ đến chết người. Cô bước đi trên đường phố, nghe như xương mình sắp đâm thủng qua da. May thay, lúc đó là giờ ăn tối, đường phố Belleville gần như vắng tanh. Cô quay lại vài ba lần để biết chắc rằng Benjamin và Julie không theo sau. Cô bước vào trong ngôi nhà bộ tộc, không ai nhìn thấy. Đó là một không gian nhỏ xíu và đó là tất cả quá khứ của cô. Cô cắt điện pho tượng Yemanja, dọn dẹp các

ngăn kệ, bứt những tấm màn, nhét toàn bộ tiệm đồ chơi của mình vào trong những chiếc xác nhựa kẻ ô xanh, trắng này mà những người của gia đình Ben Tayeb đã sử dụng vào dịp về quê nghỉ phép. Cuộc sống của cô không chứa đầy như cuộc sống của gia đình Ben Tayeb, ngôi nhà bộ tộc trống trơn, chiếc xác không hề nặng hoặc hầu như không nặng chút nào. Cô đóng cửa lại mà không gài. Ngôi nhà có thể trở thành nơi chiếm cứ của những kẻ không nhà hoặc chỗ ở tạm của một tu sĩ Hồi giáo. Đứng bên ngoài nhà, cô cảm thấy do dự. Cô muốn nhét những đồ trong xác vào trong tủ chứa đồ quý của má. Ba mươi năm nữa ai đó sẽ có thể xâm phạm, giống như cô, cái kho hoài niệm bằng mây lác này và có thể, đến phiên người ấy cũng lấy làm ngạc nhiên về cái hiện tại không để lại gì cả giúp đoán biết về quá khứ. Nhưng cô không muốn quay lại ngôi nhà bộ tộc. Không nhà, không bộ tộc, không giải thích, không an ủi, không bây giờ. Nói cho đúng, điều cô sợ trên hết là sự kín đáo của họ. Sự im lặng của con gà mái ấp trứng. Cách thức đặc biệt của họ, mặc tình tự ủ chín cho đến lúc khai nở. Lòng kiên nhẫn của những kẻ an ủi, dễ dàng, tình ái mồi mòn... Không đâu, cô đâu chịu nổi. Sau đó, họ tự tạo ra một ý tưởng về cô, không phải là ý tưởng tốt lành. Chính cô Thérèse khác này, là người mà họ tìm cách dễ dàng, Thérèse của họ, là nàng Thérèse không bao giờ nói dối.

- Và lại, Benjamin ạ, tất cả bắt đầu bằng một lời nói dối.

Ồ, đúng vậy, cô đã nói dối với Benjamin! Cô đã tự mình vượt quyền người anh lớn. Đó là điều duy nhất mà cô không thấy đáng tiếc. Khi Benjamin gọi Rachida đến cho cô với chú đề hai mặt về sao mạng (chiêm tinh), là Thérèse hiểu ngay việc đó có liên hệ đến Marie-Colbert và bản thân cô. Chỉ có điều dễ thấy là, những tuần sau đó, cô yêu thích người đàn ông này hơn yêu những vì sao. Cuộc cách mạng những giá trị. Đó chính là sự phá trình thật sự, sự mất đi thiên khiếu bẩm sinh. Cô trở nên yêu thích tình ái hơn yêu bầu trời, ưa thích năm phút với người đàn ông này hơn thiên thu, vĩnh cửu với những vì sao. Thérèse sẵn sàng thách đố những vì

sao vì một niềm tin mới. Thật đơn sơ, chỉ cần đừng tin vào những vì sao nữa là đủ.

- Anh có muốn biết điều gì đầu tiên đã khiến em xúc động nơi Marie-Colbert hay không?

Tước vị của chàng. Không, chờ xem, không phải tước vị: cái cung cách mà Marie-Colbert nêu ra về danh vị của chàng. Cố vấn thám kế bậc nhất. Thế ấy, nhắc lại cho chàng những cuốn tiểu thuyết Nga mà Benjamin đã đọc cho họ nghe khi còn nhỏ. Hoàn toàn có sự hiện thân của Gogol trong vị “cố vấn thám kế” này, và hoàn toàn có sự hiện diện của Dostoievski, hoàn toàn gây xúc động kiểu Nga, theo cung cách những tiểu quý tộc đói khát này tin rằng họ tồn tại bằng cách nện búa lên tước vị của bản thân họ. Tôi là cố vấn thám kế bậc nhất, điều đó cũng chẳng là gì cả! Hiển nhiên, Marie-Colbert đã không nện búa vào tước vị của mình và không giống gì với một kẻ đói khát, nhưng chàng giống Chúa với tấm thân to lớn này, cũng cứng cõi như thân hình của Chúa và cái cung cách trẻ thơ của việc đặt sự hiện hữu của chàng vào hàng ngũ của bản thân!

Cựu học sinh trường hành chính và nữ thuật sĩ thần bí... hai con người tuyệt vọng... chính điều đó khiến cô xúc động.

Cô đã lắng nghe chàng, cô đã trả lời chàng, cô đã nhận lời gặp lại, cô đã mỉm nụ cười nội tâm với tiếng nói lại, khó hiểu thuộc trường lớp của chàng, tim cô se thắt khi nghe chàng kể câu chuyện giống nòi khủng khiếp. Trái lại chàng không giấu em gì cả về những điều ô nhục trong gia tộc chàng, đến nỗi cô đã quyết định tạo cho chàng một đứa con, nhập vào cuộc chơi, để tạo ra dịp tốt thay đổi dòng máu, cô đã nâng niu ý tưởng về cuộc hôn nhân này, tìm kiếm cho chàng những lý lẽ biện minh lý tưởng nhất. Thật là một cặp đẹp đôi, những kẻ buôn lậu lòng nhân từ này! Nhưng sự thật chân thực là suốt trong thời gian này, những câu nói thế này, cô chỉ

nghe đến một việc: cái lúc cô cởi bỏ y phục của Marie-Colbert, dìm cái thân thể to lớn này vào trong bể tắm nước nóng, chậm chậm xoa bóp nó, làm dịu lại cái tồn tại này, trả người đàn ông này lại với chính chàng. Đó là sự xúc động thứ nhất của cô. Thứ nước tắm này đã khiến cô run rẩy, dường như sự cứng cỏi của riêng cô tan chảy nơi đây, hơi nóng này trở thành hơi nóng của cô, trong khi duy nhất tình yêu là có thể...

- Duy có điều, như anh biết, thế ấy đã không xảy ra xác thực như ấy thế.

- Có thể, do một chi tiết: có hai phòng tắm trong hệ thống trang bị tại Bahnhofstrasse.

- Sau sự chia cách này tình yêu bắt đầu ra sao?

Khi tự mình chui xuống dưới những tấm chăn, Marie-Colbert làm bốn phận chồng vợ như thực hiện một hợp đồng. Phần mình, y không tỏ ra dấn thân thái quá. Phòng thai. Cô không thể cạy ra từ cửa mồm y lấy một tiếng kể từ khi ký kết giấy tờ với Almayer. Không nói năng, không ve vuốt. Tắm nước nóng, cô tắm một mình. Sau đó, để làm dịu sự nóng lên đột ngột giữa thân xác cô. Và, khi nước nguội đi hoàn toàn quanh cô, thì lúc đó chính là một cơn giá lạnh và hổ thẹn đá lên xe quay về.

Không, Benjamin, đừng an ủi! Thay vì làm việc đó, hãy nghe tiếp. Em đứng như vậy trước ngôi nhà bộ tộc, chỉ muốn đừng để cho ai an ủi em.

Đi đâu? Tìm ai? Louna là một giải pháp. Ít ra Louna trong cuộc rong chơi, nỗi phiền muộn của Louna, sẽ làm cô vơi đi nỗi buồn. Thérèse sẽ biến thành kẻ an ủi bằng tình cảm không thể an ủi được của cô. Tóm lại, đời sống sẽ tiếp tục dòng chảy. Nhưng không, Thérèse không muốn an ủi ai cả. Thérèse ác cảm với toàn thể trái đất. Bắt đầu bằng ác cảm đối với bản thân. Ác cảm với sự kỳ cục buồn cười của riêng cô. Câu chuyện tắm rửa chẳng

hạn, thật là ngu si! Những tháng mơ về lần tắm này, mà lúc này toàn thân cô nói với cô hôm nay: những lần tắm chẳng có giá trị gì cả đối với tình yêu. Trong tình yêu, nước khô đi. Đó là một dữ kiện khách quan. Những người trẻ khi yêu hãy chớ tắm rửa. Hãy tham gia vào trong nhiệt tình của ham muốn nóng chảy.

Hãy buông bỏ những thủ tục mở đầu của việc tắm. Và lại, tắm sau cũng không nên. Giữ lại thế ấy cho bạn, càng lâu càng tốt.

- Nơi đó, em đã cười như một con điên.

Đúng vậy, ngồi trong chuyến tàu điện lao về Paris với chiếc xác tay đặt dưới chân, trên chiếc ghế dài đối diện cô là hai kẻ đang yêu nhau ra vẻ ái ngại, cô rơi vào những cơn cười điên dại, chốc chốc trở thành một tràn nước nở hay một cơn giận dữ. Giận dữ đúng hơn. Đúng hơn là giận dữ.

Từ đó về sau, cô biết được cô sắp làm việc gì. Cô biết cô sẽ đi đâu. Hường tới Marie-Colbert! Không nhìn thấy cô khi thức giấc, chàng cũng phải về nước. Vì sao chàng không báo hiệu cho cô biết? Vì sao chàng không gọi cô? Vì sao chàng không đến? Chàng lại không biết rằng sự ra đi của một phụ nữ luôn là một thông điệp? Vì sao chàng không đáp lại thông điệp đó? Nhưng khi tự đặt ra cho mình quá nhiều câu hỏi, là người ta tự phơi bày trước những câu trả lời. Bởi vì em không hiện diện chốn nào cả, thế đó là lẽ vì sao! Vì em là nữ hoàng của những cô gái dại khờ! Vì em muốn một lần tắm thay vì ham muốn một người đàn ông, thế đó là lẽ vì sao? Vì em câm nín và lạnh lẽo khi chàng tự lặn vào chiếc giường chung, thế đó là lẽ vì sao! Vì em đã đọc quá nhiều lần tác phẩm Người phụ nữ, Y sĩ của tổ ấm (La femme, médecin du foyer) và em đã đi vào trận chiến tình yêu như một phụ nữ Zurich trước trận chiến! Vì chàng không biết tham gia vào đó tốt hơn em và em đã không thể giúp chàng! Và em đã yêu chàng, tuy vậy, em đã yêu chàng! Em đã yêu chàng và em vẫn còn yêu chàng! Em

yêu chàng và em chạy đến đó! Em chạy đến đó và lần này em đã hiến dâng! Em chạy đến đó và lần này em giữ chàng lại! Bất cần tự hào và không dè dặt, đoan trang nữa! Bức rào ngăn cách đã sụp đổ! Em phóng vút về phía chàng!

Hiện tại cô không còn trong đường tàu điện nữa. Cô chạy xô, bất chấp về phía số 60 đường Quincampoix. Em giữ lấy chàng, em hiến dâng, em tháo gỡ cả hai thoát khỏi quá khứ của mỗi người, gia tộc của mỗi người, sự khiếp sợ của cả hai, em mang lại ngôn ngữ cho hai xác thân, em hòa trộn nhau trong một lần tuyệt hảo của cả hai người. Em lặn vào trong một đêm ân ái, một đêm tình yêu, như chưa từng bao giờ tình yêu biết được một đêm như thế! Không tắm rửa, không chần chừ, do dự! Không ấp úng, ngại ngùng! Tinh lực nồng nhiệt của chủ thể! Phát minh! Em đã phát minh ra cái toàn thể! Toàn thể phát minh và tạo thành một hài nhi Roberval cùng trong dịp ấy!

Chính xác là thế ấy, Benjamin ạ! Em leo lên cầu thang vừa chạy, và anh có muốn em nói với anh không? Giống như em lao mình vào tình yêu! Im lặng ngự trị trong phòng chúng tôi. Julie, Théo, Hervé lặng lẽ.

Và tôi, vậy đó.

Và Thérèse hụt hơi.

Chùng như duy nhất ký ức về đêm ấy vẫn còn cửa đứt hơi thở của cô.

Thérèse yêu đương.

Mắt cô lóe sáng, tay cô nghiền nát tay tôi.

Vậy, sự thể là thế phải không?

Thérèse de Roberval đã làm tình với chồng cô, một cách hoàn toàn thật thà, chân chất, vào cái đêm ấy...

Một người chồng vừa gọi đến bên cô một kẻ giết người...

Tình yêu được tái phát minh, trong lúc ngôi nhà bộ tộc bốc cháy...

Ôi Titus... ôi Silistri... vâng... hết đời rồi... Tôi ở đó... Tôi hiểu các người... đồng ý.

Vậy thì, lặng im.

Bất động và im lặng.

Tình yêu được tái phát minh... Sau đó, Thérèse rạng rỡ trên đường đi của ngôi nhà bộ tộc, trong khi người ta ám sát người chồng tìm lại được của cô...

Cho đến lúc Thérèse nói lại, giọng cô hoàn toàn trầm lắng.

- Anh muốn nghe tiếp chứ, Benjamin?

Tại điểm chúng ta vừa nói tới...

- Được rồi, không nói nữa, sự việc đã không xảy ra chính xác như anh dự đoán.

- Không ư?

- Không.

Chàng ta chờ cô, chờ ở những bậc thang gác trên cao.

- Anh biết chàng đã nói với em điều gì không?

*

* *

Cô leo lên, rạng rỡ, bay lên đến những bậc thang cuối cùng. Vượt qua chỗ rẽ cầu thang, cô trông thấy y, đứng trên kia, trong bộ y phục của y, cực kỳ bất động. Da y hơi tái và chân mang tất ngắn. Anh hãy xem vì sao, đó là điều kích thích cô đầu tiên. Không phải làn da tái, những chiếc tất ngắn. Không phải lúc nào cô cũng biết đến đó trong tình yêu, nhưng trực giác nhắc cô rằng, một số những chiếc tất ngắn chắc chắn bao hàm lý lẽ của ham muốn hơn là những lần tắm trong thứ nước sạch nhất. Vậy đó, y đứng trên kia, đứng thẳng trong những chiếc tất ngắn. Y không mỉm cười. Y không dang tay. Y không đón cô. Y chỉ nhìn vào chiếc xách tay bằng nhựa kẻ ô xanh, trắng và hỏi:

- Cô bỏ đi?

Một vẻ châm biếm trong giọng nói của y... Toàn bộ cái gì đã tan chảy ra trong cô hóa thạch. Cô nhanh chóng nhận ra rằng cõi lòng cô đã trở thành băng giá. Một trong những cú sốc gây chết người.

- Cô đến làm gì nơi đây?

Câu trả lời của một phụ nữ dở chết. Xin lỗi. Muốn giải thích chuyển đi đến Zurich. Sự trốn chạy này. Y ngắt lời cô:

- Đó không phải là sự trốn chạy, Thérèse ạ, đó là một sĩ nhục.

Hoàn toàn không phải, chính là sự khùng khiếp. Sự thất vọng. Cô xin lỗi. Cô đã trở về. Cô đây rồi. Em đây rồi. Cô đấy. Em đấy.

Cô đổi lại cách nói cô tôi, ghẻ lạnh bằng tiếng em anh nòng nàn. Tất cả còn kịp.

- Quá muộn rồi.

Y quay lưng lại với cô, y tiến sâu vào gian phòng, y hạ xuống cánh cửa mà cô giữ lại, van lơn, y do dự, nhún vai, để cô đi vào. Gần bên cửa, cô nhìn thấy hai chiếc va-li có góc bằng kim loại mà Altmayer đã giao cho họ, chiếc măng-tô của Marie-Colbert nằm chờ trên vai của một chiếc phôi-tơ, đôi giày y đã sẵn sàng mang vào lúc cô bấm chuông, và bây giờ y buộc lại nó một cách kỹ lưỡng. Trong lúc vừa nói chuyện với cô về bà Bovary. Đúng vậy, vừa bình luận về Emma Bovary. Vừa giải thích cho Thérèse rằng cô là một loại với bà Bovary. Y nói thêm:

- Ít ra là những con người chân thật trung hậu.

Sau đó y mỉm cười.

- Cô không còn tin nữa về số mệnh, phải không, Thérèse?

Câu hỏi lại tiếp tục nhằm vào cô.

- Cũng không tin vào những lá bài tây?

Y vừa buộc lại chiếc giày thứ hai.

- Tuy vậy, cô phải rút quẻ bài cho cô.

Y ngược đầu lên, gác tay lên gối.

- Những lá bài có thể báo cho cô biết về một người phụ nữ thứ hai không tránh thoát.

- Thế nào?

- Chị dâu tôi. Góa phụ của Charles-Henri.

Y nói tiếp:

- Tôi dậy nảy lên, khi người ta từ bỏ tôi.

Cô muốn phản đối. Cô muốn nói với y rằng cô đã không từ bỏ y. Y ngăn cô nói lại, vừa nói ra câu dài nhất trong cuộc gặp gỡ:

- Không quá nghiêm trọng đâu, Thérèse ạ, chúng ta là một sai lầm, tôi và cô. Những người phụ thuộc dòng tộc Roberval không chỉ không được kết hôn với giai cấp dưới, mà họ còn phải chỉ kết hôn trong dòng tộc.

Giày đã buộc lại xong, y đứng lên. Y đi lấy chiếc áo choàng.

- Đó là điều tôi phải làm. Ngay lúc chúng ta ly dị.

Y lấy từ túi áo trong ra một tấm phong bì.

- Với người chị dâu của tôi, góa phụ của Charles-Henri. Y trưng ra một tờ vé máy bay. Y kết luận:

- Bây giờ, hãy tha lỗi cho tôi, tôi sắp khởi hành. Tôi phải cùng đi với nàng ấy.

*

* *

Chao ôi, trời đất, Thérèse...

- Nhất là chớ nói gì cả, Benjamin ạ. Một lần nữa, em không muốn được an ủi.

Và để chứng tỏ ngay với tôi điều đó cô nói:

- Người chị dâu đó tên là gì anh biết không?

Với một nụ cười láu lỉnh của một kẻ sắp nói ra một sự thật hay:

- Zibeline! (con cây hương cái)

Tiếp theo, một bước đi tới chỗ vô sỉ nực cười:

- Một cái tên gọi như thế, điều đó giả định có những nhu cầu to lớn. Marie-Colbert là người đàn ông mà nàng ấy cần. Xem đấy, nàng đã trở thành góa phụ lần thứ nhì, khốn khổ.

Từ đó để có thể giả thuyết rằng người phụ nữ được gọi là Zibeline đã ra đi một mình với những chiếc va-li của Altmayer sau khi hất văng người chồng thứ hai vào khoảng không, chỉ còn việc giải thích cho rõ cái nhìn của Julie hướng đến tôi. Nhưng vì sao cái xác chết lại mang tất, rõ ràng vì y vừa buộc lại những chiếc giày phải không? Và vì sao bật cười, người chết bật cười? Và kẻ văng mặt là ai?

Thérèse đã thả tay ra khỏi bàn tay tôi. Cô cần dùng những bàn tay ấy để che bai sự quyến rũ của địch thủ, “một loại người gì to lớn, lòn loẹt phấn son, anh nhìn xem”. Những ngón tay cô múa may. Cô “nhất quyết không hiểu được vì sao người ta có thể...”.

- Thérèse, cô đã làm gì, phần còn lại của đêm đó?

Cô ngừng nói, há mồm. Cô vỗ đánh bốp lên đùi.

- Bình tĩnh, vấn đề kẻ văng mặt. Em quên sạch rồi!

Chính thế, cô suy nghĩ, cô bắt cần tôi. Nhưng tôi sẽ không buông tha cô đâu.

- Kẻ văng mặt, kẻ văng mặt... Cô hát khe khẽ. Theo anh, em có thể đi đâu khi ra khỏi nhà Marie-Colbert?

*

* *

Chúng ta đánh cá, đồng ý chứ? Bản thân anh thử tìm hiểu xem nơi nào em có thể muốn đến khi ra khỏi nhà của Marie-Colbert. Anh thử tưởng tượng em đi giữa đường, đầm đìa nước mắt, với gói quần áo xách tay, cánh

cửa thật sự khép lại phía sau em. Đi đâu bây giờ? Về ngôi nhà bộ tộc? Không có mục đích gì cả ở đời. Đến với Louna? Louna có thể làm tăng thêm nỗi thất vọng của em. Thế thì làm gì bây giờ?

Nói thế đó, trong phong thái vui vẻ của một nữ giảng tập viên, giống như chúng tôi trải qua một đêm khai thác thuộc địa và trò chơi bao gồm việc tôi phải tìm ra được một món đồ chơi được cất giấu trong phòng chúng tôi, trong khi chờ đợi dập tắt ngọn lửa. – Anh có thể đạt mục đích rất tốt, Benjaimin ạ. Cố gắng lên. Hãy tự đặt anh vào vị trí của em. Bởi vì em, cô nói quả quyết. Em đã thực hiện đích xác cái việc mà chính anh đã có thể làm!

Thật sự em đã không nhìn thấy. Cơn điên nổi lên đã bịt mắt em bằng một dải băng tuyết vời.

- Hãy xét xem, Thérèse nhấn mạnh, khi tất cả sụp đổ. Khi đầu óc anh rối bời, hoặc khi người ta tố cáo anh đã làm nổ những trái bom trong ngôi nhà bộ tộc, lúc đó thử hỏi anh tìm đến ai?

Xin Chúa chứng giám.

- Thế là, anh cảm thấy bức xúc, hầu như anh đến đó, số 3, đường Les Ours cách nhà của Marie-Colbert hai trăm thước...

Khi tôi vừa ngược mắt nhìn Théo thì ông đã nói trước ngay.

- Hervé và tôi đã thử nói với bạn việc đó rồi, Ben ạ, rằng cô ấy đã đến nhà tôi. Bạn đã yêu cầu chúng tôi trả lời bằng xác nhận đúng hoặc không cho những câu hỏi của bạn và đến lúc chúng tôi không còn kiểm chế nổi, lúc đó bạn tỏ ra thật đáng sợ.

- Tuyệt đối khủng khiếp, Hervé xác nhận.

- Bạn đã đi vào như một tên điên, bạn vụt ra như sao xẹt! Điều duy nhất mà bạn không hỏi chúng tôi là Thérèse có đến tìm tôi hay không?

Thérèse mở những bàn tay ra chứng tỏ điều hiển nhiên:

- Benjamin, em đã làm như chúng ta thường làm trong gia đình khi xác nhận sự việc trở thành tồi tệ, em đã đi tìm Théo.

- Dừng lại!

Tôi thét lên: “Dừng lại”. Và tôi giải thích một cách cực kỳ chững chạc rằng tôi cóc cần cái giai đoạn trung gian này... Thérèse đã đi ngang qua nhà Théo khi vừa ra khỏi nhà Marie-Colbert, đồng ý, tôi đã không để cho Théo có dịp nói lên điều đó với tôi, đầu cho, Théo là nơi lánh nạn định kỳ của bộ tộc trầm luân, đúng vậy, cảm ơn Théo, hoan nghênh Théo, xin cho Théo được phúc lành, những điều mà tôi muốn biết bây giờ chính là Thérèse đã làm gì vào cái đêm ấy, sau khi đến khóc trong vòng tay vô giá của bố già Théo.

- Nhân danh chúa, Thérèse, em đã trải qua phần còn lại của cái đêm oan tình đó nơi đâu? Tôi cảm thấy mình nổi lên một can giận dữ điên người! Sau đó em đi đâu?

Đến đó, cả ba người đồng thời nói, Thérèse nhằm bảo cho tôi biết rằng từ đó không có phần sau, rằng đó là chỗ kết thúc của cuộc chạy đua đến kho tàng tình ái, rằng cô chạy đến nhà Théo, để khỏi chạy đến gieo mình xuống dòng sông Seine, người phụ nữ tử tử trước khi thật sự là phụ nữ, trong một trạng thái, Benjamin ạ, mà bạn không tưởng tượng nổi, Théo xác nhận, người con gái nhỏ bé bị thuyết phục, Hervé châm thêm, rằng chẳng bao giờ

nữa cô có thể yêu hay được yêu, khi ngay chính chúng tôi sống trong lòng tình yêu, Théo nhắc lại một cách vô ích, và bởi thế mà họ, cả hai đều đón nhận cô bằng một tấm lòng nồng nhiệt như nhau, ôm cô trong vòng tay, sưởi ấm cô bằng hơi thở, họ đã lau khô cho cô những giọt lệ, dọn giường cho cô nằm, phủ lên cô những chăn mền, để che đậy sự lỏa lồ của nỗi tuyệt vọng này, biết bao dịu dàng êm ái, Thérèse xác nhận, biết bao dịu dàng trả cô về lại với trạng thái phụ nữ này mà nỗi đam mê của cô giành cho Marie-Colbert cũng hé lộ cho cô nhận thấy, không có gì bị đánh mất, cô bắt đầu nghĩ ra, chao ôi, vẫn còn một ít than đỏ, vừa chớm ửng hồng lên, cận kề bếp tro tàn, chắc chắn đã tàn, nhưng vẫn còn le lói một tia sáng, vậy nên họ đã thổi hơi lên những củi than ấy giống như tôi có thể đã làm trong địa vị họ, nếu Thérèse không phải là em gái tôi, đó chắc chắn không phải là thiên hướng của họ nhưng điều cấp bách đã làm thặng hoa những tách biệt phân chia, họ tự cảm thấy trong họ cái nhiệm vụ nguyên thủy, không để mặc cho ngọn lửa của nhân loại chết lịm, đấng khác cũng kết nối Thérèse trở lại trên điểm này, vấn đề những trẻ nhỏ sơ sinh – Và về vấn đề ấy, ngay cả Giáo Hoàng cũng nhận là họ hợp lý – thật nhiều và dù cho than củi trở thành lửa tàn, lửa tàn trở thành ngọn lửa reo vui, thì cả ba người họ đã thắp sáng một cơn hỏa hoạn, một cơn hỏa hoạn, tuy vậy do cả ba cùng hiệp nghị và họ chỉ nghĩ đến tương lai của Thérèse, cô không kết hôn để giỡn chơi, mà Thérèse đã kết hôn hoàn toàn vì tương lai, cái tương lai liên hệ đến một đầu hài nhi, một hài nhi, trong bảo bọc, không rơi vào trong một gia đình tồi tệ nhất, được nuôi lớn bởi Benjamin Malaussène, nào hãy nghĩ xem, có biết bao em bé thèm được vị trí đó, ưa thích kích động chàng bằng tiếng gọi ba ba như thế, và một khi vấn đề quan trọng về giáo dục được giải quyết, cả ba người sẽ bắt tay vào việc uốn nắn tương lai, tạo tác tương lai, cả ba cùng làm, vui vẻ, bốn phận an ủi đầu tiên, và tiếp đến là sự khinh khoái nhẹ nhàng, vì hạnh phúc của trẻ con nảy sinh trong sự khoái lạc mà nó có được từ giai đoạn thai nhi, tất cả những sách nhi khoa đều xác định với bạn như vậy, Benjamin ạ, vậy là một cơn kích động của niềm vui bùng vỡ ra từ những thiện chí, cho đến nỗi những người khác cùng thuê chung ngôi nhà đều tỉnh giấc, choáng váng, giật dử, húc đầu vào những vách ngăn và thét lên, hoàn

toàn thất vọng, họ nói rằng sẽ khiếu kiện lên tất cả mọi thẩm cấp, giống như lúc nào vậy, khi đời sống chân thực hiển lộ, không phải duy nhất tương lai của Thérèse, mà tương lai huy hoàng của con người...

Cho đến khi nào Thérèse, được coi là vượt qua điều đó, có năng lực phát minh vô hạn còn hơn cả năng khiếu bẩm sinh, giống như điều xảy ra khi người ta mang lại cho một dự án cả thể chất và linh hồn khiến cho dự án xứng đáng với công sức bỏ ra, cho đến khi nào Thérèse để họ lại đấy, dở sống, dở chết – trong tình trạng lúc tôi gặp họ, hoàn toàn cạn kiệt sức sống bấy lâu nay, để mặc cho họ lập cập, run rẩy và bỏ chạy, dưới những lời si mả xối xuống như mưa từ những khung cửa sổ, về phía một chiếc taxi đang chạy quanh kiếm khách, “em muốn về nhà trước rạng sáng, em sợ anh rầy, Benjamin ạ!”, và đó là tất cả câu chuyện, và nếu Thérèse không nói gì cả khi đứng trước phó nhiệm Jual, không phải nhằm bảo vệ danh dự cho Hervé, không đâu, Thérèse đã bảo vệ danh dự của luyến ái đồng tính, (Homosexualité) viết bằng chữ H (chữ hoa), không hơn kém, đó là điều cô đã thực hiện, thật cao cả!

Théo hét lên:

- Cao cả, Hervé xác nhận, Thérèse đã tỏ ra cao cả!

Một nhiệt tâm cực kỳ.

Mà Thérèse để cho từ từ hạ xuống. Trước khi reo to lên rằng cao cả, một phần do cao cả, mà Théo và cả Hervé cũng không lẫn tiếc lòng cao cả để đưa cô ra khỏi nhà tù, và chính cử chỉ anh hùng đó đã tạo ra một ấn tượng mạnh mẽ đối với hai vị thanh tra Titus và Silistri.

- Hãy lắng nghe, Benjamin, hãy lắng nghe, họ đã làm gì để em được trả tự do.

Chẳng có gì lạ trong lời nói của Théo.

- Khi bạn vừa ra khỏi nhà tôi, Ben ạ, chúng tôi đã uống hết cà phê của bạn và tắm nước lạnh trong mười phút.

Nếu họ đồng ý với Thérèse trong phê phán rằng nước lạnh là không thích hợp với tình yêu, là họ đã nhìn nhận nơi cô những phẩm chất chiến đấu. Người ta đã nhúng vào nước lạnh những lưỡi dao khiến cho chúng thêm sắc bén. Và lại, họ đã ý thức được điều đó, họ đã vũ trang bằng sự sáng suốt, họ đã tham gia chiến dịch. Họ đã tấn công vào pháo đài xã hội và tại trung tâm pháo đài này, họ quy lỗi cho pháo tháp trong bản thân con người, lôi kéo Thérèse ra khỏi nơi bến bãi của những nhà kim hoàn, không hơn không kém, ngôi nhà u ám của người quản gia, không hơn không kém những hồi ức hung hiểm. Vậy họ là lý do biện minh cho sự vắng mặt của Thérèse. Nhưng ai có thể sẵn sàng tin họ? Người ta có thể giành cho họ sự tín nhiệm nào? Họ cảm thấy có đủ sức thắng được lòng ngờ vực nghề nghiệp của những cảnh sát – sau hết, họ là những sứ giả của sự thật – nhưng không tránh được thiên kiến của cảnh sát. Cũng không thắng được sự lo ngại của cái dường như thật. Người ta không thể tin họ? Không phải họ không có đủ khả năng mang lại niềm vui thật sự cho một phụ nữ – họ ư? - Không bao giờ người ta tin họ. Niềm xác tín này khiến họ kinh ngạc. Bấy nhiêu đó, cho thấy Thérèse không có lý do biện minh vắng mặt. Tuy nhiên nước giá lạnh đã tạo ra tác phẩm mài bén của cô. Việc làm sao để biết được ý tưởng đến từ Théo hay đến từ Hervé, làm phát sinh một tranh luận phụ, vừa ngọt ngào, vừa chua xót, nhanh chóng bị tiêu hủy bởi tính khẩn cấp của câu chuyện thuật lại. Một trong hai người có ý tưởng, điều chủ yếu tại đó. Vì họ không đáng tin, nên họ cần có chung quanh những người làm chứng vững chắc. Đó là ý tưởng. Và không thiếu gì những người làm chứng đã trải qua cái khoảng thời gian này của đêm ấy, để đâm vào tường, lên nền đất hay trần nhà của họ. Những người chứng kiến đã nghe rằng Thérèse đã

bay lên tận trời cao, ngay vào lúc Marie-Colbert đu đưa giữa khoảng không. Người chứng kiến đã nhìn thấy Thérèse chạy trên lớp hắc ín khi Marie-Colbert nằm dài từ lâu trên nền cẩm thạch của dòng tộc. Những người chứng kiến đã biết rất rõ để khinh khi Théo tương ứng với cái thiên tài ái ân của ông, họ bắt đầu biết rõ rằng Hervé “chẳng giá trị gì hơn những phụ nữ khác”... Những chứng nhân lý tưởng! Chứng nhân tai nghe, cũng như chứng nhân mắt thấy. Chứng nhân đánh hơi, nếu cần! Và thêm vào, những chứng nhân lương thiện, những con người can đảm có môn bài, những quân canh trật tự, mà những cảnh sát nhắm mắt nghe theo, vì họ là tai mắt cảnh sát.

Còn phải thuyết phục sao cho họ trung thành với những điều hăm dọa họ.

Thuyết phục họ đến đưa ra những tố cáo hứa hẹn... Việc đó không hề dễ.

- Tôi còn phải trả ngay tiền cho một người để y cung khai điều chống lại chúng tôi.

- Tôi xin thề với anh... Hervé thở dài.

Kỳ cùng, món sốt Mayonnaise đã được lấy ra. Một lũ người gào thét theo sau họ cho đến bờ ghè đá lát quanh nhà những kẻ tích trữ kim hoàn. Cả một ngôi nhà chứa những lý do bất hiện trường! Chúng tôi làm chứng, chúng tôi làm chứng! Tiếng âm ã trong đêm, thừa phó nhiệm! Người ta phàn nàn! Người ta cung khai! Và tại sao? Một nhục nhã! Tai của con cái chúng ta nghe! Cúng thiệt hại giống nhau cả! Giấc ngủ thỏa thuận! Ngày mai làm việc! Danh dự của kẻ buôn bán nhỏ! Dù được mướn bằng tiền, dù tự ý, họ là hiệp hội bán buôn đạo đức, luôn muốn có tiếng nói được nghe. Và được nghe hai lần thay vì chỉ một lần! Người ta không để việc đó xảy ra! Trong hành lang dẫn tới văn phòng của phó nhiệm Jual, họ đẩy Hervé

và Théo đi trước họ, giống như chính tự tay họ đã bắt giữ những người này. Họ kích động đến độ hai thanh tra Titus và Silistri đã sợ cho mạng sống của Thérèse:

- Tôi thề với bạn, Malaussène ạ, Titus xác nhận trong câu chuyện của chính anh ta kể, rằng người ta nhìn thấy hai vị thiên thần của Thérèse lăn vào, theo sau là hiện thân của đức hạnh trong cơn điên, chúng tôi đã sợ cho cô ấy.

- Chúng tôi đã thật sự tự hỏi phải chăng tốt hơn là nên giữ cô ấy lại với chúng tôi, Silistri thừa nhận.

Phó nhiệm Jual đã phản ứng ngược lại. Ông ta lấy những lời khai và mở những cánh cửa tự do cho Thérèse. Sau khi chính thức khiển trách ba kẻ vi phạm qui định trật tự, ông ta nói nhỏ với Hervé khi người phụ nữ này đi ngang qua gần bên ông:

- Thế là tốt! Hãy bắt đầu lại.

- Không hề tệ chút nào, cái ông phó nhiệm Jual này, Théo nhìn nhận, ông ta đã thả Thérèse ra với tất cả những thanh danh vốn có của cô...

- Không tồi và lại khá ái, Hervé xác nhận.

*

* *

Julie và tôi không còn chút hơi sức nào để bình luận. Chúng tôi để cả ba người họ lại đó. Chúng tôi nhường phòng của chúng tôi cho họ nghỉ đêm. Thérèse muốn giới thiệu hai người tái sinh ra cô với bộ tộc vào bữa điểm

tâm hôm sau: “vì mục đích làm các sự việc trở nên sáng tỏ, không có gì trong đó mù mờ cả”

Và sau đó con chó Julius đã cào vào cánh cửa. Đã đến giờ nó giành cho Martin Leojolie.

CHƯƠNG IX

CHỖ CẦN XEM XÉT KỸ

21.

Chín tháng sau – và lần thứ nhất trong trải nghiệm lâu dài của tôi về lĩnh vực này – tôi đã nhìn thấy một đứa bé ra khỏi bụng mẹ, lăn tròn từ phải sang trái. Một bé gái. Bố Théo bên này, bố Hervé bên kia, mẹ Thérèse trong chiếc giường trải đờ-ra trắng, lần đầu tiên nàng thấy thỏa mãn. Sau đó, vầng trán nhỏ bé của nó nheo lại và cô bé làm lại những gì nó muốn. Đứng sau Hervé, là một ứng viên thứ ba, cũng có vẻ xúc động như hai người kia. Nó có nhận ra hay không rằng ứng viên thứ ba đang ve vuốt lòng bàn tay của bố Hervé bằng lưng bàn tay của mình? Nó có nhận thấy không, phía bên kia giường, bố Théo phản đối cử chỉ đó của vị phó nhiệm Jual? Lúc nào cũng vậy, khi đôi mắt của con bé cuối cùng ngừng lại trên tôi, đôi mắt nó liền ánh lên tất cả ý thức tra hỏi về sự phức tạp của thế giới và một cầu mong nồng nhiệt xin giải thích cho nó cái phương thức sử dụng thế giới này.

- Người ta có thể nghĩ rằng nó chọn anh đấy, Benjamin ạ, Thérèse tuyên bố như vậy vừa trao con bé cho tôi.

Đó chính là một cách giải thích ký tự SOS. Cái vầng trán có lông tơ của con bé nằm đúng trong lòng bàn tay tôi; nó đang sôi lên ham muốn hiểu biết.

- Vai trò làm cha độc nhất giao cho anh, Théo xác nhận. Và lại chính trong tinh thần này là hoài bão mà chúng tôi giành cho con bé, ông ta nói thêm, mắt không rời Hervé và phó nhiệm Jual.

Ánh chớp từ chiếc máy ảnh của Clara xác định việc truyền trao khôi giáp. Con bé không nháy mắt. Cái nhìn của nó bám chặt lấy tôi như một

chiếc mỏ neo. Một cánh tay của nó nằm tôi lại, không chịu để rời ra quá sớm.

- Anh chỉ có thể dựa vào phước đức của chính mình, Malaussène ạ, Julie thì thắm vào tai tôi.

Tôi nhìn vào sinh vật bé bỏng. “Những năm tháng được dạy dỗ tận tâm và khi bé muốn ra khỏi nhà, bé sẽ xin phép bố Théo, phải thế không?”

- Biết bao nhiệt huyết trong đôi mắt này! Gervaise reo lên, thế ấy, chính là một kết quả của tình cảm đắm say!

Cho đến lúc này đây về suy tư, Jérémy chợt sáng ra.

- Và như thế, chúng ta sẽ gọi tên con bé!

Thay vì méo mồm phản đối như cô ta vẫn thường làm mỗi lúc Jérémy đặt tên, Thérèse mở đầu bằng một nụ cười:

- Hoa trái đắm say? Em muốn gọi con gái của chị là Fruit De La Passion Malaussène, với tất cả các chữ đều viết hoa? F. D. P. M. phải không? để cho nó kết thúc tại ENA – FDPM, phải không? Không bao giờ! Hãy moi óc, tìm kỹ hơn nữa.

- Maracuja, Jérémy nói.

Tiếng cười của Thérèse nhường chỗ cho một nụ cười ý vị.

- Maracuja...

- Chính là cái tên mà những người Bra-xin đặt cho kết quả đam mê, Jérémy dịch nghĩa.

- Maracuja... Cậu Bé ngâm nga khe khẽ, Maracuja...a...a...a...a...

Nó gia nhập thẳng lợi vào bộ tộc Malaussène, bằng cái tên gọi Maracuja.

22.

Chúng tôi ăn mừng sự tới đích của Maracuja vào ngay buổi chiều hôm ấy, bằng món thịt cừ nướng, dĩ nhiên là tổ chức tại quán Koutoubia. Con bé Ophélie của Rachida đã ló đầu ra sớm hơn ba ngày và ông bạn già Amar đã quyết định tổ chức cả hai sự kiện bằng một tiệc vui lớn duy nhất. Gervaise có mặt trong bữa tiệc, hành vi mang tính sư phạm của chúng tôi là ghi danh ngay hai phụ nữ tương lai vào vườn trẻ Hoa trái niềm đam say. Vị thánh nữ bảo trợ không phản đối việc đó, vườn trẻ của chị võ cánh: người ta không thay đổi các thứ, tiền trợ cấp cho sơ. Nhà chức trách thành phố chính thức đề xuất những “ưu đãi khác”. Gervaise biết rằng quyết định này đòi hỏi phải qua vô số đơn thỉnh cầu. Những con cái chốn giang hồ nổi bật lên trong khu phố. (Và có điều là, như Maracuja, người ta chưa từng thấy một ưu tiên nào hơn)

- Malaussène, nếu tiện, được bạn hỗ trợ trong việc giáo dục Maracuja, thanh tra Titus ngỏ lời đề nghị, khi nhìn thấy vẻ lo âu nơi tôi, chúng tôi sẵn sàng theo ý bạn, cả một nhà gồm những cha mẹ bảo trợ đạo đức tuyệt vời sẽ giúp bạn.

- Người ta có thể phó thác con bé cho họ ngay, nếu bạn muốn. Đừng như việc đó có vẻ buồn cười đối với họ. Hadouch, Mo và Simon cười trêu họ. Việc đó cũng không, Maracuja, không đơn giản đâu, việc liên minh đúng lúc giữa những kẻ ác với bọn gà mái. Nhưng đó chính là con người, bạn muốn tôi nói gì với bạn đây? Người ta lúc nào cũng mơ ước sửa đổi con người...

- Tốt hơn, các ông nên ngăn chặn bọn sát nhân lại, tôi nói lầm bầm trong miệng.

- Bạn ấy ám chỉ việc Marie-Colbert chết cháy, Titus nói với Silistri.

- Bạn ấy trách chúng tôi chậm chạp, Silistri nói rõ.

- Người ta bảo bạn ấy hầu như thất vọng vì không chạm tới được quả bóng, Hadouch nhận xét.

- Hãy tự đặt mình vào địa vị anh ấy, anh ấy đã hâm nóng chúng ta lên trong nhiều tháng với việc ấy, Jérémy bổ sung.

Mày chọn kỹ chưa, Maracuja? Mày đã chọn một ông bố thuộc nòi giống thiểu số rồi.

Titus phác họa một cách giải thích:

- Người ta đã tính kỹ việc vắn cổ bạn, Malaussène ạ, nhưng bạn đã nhanh chân hơn, về việc này. Theo bạn, kẻ nào có thể ác cảm với Roberval hơn là bạn và có thể chặn lại đồng tiền của hắn?

Silistri tóm lược việc làm của chín tháng điều tra.

- Chỉ cần khảo sát những bạn hàng của hắn mà thôi là người ta có thể tỏ ra không có gì quá đáng trong việc ngờ vực tất cả những ai đã nhận hàng tiếp tế của hắn: Người Ái Nhĩ Lan thuộc Ái Nhĩ Lan, người Aménie xứ Armenie, người Chiapanèques (Nam Mexico) xứ Mexico, người Pê-ru Sentien Lumineux, phong trào Sahraouis, người đảo Corses, người Basques, người Kosovars, người Ouzbehs, người Palestines, người Kurdes, người Ougandas, người Cambodges, người Congos...

- Bạn có thể kể thêm những dịch vụ đặc biệt, ít nhiều mang tính lén lút, đồng thời cũng do Roberval cung cấp vũ trang chống lại họ... Đáng tiếc, Malaussène ạ, đã có quá nhiều người trước anh làm công việc này, người ta đã làm mất dấu lộ trình khảo sát của anh.

- Kết quả những cuộc chạy đua ư?

- Kết quả, người ta hầu như có nhiều cơ may nhằm vãn cổ tên sát nhân này giống như những may mắn anh có nhằm ngăn chặn Maracuja ra đời vào một ngày ân ái.

Sự thực là, Maracuja, sự thực là...

Cuộc đàm thoại khai vị của chúng tôi đến đó, phần trang trọng của món thịt cừu còn chưa bắt đầu, khi ông bạn già Semelle nổi bật lên trong bước chân xông vào, rống to từ phía hậu trường.

- Có rượu, Sidi-Brahim cho mọi người.

Hadouch, Mo và Simon nói, chỉ cần quay đầu lại:

- Ông bạn già thết một tuần rượu, phải không ông Semelle?

- Việc độc nhất trong lịch sử của quán Koutoubia.

- Tuần rượu chung giáp vòng và tất cả rượu vang trong tiệc! Ông già Semelle xác nhận. Sidi-Brahim đãi cho tất cả những gia đình quan hệ!

- Ông được hưởng một di sản phải không? Simon hỏi.

Semelle đã đặt mua một phần tư số vang đỏ để nhắm với món Merguez (Xúc xích thịt cừu). Bắt đầu từ Semelle, tuần rượu quay vòng tròn, thế mới bốc.

- Việc sinh sản muôn năm! Semelle nói để phủ nhận (có hường đi sản) khi ông chưa kịp cạn lượt Sidi đầu tiên.

Sau đó, mọi việc xảy ra nhanh chóng và kín đáo. Hadouch ghé đầu nói vào tai Jérémy, gật đầu âm thầm đồng ý, đứng lên, kéo Cậu Bé, Leila và Nourdine theo sau, đi ngang qua trước mặt Titus và Silistri:

- Giúp chúng tôi một tay được chứ, quý vị cảnh sát? Chính Semelle là người chiêu đãi rượu Sidi phải uống theo kiểu dây chuyền. Quý vị dưới hầm rượu, chúng tôi trên thang, Nourdine và Leila trong phòng. Số rượu dự tính là sáu mươi chai. Đồng ý chứ?

Trong khi hai người cảnh sát biến vào trong hầm rượu, Mo đứng dậy theo dấu hiệu của Hadouch, đi đến ngôi gần bên ông già Semell, bên cạnh Semon. Semelle lần lượt nhìn hết Mo đến Simon, ngồi khế sát hai bên. Ông ta cười thật đẹp.

- Mọi việc suôn sẻ chứ?

Mo và Simon trấn an ông ta là công việc suôn sẻ. Ngay vào lúc Semelle xuất hiện, có cái gì đó ngưng lại trong ánh mắt Hadouch. Nhìn về bên ngoài ông già chẳng có gì thay đổi, bộ quần áo trông như ngọn lá héo, nhưng bên trong, Semelle ra vẻ chững chạc hơn, làm chủ thế giới hơn. Ông ta cười mỉm.

Và, ông mời chung mọi người tuần rượu. Vừa ra dấu cho tôi đừng nhúc nhích, Hadouch vừa kéo lê chiếc ghế đến ngồi đối diện với người mới vào:

- Ô xin lỗi! Tôi lỡ chạm chân vào ông.

- Không có gì, ông già Semelle xác nhận.

Nhưng Hadouch cúi đầu xuống, vừa xin lỗi. Anh ta nhìn dưới bàn. Anh ta hít vào một hơi ra vẻ thán phục.

- Chúa ôi, ông có đôi giày đẹp quá!

- Đó là những chiếc giày cũ, Semelle trả lời sau một thoáng do dự.

- Đôi giày này không có vẻ, Hadouch vừa nói vừa đứng lên cầm trong tay một chiếc giày của ông già Semelle.

- Trả lại chiếc giày cho tôi! Semelle hét lớn.

Mo và Simon kèm ông ta ngồi lại trên chiếc ghế dài.

Hadouch đặt chiếc giày lên bàn.

- Benjamin, bạn có thể bảo nó là chiếc giày cũ hay không, theo bạn? Đây là một chiếc giày chày còn mới. Nhìn nghiêng giống như một chiếc tàu thủy sang trọng.

- Tôi đã tốn thời gian làm ra đôi giày! Semelle la lớn. Quá kích cỡ! Tôi đã giữ lại cho tôi! Đó là đôi giày cuối cùng của tôi. Bằng da giống cá sấu Abengourou. Kiểu giày may tay của những năm ba mươi. Trả lại tôi chiếc giày của tôi!

Hadouch mỉm cười tử tế.

- Semelle, ông là người nước Anh, vào thời trai trẻ?

Ông già nhảy nhồm lên:

- Không! Chẳng bao giờ! Tại sao?

- Vì chiếc giày kiểu Anh, xem nào, chính cái dấu hiệu bên trong.

Anh bạn chìa chiếc giày cho ông ấy xem.

- Một viên gạch nguyên, Simon nói.

- Hai viên gạch là đôi giày, Le Mossi xác nhận.

- Tối thiểu, Hadouch thì thầm.

Tất cả mọi người trở lại im lặng. Nhưng không có người nào dám tin vào điều gì được nói lên trong sự im lặng nơi chập chờn hình ảnh một xác chết mang giày.

- Không phải tôi đã giết y, Semelle nói thầm. Tôi thề với các bạn không phải tôi.

Những chai rượu đã tới trên những chiếc bàn.

- Semelle, hãy nhanh chóng kể lại việc ấy với chúng tôi trước khi Titus và Silistri từ hầm rượu lên lại...

23.

Không phải ông già Semelle đã giết chết Marie-Colbert de Roberval. Sự thật không phải, nhưng ai có thể tin ông ấy nếu ông ta không đến kể lại việc đó cho cảnh sát? Ông ấy xót xa cho Thérèse, ông già Semelle, nhưng cảnh sát có thể đập nát ông nếu ông kể lại câu chuyện của ông cho họ. Ông biết họ, Semelle ạ, những cảnh sát, họ không cảm nhận được điều kỳ diệu. Vậy thì, là gì, câu chuyện của ông hử Semelle, chúng tôi thì khác, chúng tôi có cảm thức về điều kỳ diệu, nào, hãy kể đi. Vì sao hẳn ta buông ra cho ông phần xa hoa thuộc hẳn, cái anh chàng Roberval đó? Để nhằm cảm ơn điều gì? Không, Marie-Colbert đã không cho ông ấy đôi giày của y, không đâu! Ông đã lấy của y phải không? Không, cũng không phải vậy. Vậy thì, cái gì? Thật ngu ngốc, xem đó, là việc ấy, Semelle đã làm một việc cực kỳ đại dột khi gặp Marie-Colbert tại nhà y.

- Ủa?

- Ông đã đến nhà hẳn ta ư?

- Vào cái đêm hôm ấy?

Đêm ấy, vào giờ ấy, nơi địa chỉ ấy, ở số 60 đường Quincampoix, tại khách sạn đặc biệt của y, một sự đại dột thực sự đã xảy ra. Semelle đã biết chỗ này, ông đã đến đó một lần lúc Thérèse giới thiệu ông trong tư cách làm chứng cho hôn lễ, và theo nhận xét của ông thì y là một người tử tế, không hề có vẻ “ông lớn” tí nào, vẫn tỏ ra giản dị, xin gọi tôi là Marie-Colbert, lúc đó Semelle tự nhủ rằng như thế công việc mới có thể thực hiện được.

- Có thể thực hiện? Cái gì có thể thực hiện?

Mưu kế do y đề nghị với tôi. Mưu kế gì, chốn thanh lâu?

Hãy ngừng lại việc kéo đùm đề chúng tôi theo! Ông muốn ru ngủ chúng tôi hay muốn gì? Ông muốn chúng tôi gọi Tutis và Silistri lên ư? Nhưng như thế là rất ngu xuẩn, tôi bảo cho ông biết, thế là quá sức ngu xuẩn, ông không hiểu ư? Chúng tôi cũng khờ khạo, Semelle ạ! Trừ Hadouch và Ben ra, họ là những người leo lên cao hơn trong việc học hành của họ, chúng tôi, vẫn dại khờ, người ta còn có thể hiểu.

- Tốt.

Vậy thì, hãy xem ông già Semelle đã tự nhủ điều gì. Hãy xem điều gì tôi đã tự nhủ trong đầu óc của một người già. Người ta kính trọng những người già, Semelle ạ, hãy đừng sợ hãi, hãy kể...

Bạn biết việc đó chứ, Benjamin, tôi sẽ nói với bạn việc đó, điều đó không hề có nghĩa gì là việc Thérèse mất khả năng tiên tri sau hôn lễ có liên quan đến tôi.

Việc đó không ảnh hưởng đến tôi, không, bởi lẽ, Thérèse của thời gian còn có khả năng thấy xa, đã đảm nhận lo cho phần tương lai ít ỏi còn lại của Semelle. Vào năm công việc thuận lợi cũng như năm gặp trở ngại, cô cũng kiếm cho ông ta một phần ba công việc hàng tuần, trong sự bất ổn thường xảy ra nhất, nhưng bao giờ cũng vậy, một bình quân hai ngàn kiện hàng hàng tuần. Tám ngàn hàng tháng. Việc biến mất năng khiếu bẩm sinh này chính là một nhát cắt đột ngột chém vào thu nhập của Semelle.

- Vậy thì, tôi cho rằng Marie-Colbert có thể bù vào đó.

- Đó gì?

- Tôi cho rằng y có thể điều chỉnh thiệt hại. Đáng gì hai nghìn francs với một ông lớn như Marie-Colbert.

- Ngừng lại! Đừng nói với chúng tôi rằng ông đã đến yêu sách y...

- Khi tôi nói với các bạn rằng như thế là ngu ngốc!

Ngay dù Marie-Colbert đã nhận việc đó. Sau lần thăm viếng của Thérèse, Marie-Colbert đã hoãn việc ra sân bay lại, y đã gọi Zhao Bang đến báo cáo lý do vì sao hẳn thất bại, đúng, xem đây, điều đó là tiếng chuông báo hiệu, Marie-Colbert mở ra cánh cửa của niềm tin, và thay vì Zhao Bang (sẽ không đến với cuộc hẹn gặp này, đó là điều sau này hẳn đã kể cho Hadouch, Mo và Simon) mà chính ông già Semelle xuất hiện. Semelle lên tận chỗ ở của Marie-Colbert, Marie-Colbert đứng trên bậc đầu thang lâu để nghe ông ta, giận điên người, mà làm gì đây? Y sắp khởi hành, hai chiếc va-li dưới chân, y đợi một kẻ giết người, mà chính cái lão già này lại ló đầu ra, thế nên Marie-Colbert nghe ông ta mà cái mông đặt nhấp nhòm trên chiếc lan can bằng sắt uốn. Và khi Semelle nói rõ yêu cầu – một khoản tiền cấp dưỡng hai ngàn phờ-răng hàng tuần, tám ngàn phờ-răng hàng tháng – kẻ kia không tin nổi tai mình, trường hợp thế này, y thấy quá nực cười, khiến y nổi lên cơn cười, bộ mông kê trên lan can cầu thang, mà một trận cười đến nỗi khiến y bật ngửa, ngã nhào, đúng là thế. Nói theo nghĩa riêng. Chết vì cười, rơi từ tầng tư xuống đất. Y có thể ít hay cười. Cái điệu bộ cười phì còn in dấu trên gương mặt cho đến chết.

- Tôi đã nhìn thấy y đu đưa, tôi đã cố giữ y lại. Đôi giày của y còn lại trong tay tôi. Thế đó.

Lặng im. Một sự lặng im tuyệt vời còn lại... Ngay cả nữ ca sĩ Oum Kalsoum cũng tạm ngưng lại trong điệu Scopitone. Sau đó, Hadouch nghiêng đầu sát vào Semelle. Anh ta nói nhỏ nhỏ:

- Và những chiếc Va-li?

- Thành thật mà nói, tôi không thể để chúng lại đó. Semelle thì thầm

- Chúng ở đâu?

- Ở nhà tôi.

Đúng vào lúc tôi hiểu được điều gì Semelle vừa trả lời, Mo và Simon đã biến đi. Hadouch mỉm cười.

- Đừng lo, Semelle ạ, chúng tôi sẽ không nói gì với Titus và Silistri đâu. Đối lại sự kín miệng của chúng tôi, chúng tôi sẽ quản lý nó, cái tài sản nhỏ của ông. Chúng tôi bảo đảm phần lợi hàng năm của ông. Đồng ý đi, ngay cả chúng tôi sẽ tặng cho ông. Hai ngàn năm trăm hàng tuần, vừa ý chứ?

- Ba ngàn, Semelle nói.

- Hai ngàn sáu, Hadouch đề nghị

- Tám, Semelle gợi ý.

-Bảy...

- Và chớ nên quên những Hoa trái niềm đam say, Gervaise xen vào, có thể sơ không hề nghe những tiếng thì thầm này.

Hadouch cứng người lại. Người phụ nữ này có loại tai nào lạ vậy?

- Ồ, đúng, Gervaise nhấn mạnh, cần nghĩ đến Ophélie và Maracuja.

- Đến đó, Hadouch không có gì có thể phản đối. Gervaise có vẻ nhẹ nhõm:

- Chúng tôi sẽ có thể không cần hội đồng thành phố. Hadouch nêu ý kiến hết sức mơ hồ.

- Và mở những ký nhi viện khác, khắp nơi một ít, Gervaise nói tiếp.

Hadouch đưa cao một bàn tay ngụ ý ngăn chặn nhưng Gervaise đã lắc đầu, hàm ý trác ẩn.

- Chính vì có những đứa con hoang khắp nơi trên trái đất khốn khổ này.

Một lần nữa sơ lộ vẻ lo lắng:

- Hadouch, bạn tin rằng trong hai chiếc va-li ấy có đủ tiền bạc cho tất cả lũ trẻ đó ư?

Hadouch xòe ngửa đôi bàn tay và cái mồm...

Trừ tiền trợ cấp cho Semelle ra, phải vậy, Gervaise nhượng bộ.

Những chai rượu cuối cùng đã được đặt lên mặt bàn. Titus và Silistri lần lượt lên tới mặt đất.

- Trừ phi giao tất cả cho cảnh sát... Gervaise gợi ý.

Hadouch chép miệng rõ to, như con cá vụng vẫy trong lờ, sau câu nói đó. Trong cái nhìn của bạn hướng về tôi có nỗi chứa thất vọng. Nhưng trong việc này tôi có thể làm gì đây? Maracuja, rồi con sẽ thấy được, người ta không thể thắng lợi trong tất cả mục đích. Ngay cả bố già Hadouch cũng không thể.

- Tôi đồng ý với bạn, Hadouch ạ, Gervaise thì thậm chí đi tới kết luận, tốt hơn cả là trọn số tiền sẽ đến với “Hoa trái của niềm đam say”.

[1]

Nhóm bộ tộc Malaussène: Một cái họ do Benjamin Malaussène tự đặt ra cho cả nhóm anh em, vốn không rõ nguồn gốc phụ hệ. (N D)

[2]

ENA: Trường hành chính quốc gia. (ND)

[3]

Communauté universelle: Cộng đồng dưới chế độ Vichy.

[4]

Cendrillon: nhân vật chính trong truyện của Perault.

[5]

La déontologic: y đạo học.(ND)

[6]

Cờ ba màu xanh, trắng, đỏ của Pháp.

[7]

Capote anglaise

[8]

Galettes turques.

[9]

Transtif: do người khác dồn vào chỗ phải tự sát, # immanent.

[10]

Nhân vật chính trị Pháp

[11]

Oeromancie.

[12]

shadomancie

[13]

Món ăn hấp từ tấm lúa mì với xúc xích, thịt cừu của Bắc Phi

[14]

Numérologie.

[15]

Psychomorphologie.

[16]

Cơ quan quốc gia cung cấp việc làm.

[17]

Tali: Tài tử điện ảnh và MC truyền hình Pháp (ND)

[18]

Mégalo de L'empathie: si cường trong tình cảm đồng nhất mình với kẻ khác.

[19]

Phonger.

[20]

Thành viên phong trào bảo vệ văn hóa da đen.

[21]

Guernica: là một bức tranh của P.Picasso, diễn tả lại sự khủng khiếp của chiến tranh.

[22]

Caravane: nhà ở của gia đình Malaussène, ngôi thương xá của Thérèse, ngôi nhà lắp ghép bằng sườn sắt giống như cái rơ-móc được kéo sau xe (thường dùng làm nơi ở di

động trong các cuộc cắm trại, lễ hành)

[23]

Samu: sơ cứu

[24]

Silistri người Tatar: dân du mục Thổ – Mông.

[25]

Coussous: tấm hấp với thịt

[26]

Gratin dauphinol: món chấy dauphinois.

Table of Contents

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

CHƯƠNG I

THÉRÈSE YÊU TỪ ĐÂU.

TỪ ĐÂU AI BIẾT ĐƯỢC

1.

2.

CHƯƠNG II

NƠI ĐÂU NGƯỜI TA NHẬN THỨC RỘNG RÃI HƠN VỀ ĐIỀU ĐƯỢC
HỨA NGƯỜI TA SUY NGHĨ VỀ ĐIỀU ĐÓ

3.

4.

CHƯƠNG III

NƠI ĐÂU. TÌNH YÊU VÀ LỜI TÌNH YÊU LÀ MỘT

5.

6.

CHƯƠNG IV

NƠI ĐÂU NGƯỜI TA THẤY RẰNG. TRONG TÌNH YÊU NHỮNG
TINH TÚ CŨNG GIAN LẬN

7.

8.

CHƯƠNG V

TỪ HÔN LỄ.

TỪ VIỆC XẢY RA TRƯỚC VÀ TỪ VIỆC TỰ NHIÊN TIẾP THEO SAU

9.

10.

11.

CHƯƠNG VI

NƠI ĐIỀU GÌ PHẢI XẢY RA.

XẢY RA Ở MỘT CHI TIẾT GẦN

12.

13.

14.

15.

CHƯƠNG VII

NGƯỜI TA TÌM SỰ THẬT NƠI ĐÂU KHÔNG TRỐN TRÁNH GÂY ĐAU LÒNG

16.

17.

18.

CHƯƠNG VIII

ĐAM MÊ THEO THÉRÈSE

19.

CHƯƠNG IX

CHỖ CẦN XEM XÉT KỸ

21.

22.

23.

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]